

www.burmeseclassic.com

၀၅၆
ကမ်းမဲ့လှေ

BURMESE
CLASSIC

ABSTRACT DESIGN THEN (HWWF 10)

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၅၀၆) (ဗဟိုစာပေ)
 အမှတ်- ၅၂၀(က) အင်းဝ (၄)လမ်း၊
 (၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
 ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်ဆွဲပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၁၂) သရဖီလမ်း၊ စော/နောက် ရပ်ကွက်၊
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
 သိန်းရွှေကြည်
 အတွင်းဖလင်
 ကိုပေါက် မြ : ၀၉ ၄၂၀ ၂၄၃၃၂၇
 ပုံနှိပ်ခြင်း
 ပထမတကြိမ်၊
 ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလ
 တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြန်မာ့စာပေ
 ဗဟိုစာပေ
 ၀၉ ၅၀၃၀၀၀၆၊ ၀၉ ၅၁၈၅၀၀၈၊ ၀၁ ၈၅၀၀၆၉၆

၀၉၅- ၈၃

ကမ်းမဲ့လှေ
 ဗဟိုစာပေ | ၂၀၁၅၊
 ၂၅၆ - စာ | ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
 (၁) ကမ်းမဲ့လှေ

အခန်း (၁)

“ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကုန်မှ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်
 သင့်ဘူး၊ ဖေဖေ၊ ဖေဖေယူမယ့်မိန်းမက သမီးထက် ငါးနှစ်ပဲကြီးတယ်၊
 ဖေဖေထက် ဆယ့်ငါးနှစ်တောင်ငယ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုယ်နဲ့မတိမ်း
 မယိမ်းအရွယ်ကို အမေတော်ရမလဲ ပြောပါဦး”

“ဒီအတိုင်း အစ်မတစ်ယောက်လို သဘောထားလိုက်ရင်လည်း
 ရတာပဲ သမီးရယ်”

“အစ်မလည်းမဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ် အစ်မလိုသဘောထား
 ရမှာလဲ ဖေဖေ၊ ဒီမိန်းမကရော ကိုယ့်အဖေအရွယ်လောက်နီးပါးရှိတဲ့
 သူကို မရှက်မကြောက် လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောရဲတာ အံ့ဩပါရဲ့၊ အဲဒါ
 ငွေမက်လို့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ သိသာတယ် ဖေဖေ”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ သူ့လည်း အခြေအနေအဆင်အ
 တန်းရှိတဲ့သူပါ၊ ဖေဖေကို တကယ်ချစ်လို့သာ”

“ဘာ တကယ်ချစ်လို့ ဒီလောက်အသက်ကွာတဲ့မိန်းကလေး

www.burmeseclassic.com

က ဖေဖေကို ဖေဖေက ယုံသလား။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ဦးနှောက်နဲ့ပဲ စဉ်းစားချင့်ချိန်ကြည့်စမ်းပါဦး ဖေဖေရယ်။ တကယ်ချစ်လို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သက်တူရွယ်တူငယ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့လောက်အောင်အထိ အရူးအမူးဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ထားပါဦး။ အခု သူ့အသက်က နှစ်ဆယ့်ရှစ် သုံးဆယ်တွင်းမှာ ဖေဖေက လေးဆယ်ကျော် လေးဆယ့်ငါးအတွင်းမှာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေရမယ့်အရွယ် မဖြစ်မနေ လက်ထပ်လောက်အောင် အထိ အရူးအမူး ဖြစ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး ဖေဖေ”

သမီးကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျမရတော့ ဦးထွန်းဖော်မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်အုပ်ကာ ဆိုဖာနံကို ကျောက်ခိုထိုင်ချရင်း သက်ပြင်း တွေ ချစ်သည်။

ဇနီးသည်ဆုံးတာ ရှစ်နှစ်ကျော်မျှရှိပါပြီ။ ဒီကြားထဲ အပြောင် အပျက် အပျော်ကိစ္စများတောင်မရှိဘဲ သမီးအပေါ်ပဲ ဂရုစိုက်ခဲ့တာ။

အခု ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဆေးပေးမီးယူကိစ္စဆိုတာလည်းလို အပ်သည်။ ဒုတိယအရွယ်အတွက် အချစ်ကိုတွေ့ရှိမိသည်ဆိုလျှင်လည်း မများ။

မိုးဝင့်သဇင်နှင့်တကယ်ကို မေတ္တာမျှခဲ့မိကြတာပါ။ ကိုယ့်ကို မိုးဝင့်သဇင် တကယ်ချစ်သည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိသည်။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူ။ ဒီအရွယ်မှာနှောက်ထပ်လက်ထပ်တော့ရော ဘာအမှားပါလို့ လဲ။

အပေါင်းအသင်းတွေကတောင် တိုက်တွန်းနေတာ။ သမီးက လက်မခံတော့ မခက်ပေဘူးလား။

“ဖေဖေ တစ်ခုပြောမယ် သမီး၊ ဖေဖေ မိုးကိုလက်ထပ်မှ ဖြစ်မှာ။ သမီး အဲဒီလိုပဲ သိထားပါ”

“သမီး လက်မခံနိုင်ဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေ သက်တူရွယ်တူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာကမှ ဖြေသာဦးမယ်။ သမီးအတွက် အမေတစ်ယောက်လို တိုင်ပင်အားကိုးလို့လည်းရ၊ ဖေဖေ အတွက်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သင့်တော်တယ်”

“ဒါက သမီး ဖေဖေက သက်တူရွယ်တူနဲ့ဖူးစာဆိုဦးမှကိုး။ လယ်ရွယ်တဲ့သူနဲ့လက်ထပ်တာ ဖေဖေအတွက် ပိုတောင်မကောင်းဘူးလား။ ဘာတွေများ မှားယွင်းသွားလို့လဲ သမီးရယ်”

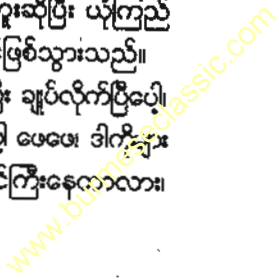
“ဖေဖေ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မက်မောတာက မှား ယွင်းနေတာ ဖေဖေ။ သူ့မှာ ဘာမက်မောမှုမှ မရှိပါဘူးလို့ ဖေဖေ အာမခံနိုင်လို့လား။ သူ့မှာဘယ်လောက်ပဲပြည့်စုံ ပြည့်စုံ ဖေဖေပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ မမက်မောဘဲ ဖေဖေလို သက်ကြွားရွယ်အိုကို သူ လက်မထပ် ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် ဖေဖေတို့ချင်း တကယ်ကို နားလည်မှု တွေနဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့ကြတာပါ။ သမီးဘယ်လောက်ပဲတားတား ဖေဖေတို့ ထက်မထပ်လို့မဖြစ်ဘူး သမီး၊ မိုးမှာ ဖေဖေကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတယ်”

“ဘာ ဘာပြောတယ် ဖေဖေ”
ထိပ်ထားသခင် အရမ်းကို အံ့သြသွားရလေသည်။ ဖေဖေက ဒီအခြေအနေရောက်မှတိုင်ပင်တာ ဟင့်အင်း အသိပေးတာပါလား။

ဖေဖေကို မိန်းမအရှုပ်အရှင်းကိစ္စတွေမရှိဘူးဆိုပြီး ယုံကြည် ထားစားနေခဲ့တာ။ ဖေဖေကို ရွံရှာစွာကြည့်မိမလိုပင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဖေဖေကို ဒီမိန်းမ ကိုယ်ဝန်အကြောင်းပြပြီး ချုပ်လိုက်ပြီပေါ့။ သူ ဘာကိုမက်မောတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးသိသာသွားတာပေါ့ ဖေဖေ။ ဒါကိုချွေး အဖေ့ကိုယ်ဝန်လွယ်ပေးတယ်ဆိုပြီး ဖေဖေက အထင်ကြီးနေလာလား။

အဲဒါ တကယ့်အစစ်အမှန်မဟုတ်တာ သေချာသွားတာပဲ”

“သမီး သူ့ကိုအရမ်းအထင်အမြင် မလွဲပါနဲ့ကွယ်၊ သူ့အသက် အရွယ်နဲ့ကိုယ်ဝန်ဆိုတာ ရတုန်းယူရတာမို့ပါ။ သမီးကို အသိပေးရမှာ ခက်နေလို့ ဖေဖေတို့ အခုမှ စိစဉ်ဖြစ်တာ သမီး၊ မိုးနဲ့တွေ့ပြီး ဖေဖေတို့ မေတ္တာမျှနေတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိနေပါပြီ။ ဒီအတောအတွင်း”

“တော်ပြီ ဖေဖေ၊ မပြောနဲ့တော့၊ ဖေဖေတို့မေတ္တာမျှရုံမကလို့ ကလေးပဲရရ သမီးအသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဖေဖေ အဲဒီမိန်းမကို မယူရဘူး”

“ကလေးပါရှိနေတာ ဘယ်လိုလုပ်မယူဘဲနေလို့ရမှာလဲ သမီး ရယ်၊ ဖေဖေ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် တာဝန် ကျရမှာပေါ့။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့အမှားအပေါ် တာဝန်ယူရမှာပေါ့ သမီး၊ မိန်းမသားချင်း သမီးကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါကွယ်”

“အို မလိုဘူး သမီး သဘောမတူဘူး ဖေဖေ၊ ဒီကိစ္စ ဖေဖေ ဆက်ပြီးမဆွေးနွေးပါနဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ ရွယ်တုန်းပါးမိန်းမတစ်ယောက်ကို မိထွေးတော်ပြီး သမီးဘယ်တော့မှ နေမှာမဟုတ်ဘူး”

“သမီး”
ခေါ်တာကိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သမီးက အပေါ်ထပ်တို ပြေးတက်သွားသည်။ ဒီကိစ္စ လက်ခံအောင် သမီးကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ နားချရပါမလဲ။

ဒီကိစ္စ မိုးနှင့်တိုင်ပင်ဦးမှဖြစ်မည်။

အခန်း (၂)

“သမီးကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ် မိုးရယ်၊ သမီးက ခါးခါးသီးသီးကို ကန့်ကွက်နေတာ၊ ငယ်ရွယ်တဲ့သူနဲ့လက်ထပ် တာ လုံးဝ မဖြစ်သင့်ဘူးတဲ့၊ မိုးအနေနဲ့လည်း ကိုယ့်ထက် ဒီလောက် အသက်ကွာတဲ့သူကို လက်ထပ်တာ တကယ်ချစ်လို့ မေတ္တာစစ်နဲ့လက် ထပ်မှာ လုံးဝမဟုတ်နိုင်ဘူးတဲ့လေ”

“အဲဒါတော့ ကိုကြီးသမီးတစ်ဖတ်သတ်ပြောနေတာပဲ၊ သူ့ရော ဘယ်အသက်အရွယ်နဲ့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုး အိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုတာ သိနိုင် လို့လား၊ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုယ့်ဖူးစာပဲလေ၊ ကိုကြီးကရော သမီးက ကန့်ကွက် တယ်ဆိုတာနဲ့ မိုးကို လက်မထပ်တော့ဘူးလား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး မိုးရယ်၊ ကိုကြီး ကိုယ်ဝန်ကို လွယ်ထားရတဲ့ မိုးကို ကိုကြီး လက်မထပ်ဘဲနေပါ့မလား၊ တာဝန်ယူတယ် ဆိုတာထက် နားလည်မှုတွေနဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့ရတဲ့ မိုးကို ဘာအကြောင်းတွေ မှီရှိ ကိုကြီး လက်ထပ်မှာပါ မိုးရယ်”

ဦးထွန်းဖော် အဖြေကို မိုးဝင့်သဖင် ကျေနပ်သွားသည်။ ဦးထွန်းဖော် ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်၍

“မိုးဘက်မှာ ကိုကြီးအမြဲတမ်း ရပ်တည်ပေးမယ်ဆိုရင် ကိုကြီးသမီးကို မိုးရင်ဆိုင်ရပါတယ်။ မိုးဘက်မှာ ကိုကြီးမရှိရင်တော့”

“မိုးရယ် အဲဒီလိုစကားတွေ မပြောပါနဲ့။ မိုးဘက်မှာ ကိုကြီးက ဘာလို့ရပ်တည်မပေးနိုင်ရမှာလဲကွယ်။ သမီးကိုရအောင် ဖောင်းဖျော့ပါ။ သမီးတစ်နေ့တော့ လက်ခံနားလည်လာမှာပါကွယ်”

“တစ်သက်လုံး နားလည်မပေးဘူးဆိုရင်ရော ကိုကြီး”

“မိုး”

“ဒီလောက်ခါးသီးနေပုံထောက်ရင် တစ်သက်လုံး ခေါင်းမာသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ အဲဒီလိုဆိုရင် မိုးတို့လက်မထပ်ဖြစ်တော့ဘူးလား”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိကံကာ မိုးဝင့်သဖင် ပန်းလေးကို ဦးထွန်းဖော် ထွေးဖက်လိုက်သည်။

“သမီး ဒီအတိုင်း ခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကြီးတို့ တစ်ခုခုစဉ်ရမှာပေါ့။ မိုးရယ်၊ တရားရုံးမှာ အရင်ဆုံးလက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ထားတာပေါ့”

“ဟင် တကယ်လား ကိုကြီး”

“တကယ်ပေါ့ မိုးရယ်။ မိုးမှာလည်း မိဘတွေမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဦးလေးအိမ်မှာနေတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်လုပ်ငန်းလေးနဲ့ ကိုယ် ရပ်တည်နေတာ။ မိုး အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလည်း မိုးဦးလေးက ဘာမှမပြောလောက်ပါဘူး”

“ကိုကြီးနဲ့ကိစ္စ သိနေတာပဲ။ အစက အသက်အရွယ်ကြောင့်

ဝေဖန်မှုလေးရှိပေမယ့် အခုတော့ ကိုယ့်ထက်ကြီးတော့လည်း မှီရတာပေါ့လို့ ပြောပါတယ်။ မိုးလည်း အသက်အရွယ်ရနေပြီ။ ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ် အဆင်ပြေရင်လည်း ကောင်းပါတယ်တဲ့”

“ဒါဆို အဆင်ပြေနေတာပဲ။ သူတို့ကိုပဲ အသိပေးပြီး လက်ထပ်ကြတာပေါ့။ ကိုကြီးက မိုးကို ဧည့်ခံပွဲလေးနဲ့ တခမ်းတနားလေး လက်ထပ်ချင်တာပါ ဒါပေမဲ့ သမီးက”

“အပျိုတစ်ယောက်ကိုရတာ အဲဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးသင့်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ သမီး လက်မခံတာနဲ့ပဲ ကိုကြီးက မိုးကို တန်ဖိုးမထားတော့ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မိုး။ ကိုကြီး မိုးကို တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ကိုကြီးက မိုးထက်အသက်လည်း ကြီးတယ်။ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်လည်းဖြစ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက မိုးကို ဖိုပြီး တန်ဖိုးရမှာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုကြီးတို့ခြံဝင်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် အသိမိတ်ဆွေတွေ စိတ်ပြီး ကိုကြီးရဲ့ဇနီးမယားအဖြစ် ဧည့်ခံပွဲလေးလုပ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ ကိုကြီးရင်သွေးကိုလွယ်ပြီး ကိုကြီးကိုလက်ထပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီအခွင့်အရေးတော့ ရှိသင့်တယ်မဟုတ်လား ကိုကြီး”

ဦးထွန်းဖော် ခေါင်းညိတ်ပြုရသည်။ ဒါဖြစ်သင့်တာပဲ မဟုတ်တာ။ မိုး လွယ်ပိုးထားရသည့် ကိုယ်ဝန်ဟာ ချစ်ရည်တူမျိုးပြီး တမြတ်တန်း ရလာသည့်ကိုယ်ဝန်ပါ။

သမီးကြောင့်ဆိုပြီး မိုးကို တန်ဖိုးမပဲ့စေချင်။ မိုးက အပျိုစင်အစ်ယောက်မို့ ဒီထက်မကတောင် လုပ်ပေးသင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။

“စိတ်ချပါ မိုး ကိုကြီးအတတ်နိုင်ဆုံး မိုးအတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးမှာပါ။ သမီးဆန္ဒက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ သမီးအတွက်လည်း

www.burmeseclassic.com

ကိုကြီးအကောင်းဆုံး တာဝန်ကျေခံပြီးပြီလေ၊ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်၊
ဝတ္တရားရှိသမျှ အကုန်လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ သမီးလည်း တစ်နေ့အိမ်ထောင်
ပြုမှာ။ ကိုကြီးအတွက် လုပ်သင့်တာလုပ်တယ်လို့ သမီးနားလည်အောင်
ကိုကြီး ရှင်းပြရမှာပေါ့။”

“ဒါ အမှန်ပဲလေ၊ သူလည်း အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆို ပြုသင့်တဲ့
အရွယ်ရောက်နေပြီ။ တစ်နေ့ ကိုကြီးကို ခြေစုံကန်ထွက်သွားတော့မှာပါ။
အဲဒီအချိန်ကျရင် ကိုကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့တော့မှာပဲ”

“မိသားစုဘဝလေးနဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့မယ်ဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့
ကိုကြီးမှာ မိုးနွဲ့ရင်ဆွေးလေးရှိမယ်၊ သမီးလေး သူ့ဘဝနဲ့သူ တကယ်
တော့ သမီးသာ နားလည်ပေးလိုက်ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ မိုး
ရယ်”

ဦးထွန်းဖော်ရဲ့သက်ပြင်းချသံကို မကြားရက်။ ရင်သွေးလေး
သာမရှိရင် သမီးကိုနောက်ဆံတင်းနေရတာနှင့် မိမိကို လက်ထပ်ပျံ့မလား
ပင် မသိ။

ရင်သွေးလေးက မိမိအတွက်တော့ ရတနာတစ်ပါးပါ။ မိမိဘဝ
မှာလည်း တခြားအနှောင်အဖွဲ့အတွယ်အတာတွေမှ မရှိတာ။

ဒီရင်သွေးလေးကြောင့် မိသားစုဘဝလေးသာ ဖြစ်လာခဲ့လျှင်
အရာအားလုံး ပြည့်စုံပြီဟု စိတ်ကူးတွေယဉ်နေမိသည်။ ဒါဟာ ကိုကြီး
သမီးထိပ်ထားသခင်နှင့် အဆင်ပြေမှပဲဖြစ်မှာလား။

ဟင့်အင်း မိမိဘက်က ကိုကြီးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲ။
နင့်ဆန္ဒတွေ ဒီလောက်အရေးမကြီးပါဘူး ထိပ်ထားသခင်။

အခန်း (၃)

“နင် ဘာလုပ်မှာလဲ ထိပ်ထား”

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ သွားတွေ့မှာ ဖုန်းဆက်ပြီးချိန်းထားတယ်”

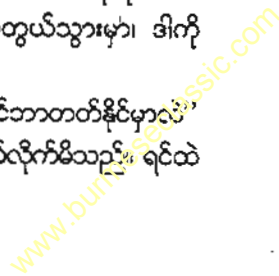
“တွေ့ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ ဖေဖေနဲ့လက်မထပ်ဖို့ နောက်ဆုတ်ဖို့ ပြော
ရမှာပေါ့။ သူ ငွေဘယ်လောက်လို့ချင်လဲ၊ ငါပေးလိုက်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ပြောရရင် သူက ငါ့လိုစပွန်ဆာ
ယူပြီး ဘဝကိုတက်လမ်းရှာနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ နင့်အဖေရင်သွေးကိုပါ
လွယ်ပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခု မိသားစုတစ်ခု တည်ဆောက်မှာ”

“အဲဒါ စပွန်ဆာယူပြီး ဘဝတက်လမ်းရှာတာထက် ပိုဆိုးတယ်၊
ဖေဖေဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါချုပ်ပြီး တစ်သက်လုံးမှိတ်သွားမှာ။ ဒါကို
ငါလက်မခံနိုင်ဘူး”

“နင့်အဖေက သာယာနေတယ်လေ၊ နင်ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”
ထိပ်ထားသခင် ခပ်ပြင်းပြင်း တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲ

၃၄

မှာ မကျေနပ်ချက်တွေက အများကြီးပါ။ ဖေဖေလက်ထပ်မည်လို့ မသိရခင်အချိန်က သားအဖနှစ်ယောက်ဘဝ သာသာယာယာ။

ဖေဖေက ကားပစ္စည်းတွေ တာယာတွေ၊ ကားအရောင်းအဝယ်လည်းလုပ်သည်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်။ သူမကိုလည်း ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပေးပြီး ကျောင်းပြီးသည့်အခါမှာ သူမဝါသနာပါသည့် ဖက်ရှင်ဆိုင်ကို စီးတီးမတ်တစ်ခုမှာ ဆိုင်ခန်းဝယ်ပြီး ဖွင့်ပေးထားသည်။

သူမက နိုင်ငံတကာကဝင်သည့် အဝတ်အစားအိတ်တွေ ဖိနပ်တွေ ဖန်စီပစ္စည်းတွေကအစ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင်း ချစ်သူထားဖို့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့တောင် မေ့လျော့နေတာ။ ဒါကို ဖေဖေကတော့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်တဲ့လား။

“ထိပ်ထား”

“ဟင်”

“နင် တက်ခေါက်အံ့ကြိတ်နေတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ နင့်အဖေက ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ နင့်ကိုအသိပေးတာ”

“ငါ အဲဒါကို မကျေနပ်တာ၊ သမီးတစ်ယောက်ကို ဒီကိစ္စအစတည်းက မတိုင်ပင်သင့်ဘူးလား”

“တိုင်ပင်ရင် ကန့်ကွက်မှာစိုးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှအသိပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ထိပ်ထားရယ်”

“ငါက သက်တူရွယ်တူနီးပါးရှိတဲ့ မိထွေးနဲ့ တစ်အိမ်တည်းအတူနေရမှာလား ဒေလီယာ၊ ပြီးတော့ ငါနဲ့အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးငယ်မယ့်ကလေးကိုလည်း မွေးကြဦးမယ်၊ သူတို့မရှက်ပေမယ့် ငါရှက်တယ်”

“ဟဲ့ သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့တော့ ပျော်နေကြမှာပဲလေ၊ အချစ်နဲ့

တွေ့တော့ နင့်အဖေတယ်လောက်တောင် နုပျိုသွားမလဲ၊ နင့်အတွက်လည်း နင့်အဖေ တာဝန်ကျေခဲ့ပြီးပြီ၊ နင် ကျေနပ်ပေးလိုက်ပါ”

“နင် ငါ့ကိုဖျောင်းဖျူနေတာလား၊ အားပေးသင့်တာမဟုတ်ဘူးလား ဒေလီယာ၊ မိုးဝင့်သဇင်က နင့်လိုစပွန်ဆာရှာတဲ့သူမို့ ကိုယ်ချင်းစာပေးနေတာလား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မိုးဝင့်သဇင်က ငါ့ထက်အများကြီးသာတယ်လို့ ပြောရမယ်၊ ငါက အပျော်မယားသက်သက်ပဲ၊ ငါ့အတွက်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရတယ်၊ လစဉ်အသုံးစရိတ်ပေးတယ်၊ သူ့လာတဲ့အချိန်မှာ အသွေးအသားကို အလှူပေးရတယ်၊ ဆိုးတာက သူ့ကိုချည်နှောင်မှာစိုးလို့ ကလေးမွေးခွင့်မပေးဘူး၊ ကလေးမွေးရင် အထောက်အပံ့တွေ အားလုံး ဖြတ်တောက်မယ်တဲ့”

“အဟင်း မိုးဝင့်သဇင်က ငါ့အဖေကို တစ်သက်စာ အပိုင်ချုပ်ပြီး သိမ်းသွင်းနိုင်လိုက်တဲ့ပညာရှင်ပေါ့၊ စပွန်ဆာတစ်ကောင်လုံးကို မျှီချလိုက်တာ”

“အဲဒီလိုပြောဖို့တော့ ခက်သားနော် ထိပ်ထား၊ အဲဒီမိုးဝင့်သဇင်က အောင်မြင်နေတဲ့အလှူပြင်ဆိုင်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့လုပ်ငန်းရှင်၊ စပွန်ဆာရှာမှ သူ့ဘဝသာယာမယ် အညတရတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကံတို့ရေစက်တို့ ဖူးစာတို့ဆိုတာလည်း ရှိသေးတာဟယ်”

“ဖေဖေသာ ဆင်းရဲရင် ဒီလို အသက်ကြီးတဲ့သူမျိုးကို ယူမှာတဲ့လား၊ သူ့မှာ ဒီထက်မကတဲ့ လောဘတွေရှိနေလို့ သူ့ထက်ချမ်းသာတဲ့ ဖေဖေကို အပိုင်ဖမ်းလိုက်တာပေါ့ ဒေလီယာရယ်၊ လူတွေက ကိုယ်ချမ်းသာတဲ့အနေအထားနဲ့ တင်းတိမ်တတ်ကြလို့လား”

“အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

ဒေလီယာအသံ ပျော့သွားသည်။ ဒါကိုတော့ မထောက်ခံလို့မှ မဖြစ်တာ။ ကိုယ်ထောင်မှ အလှပြင်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရသည့်လစာ တစ်သိန်းကျော်နှင့် မလုံလောက်လို့ စပွန်ဆာရှာလိုက်ရသည်မဟုတ်လား။

ကိုယ်ကလှချင်ပချင်တာကြောင့် အဝတ်အစား အလန်းလေး တွေ ဝယ်ချင်သည်။ သူများစလင်းဘတ်အိတ်ဆိုလည်း ဝယ်ချင်၏။

ဖုန်းအသစ်လဲလည်း လဲချင်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထိုင် ရုပ်ရှင် ကြည့်သူများ တန်းတူလည်း နေချင်ကြွားပါချင်၏။

မိဘက အဆင်မပြေတော့လည်း ထောက်ပံ့ရသေးသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လစာတစ်သိန်းကျော်နှင့် လောက်တော့မှာလဲ။ အခု တော့ အေးဆေးပါ။

စားချင်ရာစား သွားချင်ရာသွား။ ဝယ်ချင်ရာဝယ်။

မိဘကိုလည်း မငြိမငြင်ထောက်ပံ့နိုင်သည့်ဘဝမှာ အငယ် အနောင်း အပျော်မယားအမည်ခံရလည်း တန်တပဲမဟုတ်လား။ ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ထိပ်ထားက ဒါကိုအထင်မသေးဘဲ အပေါင်း အသင်းလုပ်ပေးနေတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ။

“ထိပ်ထား”

“ဘာလဲ”

“နင် တစ်ခုတော့ စဉ်းစားသင့်တယ်”

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“နင့်အဖေရဲ့စိတ်ချမ်းသာမှုလေး၊ မိုးဝင့်သဇင်ကို လက်ထပ်မှ နှင့်အဖေ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် နင်လိုက်လျော့သင့်တယ်”

“ရွယ်တူတန်းတူ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုယူ ငါကျေနပ်တယ်။ သားသမီးဆိုတာလည်း ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ဘာလုပ်မှာလဲ။ အခု

ချိန်မှာ ပြုစုပျိုးထောင်ပြီး ကိုယ်လည်းအားကိုးရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“မသေခင်မှာမိသားစုဘဝ သာယာပျော်ရွှင်မှုလေးနဲ့ နေသွား လို့ရရင်ပဲ ကျေနပ်စရာပါ။ နင်က ရည်းစားတောင်မထားဘူးတဲ့သူဆိုတော့ ဒါတွေပြောလည်း နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး ထိပ်ထား။ လူတွေတွေကို ကုန်း ရုန်းရှာနေတယ်ဆိုတာ နောင်သံသရာအတွက်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဘဝမှာ သာယာပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ စည်းစိမ်ခံစားပြီးနေနိုင်ဖို့ပဲ။ ယောက်ျား တွေက အပျော်ရှာတယ်။ တို့မိန်းကလေးတွေက လှလှပပ သက်တောင့် သက်သာနေနိုင်ဖို့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုရင်းတယ်။ ဘဝကို ပျော်သလို ဖြစ်သလို ဖြတ်သန်းတာကောင်းပါတယ်”

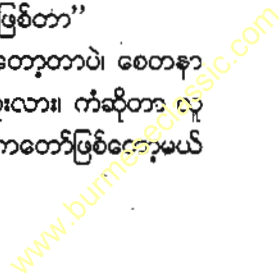
ဒေလီယာ စကားတွေက ပျေပျက်ပျက်နိုင်လွန်းတာမို့ မထောက် ခံချင်။ ဖေဖေ ဘာကြောင့် မိုးဝင့်သဇင်လိုမိန်းမကို အထင်ကြီးနေတာလဲ ဆိုတာပဲ တွေးမရတာပါ။

ဖြစ်သင့်တာက သားအဖနှစ်ယောက် တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း အတူနေသွားသင့်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ငါသွားတော့မယ် ဒေလီယာ။ နင်ဆိုင်ခဏစောင့်ပေးပါ။ ဆိုင် ကကောင်မလေးတွေက ငါမရှိရင် သေချာရေးရောင်းကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဆိုင်ကိုယ့်ပစ္စည်းလို သဘောမထားလို့ သူတို့လည်း မကြီးပွားကြတာ”

“အဲဒီလို သဘောထားတိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာပါ။ ကံ တွေက ရှိသေးတယ်လေ။ အတိတ်ကံအကျိုးမပေးရင် ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်လောက်စေတနာကောင်းကောင်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာ”

“နင်လည်း အမြဲတမ်း ကံကိုပဲလွှဲချနေတော့တာပဲ။ စေတနာ ကောင်းရင် ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ မယုံကြည်ဘူးလား။ ကံဆိုတာ လူ ကလုပ်တာ။ အခု လူလုပ်လို့ မိုးဝင့်သဇင် သူဌေးကတော်ဖြစ်တော့မယ်

သော သေတို့အပေါင်းတာ ကံကြောင့်လား”

“အေး အေး ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ပြောတာအကုန်အမှန်တွေရည်း
ထဲ နင်ကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့ ထိပ်ထား၊ မိုးဝင့်သဇင်လို နင်ပွဲသွား
ကြမ်းမယ်ဆိုလည်းကြမ်းတော့၊ နင့်အဖေခွဲပြဿနာတက်လည်း နင်ပဲ
ရှင်းရမှာ၊ ငါ တစ်ခုတော့ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီလိုကိစ္စဖြစ်တယ်ဆိုပြီး နင့်အဖေ
နောက်ဆုတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်အဖေက မိုးဝင့်သဇင်မိုင်းမိသွားပြီ၊ မှန်
သွားပြီ”

သူမ မကြားချင်သောစကားတွေပါ။ ဖေဖေ ဒီလိုတွေလုပ်နေ
တာ ရှက်ဖို့ကောင်းသည်ဟု မြင်မိသည်။

သမီးအဖျိုအရွယ်လေးရှိနေတာကို ဖေဖေ ဒီလိုမျိုးတွေ လုပ်
သင့်လို့လား။ သားယောက်ျားလေးဆိုလည်း ယောက်ျားချင်းအကြောင်း
သိဖို့ ထားပါတော့။

အခုက တကယ်ကို မဖြစ်သင့်သည့်ကိစ္စ။ ဒါကို မိုးဝင့်သဇင်
လည်း သိမှဖြစ်မည်။

ဘာကြောင့် မသိရတာလဲဆိုတာကို ...။

အခန်း (၄)

“မိုးဝင့်သဇင်ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ် တို့ပဲ၊ မင်းက ကိုကြီးသမီး ထိပ်ထားသခင်”

ဖေဖေကို ကိုကြီးဆိုတာကြောင့် နားကြားပြင်းကပ်ကာ နာခေါင်း
ခွံသွားမိသည်။ ရုပ်ရည်လေးက မဆိုးပါ။

အသားညှိစိန်စိန်လေးဆိုပေမယ့် ဝင်းစိုကာ မျက်လုံးမျက်ခုံး
လည်းကောင်းသည်ဟု ပြောလို့ရသည်။ အရပ်အမောင်းက မနိမ့်မမြင့်၊
ဝတ်စားထားတာလည်း ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းကြီး မဟုတ်။

ဒါကိုပဲ ဖေဖေက သဘောကျခဲ့တာလား။ တခြားဆွဲဆောင်မှု
ရှိတာတော့ သူမမျက်လုံးထဲ မမြင်မိပါ။

“ကျွန်မ ဘာကြောင့်တွေကြရအောင်ပြောတယ်ဆိုတာ ကြိုသိ
နေတယ်မဟုတ်လား”

“နားထောင်လို့ကောင်းမယ့်စကားတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့
ကြိုသိနေပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“အဲဒီနောက်မှာ ဆက်စရာရှိနေတာကို မလိုလားဘူး၊ ဖေဖေနဲ့ ဆက်ပြီးမပတ်သက်ပါနဲ့လား၊ ရှင် ငွေဘယ်လောက်လိုလဲ၊ ကျွန်ုပ် ပေးမယ်”

“မင်းက ဘယ်လောက်ပေးနိုင်လို့လဲ”

“ဘာ”

“ငွေကြေးအရဆိုလည်း ကိုကြီးကိုပဲ တို့ရအောင်ယူမှာပေါ့၊ မင်းဆီကမဖြစ်စလောက်ငွေကို တို့တောင်းနေပါတော့မလား”

“ရှင် ရှင်”

“တို့ မုသားမပြောတတ်ဘူး၊ ငွေကြေးတစ်ခုတည်းအတွက်ဆို တို့ လက်ထပ်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ တို့မှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည် နိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှမှီခိုစရာ မလိုဘူး၊ မင်းလည်း စုံစမ်းထားမှာဆိုတော့ သိပြီးနေလောက်ပြီ ထင်ပါတယ်”

“အဲဒီထက် လောဘမရှိပါဘူးလို့ရော အာမခံနိုင်လို့လား”

ထိပ်ထားသခင် မေးခွန်းကြောင့် မိုးဝင့်သဇင် မျက်မှောက်ကြည့် သွားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘက်မှာ သစ္စာတရားတွေရှိနေတာနဲ့ အလျှော့ပေး စဉ်းစားမထားပါ။

အစတည်းက တိုက်ခိုက်မှုတွေဖြင့် လာခဲ့မှန်းသိတာနဲ့ နစ် ကာကွယ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ။ ကိုယ့်ဘက်မှာ ကိုကြီးတစ်ယောက် လုံး ရှိနေတာပဲ။

“မိန်းကလေးတွေက လောဘတစ်ခုတည်းကြောင့် အိမ်ထောင် ပြုကြတာမို့လား ထိပ်ထားသခင်၊ ဖူးစားဖက်တွေနဲ့ဆုံတွေ့ကြရင် တစ်ဘဝစာ အကျဉ်းချခံနေကြတာပါ။ ကိုယ့်တစ်ယောက်စာ ပျော် အတွက်ဆိုရင် ဒီလိုမလုပ်ကြပါဘူး။ မိသားစုဘဝနဲ့တစ်အိုးတစ်အိုး

ထူထောင်တည်ဆောက်ချင်လို့ အာဝေဏီက ဒုက္ခတွေ့ကိုပါ အသက်နဲ့ ရင်း ရင်ဆိုင်ကြတာပါ။ ဒါကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မင်းလည်း မိလိမ့်မယ်”

“နားမလည်ဘူး ရှင်ကြောင့်မို့ ဖေဖေကို နားလည်မပေးချင် တား ဒီလောက်အသက်ကွာတဲ့ဖေဖေကို အချစ်တစ်ခုတည်းကြောင့် လက် ဆပ်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုယုံရမလဲ”

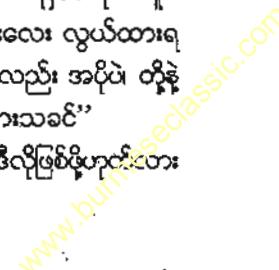
“ယုံပါလို့ တို့ကိုနှိမ်ပြောဘူး ထားသခင်၊ မင်းယုံကြည်ဖို့ကိစ္စက ဆိုအတွက် အရေးမကြီးလို့ မင်းကိုရှင်းပြစရာအကြောင်းမရှိဘူးလို့လည်း ဆင်တယ်၊ တို့နဲ့ကိုကြီးနဲ့တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်နားလည်ကြဖို့ ချစ် ကြဖို့ပဲ အရေးကြီးတာမဟုတ်လား”

စကားပြောမယဉ်ကျေး၊ မသိမ်မွေ့သော မိုးဝင့်သဇင်ကို သူမ ကြီး အမြင်မကြည်နိုင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုအကြောမျိုးနှင့်မိထွေးကို သူမ ဘယ်လိုလုပ် မိထွေးတော်ရမလဲ။

“အချစ်ဆိုတဲ့စကား ဒီအသက်နဲ့ဒီအရွယ်ကိုပြောတာ မရက် ဘူးလား မိုးဝင့်သဇင်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ချစ်တာ အသက်အရွယ်အပိုင်း အခြား အကန့်အသတ်ရှိလို့လား၊ ကြီးတဲ့သူနဲ့ ငယ်တဲ့သူ မချစ်ရဘူးလို့ ဆို ဘယ်သူက အမိန့်ထုတ်ထားလို့လဲ၊ အတိတ်က ကံကြမ္မာက ဒီအချိန် နဲ့ဆုံပေးလို့ ဆုံရတာ၊ တို့တော့ ဘယ်တော့မှ နောင်တရမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ တို့မှာ ကိုကြီးချဲ့ရင်သွေးလေး လွယ်ထားရ တယ်၊ မင်းဒီစကားတွေလာပြောပြီး ကန့်ကွက်နေလို့လည်း အပိုပဲ၊ တို့နဲ့ ကိုကြီး လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မှာ ထိပ်ထားသခင်”

“တောက သိပ်ကိုမျှော်လင့်နေသလား အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ဟုတ်လား

မိုးဝင့်သဇင် ကလေးကိုဖမ်းပြပြီး ဖေဖေကိုချစ်လို့ရမယ်ထင်နေသလား။ ရှင်အရှက်ရှိရင် ဒီနေရာကနေ ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ။”

“ဘာကို ရှက်ရမှာလဲ၊ သူများလင်ကို ခိုးတာမဟုတ်ဘူး။ အငယ် အနှောင်းအမည်ခံ အပျော်မယားလည်းမဟုတ်ဘူး။ တို့နဲ့ကိုကြီးနဲ့အကြောင်းရေစက်တွေကြောင့်ဆုံတွေ့ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေနဲ့ချစ်ခဲ့ကြတာ၊ မင်းအဖေအတွက် ငါ့လိုအပျိုစင်တစ်ယောက်ကိုရတာ ဘာတွေနာနေတာလဲ ထိပ်ထားသခင်”

ထိပ်ထားသခင် နှုတ်ခမ်းလေးက မဲ့ကျသွားကာ

“အပျိုစင်ဆိုတာ ရှင့်ပါးစပ်ကပြောတာလေ၊ တခြားယောက်ျားနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဖေဖေကိုလွှဲချတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ထိပ်ထားသခင်”

မာနနဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ထိပါးခံရတာ မိုးဝင့်သဇင် လေသံက ပြင်းထန်သွားသည်။ မထီတရီ ထိပ်ထားသခင် အပြုံးများကြောင့် မခံမရပ်ဒေါသများက ဆူပွက်လာကာ

“မင်းစကားပြောတာ မိန်းကလေးချင်းကိုယ်ချင်းမစာတတ်ပါလား ထိပ်ထားသခင်၊ လူတွေက ကိုယ့်စိတ်နဲ့နှိုင်းပြီး ရိုင်းတတ်ကြတယ်တဲ့။ မင်းမှာ အဲဒီလိုအကျင့်စရိုက်ရှိလို့ တို့ကိုစွပ်စွဲနေတာလား”

“ဘာ”

“မင်းဘက်က ယဉ်မှ တို့ဘက်ကလည်း ယဉ်ကျေးတဲ့စကားတွေထွက်လာမှာ ထိပ်ထားသခင်၊ မင်းဘက်က မနူးညံ့တဲ့ တို့ဘက်က သိမ်မွေ့ဖို့ မမျှော်လင့်ပါနဲ့။ မိထွေးနေရာ မင်းမထားချင်လည်း တို့က ယူမှာပဲ။ တို့လက်ထပ်မှာမင်းနဲ့မဟုတ်ဘူး။ မင်းအဖေနဲ့ မင်းလည်း မင်းအဖေကိုထားခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ပြုမယ့်အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ မင်း

ကပျက်ကယက်လုပ်နေလို့လည်း အပိုပဲ၊ တို့နှစ်ယောက်က တယ်သူဖျက်ဖျက် ပျက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဖြန်း”

“ထိပ် ထိပ်ထားသခင်”

ဖြန်းခနဲ လက်နှင့်ပါး ထိတွေ့သံက ကျယ်လောင်လွန်းတာမို့ ကော်ဖီခိုင်ထဲမှာ ရှိနေသော လူတွေ အကုန်လုံး လှည့်ကြည့်လာကြသည်။ ဗျက်လုံးများက စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်။

မိုးဝင့်သဇင် ရှက်စိတ်တို့မွန်ကာ ကျဉ်တက်သွားသော ပါးပြင်ကို ပွတ်၍ မျက်ရည်တွေပင်လည်ချင်လာသည်။ ထိပ်ထားသခင် ဒီလို လုပ်လိမ့်မည် မထင်မိ။

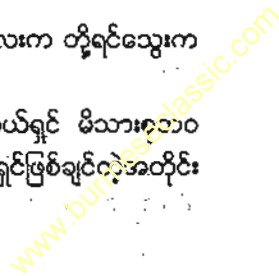
ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်သူမို့ ဒီလောက်ထိ မရိုင်းလောက်ဘူးထင်တာ။ ကိုယ့်ဘက်က မခံမရပ်နိုင် လက်တုံ့ပြန်လိုက်လျှင် ဒီနေရာမှာ ပွဲကြမ်းသွားနိုင်သည်။

“မင်း မင်းငါ့အသားကိုနာအောင် လှုပ်အလယ်မှာ အရှက်ရအောင် လုပ်လိုက်တဲ့အတွက် မင်းတစ်နေ့ နောင်တရစေရမယ် ထိပ်ထားသခင်”

“ရှင်နဲ့တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး မိုးဝင့်သဇင်၊ ရှင့်ဗိုက်ထဲကကလေး အဖတ်မတင်ရင် ဖေဖေနဲ့ရှင်နဲ့ လက်ထပ်စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ အဖတ်မတင်ရမှာလဲ တို့ကလေးက တို့ရင်သွေးက တို့ဗိုက်ထဲမှာ ရှိပြီးသား”

“ဘယ်အရာက တည်မြဲလို့လဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် မိသားစုသေတည်ဆောက်လို့ရမယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ ရှင်ဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း

မြန်မာလူမျိုးထင်နေလား။ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ ဖေဖေမယား
ငိုမိတော့ ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရဘူးမှတ်”

“တောက်”

တခြားသူတွေကြားအောင် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ပြော
လျက် အရှက်ခွဲနေတာမို့ စလင်းဘက်အိတ်လေးကို ကောက်လွယ်၊ ကား
သော့လေးကိုယူ၍ မိုးဝင့်သင် ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမကိုယ်ဝန်
ကို ထိပ်ထားသခင် ကျိန်စာတိုက်နေတာ။ ရင်သွေးလေး အဖတ်မတင်
အောင် နိမိတ်ဖတ်နေတာ။

တော်တော်ဆိုသည် ထိပ်ထားသခင်ပါလား။

“ဟင်”

အပြင်ဘက်ရောက်မှ မိုးတွေရွာနေမှန်းသိသည်။ ထီးကလည်း
ပါမလား။ ကားဆီရောက်အောင် ဘယ်လိုလျှောက်ရမလဲ။

ဆိုင်ထဲမှာလည်း လုံးဝမနေချင်တော့။ ရှက်စိတ်များဖြင့် နှင့်သီး
လျက် ဘယ်အရာမှမမြင်နိုင်လောက်အောင် မှုန်ဝါးလျက်ရှိသည်။ ဝိတ်တာ
လေးက ထီးဆောင်းပေးရန်ပြေးလာဟန်တူ၏။ သူ့ကိုစောင့်ပြီး ထီး
ဆောင်းနေရဦးမှာလား။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကားဆီရောက်အောင် ပြေး
လိုက်သည်။

“အား”

“ဟာ အစ်မ”

စိတ်လောနေတာကြောင့် ရေညှိမရှိပါဘဲ ကြွေပြားတွေပေါ်မှာ
အရှိန်နှင့်ချော်လဲသွား၏။

“အား အမယ်လေး ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာလဲ ဘာဖြစ်သွားတာ
လဲ”

ကြွေပြားခင်းပေါ်မှာ မိုးရေစက်တွေနှင့် နီရဲနေသော အရောင်
တွေ စီးဆင်းနေ၏။

“အား ဗိုက် ဗိုက်အောင်လိုက်တာ ဘုရား ဘုရား”

ဗိုက်ထဲက အောင်တက်လာတာ ဘယ်လိုမှ ထလို့မရ။ ကလေး
တလေးလေး ဗိုက်ထဲက ကလေးလေး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။

ထိပ်ထားသခင် ကျိန်စာတိုက် နိမိတ်ဖတ်လိုက်လို့များ။

အား...။

အခန်း (၅)

“သား ပြန်ရောက်လာတာ လေးလေးတော့ အားရှိလိုက်တာကွာ၊ သားက ဟိုမှာအောင်မြင်နေတော့ လေးလေးဆီ ပြန်မှာလာပါတော့မလားလို့”

“ပြန်လာရမှာပေါ့ လေးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုလို့ လေးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဟိုမှာလည်း လုပ်ငန်းလုပ်တာအောင်မြင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး လေးလေးရဲ့၊ လေးလေးကို လစဉ်ထောက်ပံ့တာက ထောက်ပံ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တယ်သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာလဲ ဘာအတွက် ငွေရှာနေတာလဲ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် တွေးမိလာတယ်”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကိုမိန်းမယူပါလို့ ပြောနေတာပေါ့ကွာ၊ မိသားစုနဲ့ဆိုရင် သားသမီးအတွက် မိသားစုအတွက် သူတို့တွေအဆင့်အတန်းရှိအောင် လူတန်းစေနေနိုင်အောင် အဲဒီလိုအဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုရှိတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဦးမြတ်ခေါင် စကားကြောင့် မင်းဘုန်းခေါင် ရယ်ချလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝမှာ သွေးသားရင်းချာရယ်လို့ ဒီဦးလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာပါ။

မေမေနှင့်ဖေဖေ ကွဲတော့ သူက ဖေဖေနှင့်နိုင်ငံခြားကို ပါသွားခဲ့သည်။ လင်မယားချင်းက မုန်းလို့ နာကြည်းလို့ ကွဲကြကွာကြတာမဟုတ်။ နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်လုပ်သော ဖေဖေက ဟိုမှာအိမ်တွေပိုင်းတွေ ဝယ်ထားပြီးပြီမို့ ဟိုကိုလိုက်နေစေချင်သည်။ မေမေက မိဘတွေကို မခွဲထားနိုင်ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နှင့် မြန်မာပြည်မှာပဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

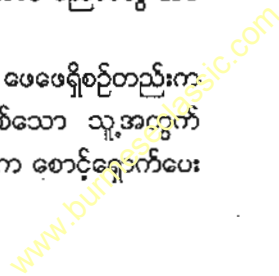
သူကတော့ ကျောင်းပိတ်လျှင် ဖေဖေဆီလိုက်သွားလိုက် ပြန်လိုက်လုပ်နေရင်းက တရားဝင်ကွာရှင်းကြသည့်အချိန်မှာ ဖေဖေနှင့်ပင် နေဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ကို မေမေဆုံးတုန်းက တစ်ခေါက်ရောက်သည်။ ဖေဖေလည်း ထိုအချိန်က လိုက်လာပြီး မေမေ့ချာပနအတွက် အစအဆုံး တာဝန်ယူကာ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့၏။

နောက်ကုန်နေသည့် အဘိုးအဘွားတွေကိုလည်း အထောက်အပံ့ပြုသည်။ အခုတော့ ထောက်ပံ့စရာ အဘိုးအဘွားတွေလည်း မရှိတော့။

ဖေဖေကတော့ ပြီးခဲ့သည့် သုံးနှစ်လောက်ကမှ ဆုံးသည်။ မသေခင် သူ့ကိုစီးပွားရေးလောကထဲမှာ ဝင်ဆုံးအောင် ပညာတွေ သင်ပေးခဲ့၏။

ဖေဖေ့ညီဖြစ်သော လေးလေးကိုတော့ ဖေဖေရှိစဉ်တည်းက လစဉ်အထောက်အပံ့ပြုခဲ့တာပါ။ မိသားစုပိုင်ဖြစ်သော သူ့အတွက် အမွေအဖြစ်ချန်ခဲ့သည့် ဒီအိမ်ကြီးကို လေးလေးက စောင့်ရှောက်ပေး

အတူမဟုတ်ပါလား။

“မင်းက လေးလေးစကားကို ဘာရယ်တာလဲကွ”

“ဪ လေးလေး”

သူ အတွေးလွန်ကာ ရယ်နေခြင်းကို လေးလေးက ပခုံးပုတ်ကာ မေး၏။ သူက ဟက်ခနဲ ထရယ်လိုက်ရင်း

“လေးလေးက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ပြောနေတယ်။ လေးလေးကတော့ လေးလေးအိမ်ထောင်ရေးကို တည်မြဲအောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့လို့လား”

“အဲဒါ လေးလေးအလွန်မဟုတ်ဘူး။ လေးလေးမှာခွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ လေးလေးကို သူ အထင်မကြီးနိုင်ခဲ့တာ။ အိမ်ထောင်ဦးမှာတော့ သူဟာ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်နဲ့ မိသားစုကို ခင်တွယ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ရတဲ့လစာလေးနဲ့ ချွေတာသုံးရင်း သားလေးတစ်ယောက် ရလာတဲ့အထိ ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းခဲ့တယ်။ သူ့မိဘတွေက လေးလေးနဲ့ သဘောမတူလို့ ပြန်မခေါ်တဲ့အချိန်အထိ ပေါ့။ သူ့မှာ ဘာအရောင်အစွန်းအထင်းမှ မရှိဘူး”

“အခုက အနိတီလေး မိဘတွေကြောင့်ပေါ့”

“ဆိုပါတော့ သားရယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်တဲ့ လေးလေးကို အထင်မကြီးကြဘူး။ အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုတာ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအခွန်ငွေတွေကို အချောင်စားနေတဲ့ကောင်တွေတဲ့။ လက်ကြောတင်းအောင်အလုပ်မလုပ်ဘဲ လစဉ်လစာထုတ်စားနေကြတာ အရက်မရှိလို့တဲ့။ ဒါတောင်လစာတိုးတောင်းချင်ကြသေးတယ်ဆိုပြီး နှိပ်ချလိုက်သေးတယ်”

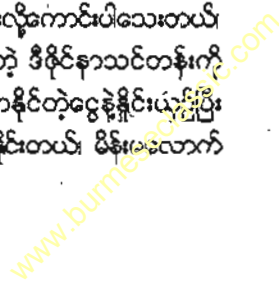
“လေးလေး ယောက္ခမတွေက သူတို့လည်း အစက အစိုးရဝန်ထမ်းတွေပဲ မဟုတ်လား”

“သူတို့က အကောင်ကြီးကြီး ရှည်ရှည်၊ တနင့်တဝိုး အပြည့်အဝစားပြီးမှ ပင်စင်ယူပြီး နားလိုက်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ ဘယ်လိုအချောင်စားတယ်ဆိုတာ သိနေတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လေးလေးကိုတော့ အစိုးရဝန်ထမ်းမလုပ်စေချင်ဘဲ အပြင်လောကမှာ အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်စေချင်တာ။ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးသလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစအရည်အချင်းရှိရမယ်တဲ့။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တစ်လုံးတောင် မပိုင်ဘူး။ အစ်ကိုပိုင်တဲ့အိမ်မှာ ခိုကပ်နေတာ။ မဖြစ်စလောက်ထောက်ပံ့တဲ့မုန့်ဖိုးပဲခိုးနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့မြေးကို မသေရုံတမယ် ကျွေးနေတာ အဲဒီလိုစကားတွေနဲ့ သွေးခွဲခဲ့တာလေ”

လေးလေးပြောတော့ ယောက်ျားမာနတော့ ထိခိုက်မှာပဲဟု ကိုယ်ချင်းစာမိ၏။ ဖေဖေရော လေးလေးရော အိမ်ထောင်ရေးကံတော့ မကောင်းကြပေ။

“လေးလေးမှာ သားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်ရေးအလွယ်တကူ ပြိုကွဲလိုက်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ ကလေး မျက်နှာတော့ ကြည့်သင့်ပါတယ်”

“မင်းအမေကရော မင်းမျက်နှာကိုကြည့်ခဲ့လို့လား။ သူတို့အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲလိုက်ရင် သားသမီးတွေ မျက်နှာငယ်ရမယ်လို့ရော သူတို့တွေးခဲ့ကြလို့လား။ မင်းအမေကမှ မိဘတွေကိုပြုရချင်တာနဲ့ မင်းအဖေခေါ်တဲ့နှိုင်းခြားကို လိုက်မသွားတာ လူကြားလို့ကောင်းပါသေးတယ်။ ငါ့မိန်းမကတော့ သူ့မိဘတွေက သူဝါသနာပါတဲ့ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းကို တက်ပြီး ပညာရှင်ဖြစ်သွားတော့ လေးလေး ရှာနိုင်တဲ့ငွေခွဲနှိုင်းယှဉ်ပြီး နှိပ်ချလာတယ်။ ငွေရှာနိုင်တယ်ဆိုပြီး ကြေးတန်းနှိုင်းတယ်။ မိန်းမလောက်

တောင် ငွေမရှာနိုင်တဲ့သူလို အထင်သေးစကားတွေ ပြောလာတယ်”

“ဟာ အဲဒါတော့ ဆိုးတာပဲ”

“အဲဒီထက်ဆိုးတာ သားကိုသွေးထိုးတာပဲ၊ အသုံးမကျတဲ့ အဖေဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ ဝင်ငွေနည်းတဲ့အစိုးရလစာကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြဿနာရှာတယ်၊ လူတန်းစေ့မထားနိုင်တာကို အပြစ်တင်တယ်၊ အရင်က သာယာတဲ့မိသားစုတဝက်ပေးပြီး အဖေတူသား မဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းတယ်၊ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံဖို့ တွန်းအားပေးတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က အိမ်ဦးနတ်လိုကိုးကွယ်ရမှာကို ကြောက်ရွံ့သလိုလုပ်ပြတယ်၊ အဖေတစ်ယောက်လို လေးစားမှုမရှိအောင် အထင်သေးစရာအကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်၊ သားက နောက်တော့ လေးလေးကို ရွံစရာ မသတိစရာတစ်ကောင်လို မြင်လာတယ်”

“အဲဒါနဲ့ပဲ ကွာရှင်းလိုက်ကြရောလား”

“လေးလေး ညှိနှိုင်းပါသေးတယ်၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုတဝက်အချိန်လေးတွေ ရှိခဲ့သေးတာပဲ၊ မသောက်မစား မိန်းမမရှုပ်ပေးသင့်သလောက်ပေးခဲ့တဲ့ မေတ္တာတွေအကြောင်း နားလည်အောင်ရှင်းပြပြီး လေးလေးကို ခွဲခွာမသွားအောင် သိမ်းသွင်းခဲ့သေးတယ်၊ တရားဝင်မကွာရှင်းခင်မှာ သူ့မိဘအိမ် ဆင်းသွားတော့ လိုက်ခေါ်တယ်၊ အကြိမ်ကြိမ် အခေါက်ခေါက် တွေ့ခွင့်ရဖို့ တောင်းတယ်”

“ဪ”

လေးလေး တာဝန်ကျေခဲ့တာပဲဟု တွေးမိ၏။ လေးလေးဘက်က ဒီလိုညှိနှိုင်းမှုတွေ ရှိခဲ့တာ အဝေးရောက်နေတာမို့ မသိခဲ့ရပေ။ တရားဝင်ကွာရှင်းပြီးမှသာ လေးလေးက အသိပေးခဲ့တာပါ။ လေးလေးသက်ပြင်းချသံ လေးလေးပင်ပင်ကြီးက သူ့ရင်တွေကိုပါ မောကျပ်စေသည်။

“လေးလေးမာနတွေ ခဝါချပြီး တော်တော်အောက်ကျ ခံခဲ့ပါတယ်၊ သူ့မိဘတွေအထိ အိမ်ထောင်ရေးမပြိုကွဲချင်လို့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လေးလေးကို မတူမတန်သလို ဆက်ဆံပြီး အတွေ့မခံခဲ့ဘူး၊ သားကိုလည်း နိုင်ငံခြားကို ကျောင်းသွားတက်ခိုင်းသလိုလိုနဲ့ မတွေ့ခိုင်းခဲ့ဘူး၊ လေးလေးဖုန်းဆက်တယ်၊ မက်ဆေ့ချ်ပို့တယ်၊ ကွာရှင်းခိုင်းတယ်ဆိုရင်တောင် တွေ့ပြီးတော့ ပြောပါပေါ့”

“ဒါတောင် ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘူးလား”

“သူက အောင်မြင်တဲ့ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလေ၊ လေးလေးထက်ဆယ်ဆမက ငွေရှာနိုင်ပြီ၊ လေးလေးလိုသူ့ကို အဖက်မလုပ်ချင်လို့ ဘာမှမတုံ့ပြန်ခဲ့ဘူး၊ ခြောက်လမပေါင်းသင်းဘဲ အထောက်အပံ့မခံယူရင် တရားဝင်ကွာရှင်းသလိုပဲဆိုတော့ အဲဒါကိုစောင့်ပြီး နောက်မှ ရှေ့နေကတစ်ဆင့် သူ့နောက်မှမသက်ဆိုင်တော့တဲ့အကြောင်း သတင်းစာထဲကနေ တရားဝင်ကြေညာတယ်”

“ဟာ လေးလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ဗျာ”

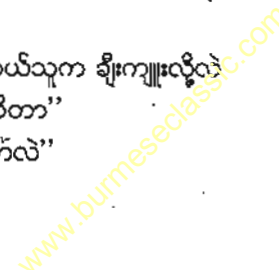
“သူတို့လိုသလောက် ငွေရှာမပေးနိုင်တာက အပြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်းတော့ လေးလေး အပြစ်တော်တော်များများ လုပ်ဖြစ်နေတယ်”

“ဗျာ”

သူ အံ့ဩစွာ အာမေဇိုတ်သံထွက်သွား၏။ လေးလေးက သရော်သလိုပြုသည်။ သူ့ပခုံးကိုလည်း ပုတ်လိုက်ပြီး

“အပြစ်ကင်းအောင်နေတော့ရော ဘယ်သူက ချီးကျူးလို့လဲ၊ တွာ၊ မိသားစုကတောင် အထင်ကြီးရမုန်း မသိတာ”

“အခု လေးလေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

လေးလေးက မပြောသေးဘဲ ရယ်၏။ ပြီးမှ

“လေးလေး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စပွန်ဆာပေးပြီး ပျင်းတဲ့အခါ အတူတူသွားနေတယ်”

“ဗျာ ဘယ် ဘယ်လို”

“အနှောင်အဖွဲ့မရှိဘူး။ စိတ်အာသာတော့ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လိုင်းပေါ်က မိန်းကလေးတွေရှာရင် ရောဂါရနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ အခုကတော့ ကိုယ့်တစ်ယောက်စာအတွက် အေးဆေးပဲ။ သူ ဖယားခင်းသွားရင် လျော်ကြေးပေးလိုက်စရာလည်း မလိုဘူး။ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာကမှ ခုနကလို ကိုယ့်ကိုအထင်သေး ခံရနိုင်တဲ့ ရှုတ်ချမှုတွေ စော်ကားမှုတွေ ရှိလာနိုင်တယ်”

“ဟာ လေးလေးရာ အဲဒါတော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ဘဝ အတွက် အေးအေးချမ်းချမ်းနေလို့ရအောင် တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး မိသားစုဘဝနဲ့နေပါလားဗျာ၊ တစ်ပင်လဲလို့တစ်ပင်ထူတယ်ပြောပြော တစ်ခုလပ်မို့ နောက်အိမ်ထောင်သစ်ထူထောင်တယ်ဆိုဆို လူကြားလို့ ကောင်းပါသေးတယ်။ အခုဟာကတော့ ကိုယ့်သိက္ခာကျပါတယ် လေးလေး ရာ”

“တူလေးရာ ဘယ်နိုင်ငံမှာဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုတွေ ခေတ်စားနေတာ မင်းမသိသေးလို့လား။ တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမယားရဲ့အစစ် ကားခံရတာထက် သိက္ခာရှိပါတယ်ကွာ၊ သူတို့လိုအပ်တာကိုပေးပြီး ကိုယ် လိုအပ်တာကိုယူတာ ဘာမတရားတာရှိလို့လဲ။ သူတို့အတွက်က ကိုယ် မဟုတ်ရင်လည်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလိုနေကြမှာပဲလေ။ သူတို့လည်း သူတို့ဘဝအတွက် ဒီလိုလုပ်နေကြတာပဲ။ ဒါကို ကဲ့ရဲ့မယ် ရှုတ်ချမယ့်သူ တွေက သူတို့ဘဝအတွက် ဘာတွေလုပ်ပေးကြလို့လဲ။ အပြစ်မကင်းစ”

သူတွေက သူများကို ပိုလက်ညှိုးထိုးတတ်ကြတယ်။ လေးလေးက ယောက်ျားမနဲ့မိန်းမရဲ့လက်ညှိုးထိုးခံထားရတဲ့ကောင်၊ မိသားစုဆိုတာကို စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်တော့ဘူး။ မသေခင်မှာ ဘဝကိုပျော်သလိုနေဖို့ ပဲ စဉ်းစားတော့တယ်”

လေးလေးကတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ပြတ်ပြတ်သားသားချ ထားပြီးပုံပင်။ ခရီးရောက်မဆိုက် သူ့ကိုရင်ဖွင့်လိုက်ရသည့်အတွက်လည်း ပေါ့ပါးသွားဟန်တူ၏။

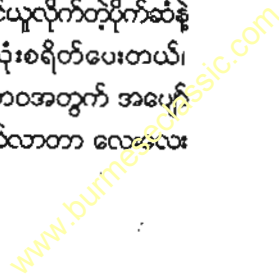
လေးလေးက အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် နုပျိုလန်းဆန်း လျက်ရှိသည်။

“အချစ်သစ်တွေနေတာကြောင့် လေးလေးက လူငယ်ဆန်ပြီး လန်းဆန်းနေတာ ထင်တယ် ဟုတ်လား လေးလေး”

“စိတ်ထဲမှာ ဘာအပူအပင်မှမထားတော့လို့ပေါ့ကွာ၊ အခု ငွေ ကြေးလုံလောက်အောင်မပေးနိုင်လို့ ငြို့ငြိုင်မယ့်မိန်းမ မရှိတော့ဘူး။ သူ့ သမီးကိုလူတန်းစေမထားနိုင်လို့ဆိုပြီး အထင်သေးရှုတ်ချအပြစ်တင်မယ့် ယောက်ျားဒေသနာလည်း မခံရတော့ဘူး။ ဖအေကို အထင်ကြီးလေးစားရ နန်းမသိတဲ့ သားနဲ့လည်း ဝေးသွားပြီ။ လေးလေးဘဝ ဘယ်လောက် ငွေတင်လုပ်လိုက်သလဲ တူလေး တွေးကြည့်စမ်း။ ဟား အခုမှ လူပျိုလူလွတ် ခြစ်သွားတာကွ”

“လေးလေးရာ ဟိုတစ်ယောက်က”

“မင်းပို့တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ လေးလေး ဆေးပင်စင်ယူလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ သူ့ကိုတိုက်ခန်းငှားပေးလိုက်တယ်။ လစဉ်အသုံးစရိတ်ပေးတယ်။ လေးလေးမှာ တခြားသုံးစရာမှ မရှိတော့တာကွာ။ ဘဝအတွက် အပျော် ခေတ်ပဲ ထားလိုက်တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သားရောက်လာတာ လေးလေး

အားရှိတယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘဝကို လေးလေးနက်နက်ပဲ ဖြတ်သန်းချင်တယ် လေးလေး။ အချိန်တွေကို ဒီအတိုင်းလေလွင့်ပြီး မကုန်ဆုံးချင်ဘူး။ ဟိုကနေ ဒီကိုရွေ့လာတယ်ဆိုတာ အလဟဿအချိန်တွေ ငွေတွေ ဖြုန်းဖို့မဟုတ်ဘူး။ အချိန်ရည်စက်ရုံတစ်ခုထောင်မှာ၊ ဟိုမှာအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ခွန်အားဖြည့်အချိန်ရည် ဆက်ထုတ်မယ်၊ စက်ရုံဆောက်ဖို့ မြေနေရာ စုံစမ်းပြီးရင် အမြန်ဆုံးအကောင်အထည် ဖော်မှာ”

“အစက ပြန်မေးမယ်၊ မင်းဘယ်သူ့အတွက် လုပ်နေမှန်းမသိလို့ လုပ်နေတာတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆို”

“အဟင်း၊ လေးလေး၊ ဖြုန်းဖို့ လေးလေးစပွန်ဆာပေးထားတဲ့ ကောင်မလေးအတွက် ဖြုန်းဖို့ဟုတ်ပြီလား”

“ဟား၊ ဟား၊ ဟား”

လေးလေးသဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်သည်။ လေးလေး အပြုံးအရယ်များကြောင့် သူပြန်လာတာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိလာသလိုပဲ။ ဟိုမှာဆို သူ့အတွက် ငိုပေးမည့်သူလည်းမရှိ။

ရယ်ပေးမည့်သူလည်း မရှိ။

ဘဝဟာ စုံပြည်ခြင်းမရှိ ခြောက်သွေ့လျက် ...။

အခန်း (၆)

“ဘာ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ကလေး၊ ကလေး”

“ရင်သွေးလေး ပျက်ကျသွားတယ် မိုးရယ်”

“ရှင်”

မိုးဝင့်သဇင် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဟာဆင်းသွားသည်။ ထိပ်ထားသခင်နှင့် ဖြစ်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်။

ထိုနေရာကအရှေ့ မိုးရေထဲမှာ။

“တ တကယ်လား ကိုကြီး တကယ်မိုးငိုက်ထဲမှာ ရင်သွေးလေး ချွေတော့ဘူးလား”

“တရားနဲ့ဖြေပါ မိုးရယ်၊ ကိုကြီးတို့နဲ့မထိုက်လို့ မရတာလို့ပဲ ခြေလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး မိုးတို့နဲ့မထိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကြီး သမီးထိပ်ထားသခင် ဖျက်စီးပစ်တာ၊ သူ ကျိန်စာတိုက်တာ သူဖျက်စီးပစ်တာ”

“ဘာ”

ဦးထွန်းဇော် အံ့ဩသွားသည်။ အရေးပေါ်ခန်း မဝင်ခင် မိုးသတိရလာပြီး ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းသည်ဆို၍ ဆေးရုံကို လိုက်လာခဲ့တာပါ။

အဘောရှင်းဖြစ်သည်ဆိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ မိုး ကျန်းမာရေးကြောင့် ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုထိခိုက်မိသည်ဟု ထင်ခဲ့တာ။ ကိုယ်လည်း အသက်ကြီးမှရသည့်ရင်သွေးလေးကို နှမြောတာပါပဲ။ အသက်ကြီးသည့်အချိန်မှာ အိမ်မှာဆည်းလည်းသံလေးဖြင့် မိသားစုဘဝ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးဖြင့်နေဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ထားတာ။

ဒါကြောင့်လည်း မိုးနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်အရ ခွန်အားရှိသလောက် လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဇနီးသည်မဆုံးခင်အချိန်ကလည်း မိသားစုအတွက် အပင်ပန်းခံခဲ့သည်။ ရောဂါဖြစ်သည့်အချိန်တွေမှာလည်း နောက်ဆံမတင်း ဆေးကုပေးနိုင်ဖို့အတွက် ငွေတွေကုန်းရုန်းရှာခဲ့၏။

နောက်ဆုံး သက်သောင့်သက်သာ အသက်ထွက်နိုင်ဖို့အထိ တာဝန်ကျေခဲ့သည်ဟု ယူဆမိသည်။

နောက်ပိုင်း သမီးအတွက်ရော။ တင့်တောင်းတင့်တယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပညာသင်နိုင်ဖို့ ပံ့ပိုးအားဖြည့်ခဲ့သည်။ အခု ဆိုင်နှင့်ကနားနှင့် ဖက်ရှင်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်သည်အထိပါ။

“ကိုကြီး”

“မိုး”

“ကို ကိုကြီး သမီး”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့ကြတာလဲ”

“သူ့ချိန်းတွဲကော်စီဆိုင်ကို သွားတွေ့တာ။ အဲဒီမှာ သူ့ရဲ့တိုက်ခိုက်မှုတွေ ကျိန်စာတိုက်မှုတွေကို နားနဲ့မဆုံးအောင် ကြားခဲ့ရတယ်။ နားထောင်ခဲ့ရတယ်။ ကိုကြီးနဲ့လုံးဝ လက်မထပ်ရဘူး။ အဲဒီကလေး လုံးဝ အဖတ်မတင်စေရဘူးတဲ့”

“မိုးရယ် သမီးတွေ့ဖို့ခေါ်ကတည်းက ဘာလို့ ကိုကြီးကို အသိမပေးတာလဲ၊ ဒီလိုပြဿနာတက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့လိုအပ်တယ်ထင်လို့ မိုး သွားတွေ့ခဲ့တာပါ။ ဒီ ဒီလို ရင်သွေးလေးကို ထိခိုက်မယ် မထင်လို့”

ချုံ့ပွဲချကာ ငိုလိုက်တာမို့ ဦးထွန်းဇော် ရင်ထဲမကောင်းလှပေ။ ဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာစစ်နှင့်ချစ်ခဲ့သည်ဆိုတာ မယုံစရာမရှိပါ။ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးကိုတောင် လွယ်ပိုးခဲ့သေးတာ မဟုတ်ပါလား။

“မငိုပါနဲ့ မိုးရယ်၊ သမီးကြောင့်ဆိုတော့ ကိုကြီး တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီကိစ္စ သမီးကို ကိုကြီး ပြောမှာပါ”

“ရင်သွေးလေး မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မိုးကို ကိုကြီးလက်ထပ် ဦးမှာလား”

“လက်ထပ်မှာပေါ့ မိုးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားမေးရတာလဲ”

“ကိုကြီးသမီးက ကိုကြီးကို မိုးက ရင်သွေးလေးကို အကြောင်းပြပြီး အမိဖမ်းတာတဲ့ ဒီရင်သွေးသာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် မိုးကို လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့လေ”

“မဟုတ်တာ မိုးရယ်၊ ရင်သွေးကြောင့် စိတ်ကူးတွေယဉ်ခဲ့မိတယ်ဆိုတာကတော့ မှန်ပါတယ်။ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ ထုံတဝလေးမှာ နေချင်တယ်လေ၊ အသက်လည်းကြီးပြီ ပင်လည်းပင်ပန်း

ခဲ့ပြီဆိုတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး နေချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ကိုကြီး နားမှာ မိုးရှိတယ်ဆိုရင်လည်း”

စကားဆုံးအောင်ပြောဖို့ အင်အားမဲ့နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ မိုးကိုပဲ အားပေးရမှာမဟုတ်ပါလား။ မိုး လက် ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ကိုကြီးတို့ လက်ထပ်ကြမယ် မိုး ပြီးတော့”

“ကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ မိုးတို့ရင်သွေးလေး ဆုံးရှုံးသွားလို့ စိတ်ထိခိုက်နေတာလား။ ကို ကိုကြီးအတွက် မိုး နောက်ထပ်ရင်သွေး လေး လွယ်ပြီး မွေးပေးပါမယ်နော်”

“ရ ရပါတယ် မိုးရယ်၊ ရင်သွေးလေး မလိုတော့ပါဘူး။ ကိုကြီး အတွက် မိုးရှိရင် ရပါပြီ ဟို”

တုံ့ဆိုင်းတွန့်ဆုတ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ပျက်စီးသွားသည့် ရင်သွေးအတွက် စိတ်ထိခိုက်ရုံဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်။ မိမိမသိအောင် ဘာတွေဖုံးကွယ်ထိန်ချန်ထားမှုမျိုး ရှိနေပါသေးသလဲ။

“ကိုကြီး မိုး မိုးနောက်ထပ် ကလေးမရနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ ဟုတ်လား ဟင် ကိုကြီး”

“အင်၊ မိုး မိုးရယ် တော်ရုံမလွယ်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ် သားအိမ်ကို ထိခိုက်သွားလို့”

“ရှင်”

ဒီထက်ဝမ်းနည်းထိခိုက်စရာ ကျန်ပါဦးတော့မလား။ မျှော်လင့်ချက်တွေ လုံးဝကို ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲ။

ထိပ်ထားသခင် နင်ဘယ်လိုတွေများ ကိုန်စာတိုက်လိုက်တာထဲ နင်က စုန်းမ ကဝေမ။

“အဟင်”

“မိုး မိုးရယ် ကိုကြီးအတွက် ရင်သွေးလေးက အဓိကမဟုတ် ပါဘူး။ မိုးနဲ့နှစ်ယောက်တည်းလည်း ကိုကြီး ပျော်ရွှင်အောင်နေချင်ပါ တယ်”

“ဒီစကားမျိုး ဘယ်အချိန်ထိ ပြောနိုင်မှာလဲ ကိုကြီး။ ရင်သွေး လေးရှိရင်သာ ပိုပြီး”

“တော်ပြီ မိုး အဲဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့တော့။ ရင်သွေးကြောင့် မိုးကိုလက်ထပ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ အစတည်းက လက်ထပ် ဖို့ရည်ရွယ်ခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် မှားယွင်းရင်းနဲ့ ဒီရင် သွေးလေးကို လွယ်ပိုးဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

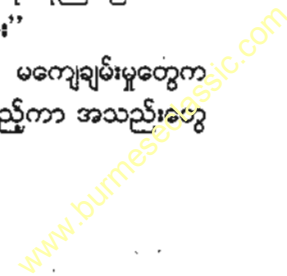
“နောက်ထပ်”

“ကိုကြီးသမီးကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ ကိုကြီး မိုးကို မြင်ချက်မရှိ တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူမှာပါ။ ကိုကြီး ကတိပေးပါတယ် မိုး”

“သူ့လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ကိုကြီး။ လုံးဝကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက် ဦးမှာ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကြီး လုံးဝခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး မိုး။ သမီး အပေါ် ကိုကြီးတာဝန်ကျေနိုင်သလောက် ကျေခဲ့ပြီးပြီ။ သားသမီးက မိဘကို စီမံအုပ်ချုပ်ခွင့်တော့ မပေးနိုင်ဘူး။ မေတ္တာနဲ့ဖေးမချင်တယ်ဆို ရင်တောင် နားလည်မှုလေးတော့ ရှိဦးမှပေါ့။ သမီးကို ကိုကြီးပြောပါမယ်။ နီးက ကိုယ့်ကျန်းမာရေးသာ ဂရုစိုက်ပါ နော် မိုး”

နှစ်သိမ့်မှုတွေက အားဖြစ်စေပေမယ့် မကျေချမ်းမှုတွေက ခုန်ထဲမှာ အပြည့်ပင်။ ဝမ်းဗိုက်လေးကို ပွတ်ကြည့်ကာ အသည်းပေ့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသည်။

ဘာကြောင့် ထိပ်ထားသခင် ဒီလိုလုပ်နိုင်တာလဲ။ သူ့ရော
မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလား။

အလှည့်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ
ယောက်ျားမယူဘဲနေမှာတဲ့လား။

နင့်အလှည့်ကျရင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ကြုံရလိမ့်မယ်
လို့ ငါ ကျိန်စာတိုက်လိုက်မယ် ထိပ်ထားသခင်။

အခန်း (၇)

“ဘာပြောတယ် ဘာပြောတယ် ဖေဖေ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့
လက်ထပ်မယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သူ့မှာ ဖေဖေရင်သွေးလည်း ရှိတော့
တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့လက်ထပ်တော့မှာလဲ ဖေဖေ”

“အဲဒါကြောင့်မို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖြစ်မှာ သမီး၊ သမီးလုပ်
လိုက်တဲ့အပြစ်က အရမ်းကိုကြီးမားလွန်းတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာ သမီး
ကြောင့်၊ ဒါတောင် သမီးမှာအပြစ်ရှိတယ်လို့ မခံစားရဘူးလား၊ အားမနာ
တတ်ဘူးလား သမီး”

“ဘာကိုအားနာရမှာလဲ၊ သမီးက သူ့ကိုဘာလုပ်လို့လဲ၊ သူ့
ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင် တွန်းလိုက်လို့လား၊ ကားနဲ့တိုက်လို့လား”

ဦးဖော်ထွန်း သမီးရဲ့ချေပမှုကြောင့် ဒေါသဖြစ်ကာ မေးကြော
ကြီးတွေပါတင်းရင်းနေမိသည်။ တကယ်ကို သမီးဟာ လူမှုရေးမသိ
တိုက်ချင်းစာစိတ်မရှိပါလား။

“အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာထက် ပိုဆိုးတယ် သမီး၊ ငါ့အကြောင့်

ကြော့ နှုတ်ကြော့က သေတတ်တယ်ဆိုတာ သမီးကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ သမီးပြောဆိုလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ထွက်လာရာက ဒီလိုဖြစ်ရတာပဲ။ သမီးက နှုတ်နဲ့တင်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပါးရိုက်ပြီးလည်း ဖော်ကားလိုက်သေးတယ်။ လူပုံအလယ်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ရှက်သွားမလဲ”

“သူ ရှက်တတ်ရင် ဖေဖေလို အသက်ကြီးတဲ့သူကိုလက်မထပ်ပါဘူး ဖေဖေ။ အသက်ကြီးတဲ့မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ လုံးဝကို အရှက်မရှိလို့ပါ”

“မိနိုးကလေးချင်း ဘာကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မဲ့တဲ့စကားတွေ ပြောထွက်ရတာလဲ သမီး။ သမီးကို ကိုယ်မွေးထားပြီး ဒီလိုစရိုက်ဆိုးရိုက်မိမယ်လို့ ဖေဖေ မထင်မိဘူး။ သမီး အရမ်းကိုဆိုးတာပဲ”

“ဒီထက်ဆိုးတဲ့ပြဿနာတွေ မတက်ချင်ရင် ဖေဖေတို့ကိစ္စရပ်တန်းက ရပ်လိုက်ပါ ဖေဖေ”

“သမီးက ဖေဖေကိုအမိန့်ပေးနေတာလား။ သမီးစကားကို နာခံခိုင်းနေတာလား။ ဖေဖေက သမီးအတွက်ဘာလဲ”

မေးခွန်းကို နားမလည်သလို သမီးမျက်လုံးလေး လည်သွားတမ်း။ အမိမဲ့သမီးလေးနှင့် ဒီလိုပြဿနာတွေမဖြစ်ချင်ခဲ့ပါ။

မေတ္တာတွေဖြင့် အကြွင်းမဲ့ဖေးမစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒီအဖေကို ဘာကြောင့်နားလည်ပေးဖို့ မကြိုးစားနိုင်ရတာလဲ။

“ဒီမှာ သမီး သမီးကို ဖေဖေမွေးထားတာပါ။ ဖေဖေ ဘာတွေတာဝန်မကျတာ ရှိခဲ့လို့လဲ။ ဖခင်ဝတ္တရား ဘာတွေပျက်ကွက်ခဲ့လဲ”

“ဒါက ဖေဖေက ဖခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် တာဝန်တွေဝတ္တရားတွေ ကျရတာ ထုံးစံပဲလေ။ သမီးက”

“သားသမီးဆိုတာလည်း အဲဒီတာဝန်ဝတ္တရားတွေအပေါ်မှာ ကျေးဇူးပြန်သိတတ်ရတယ် သမီး။ ကျေးဇူးမဆပ်ချင်ရင်လည်း မစော်ကားမိအောင်နေတတ်ရတယ်”

“ဒီကန့်ကွက်မှုတွေက ဖေဖေကိုစော်ကားနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား ဖေဖေ”

“စော်ကားတာထက် ပိုပြီး ယုတ်ညံ့တဲ့အပိုင်းအထိ ရောက်သွားပြီ သမီး”

“ရှင်”

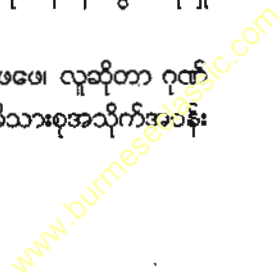
ဖေဖေရဲ့စွပ်စွဲမှုကြောင့် သူမ မျက်လုံးတွေပင် ပြာဝေသွားမတတ်ပင်။ ဖခင်တစ်ယောက်အပေါ်ထားသည့် မေတ္တာတရားကို ဘာနှင့်တိုင်းတာလိုက်တာပါလဲ။

“သမီးကို ဖေဖေ ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့တယ်။ အမိမဲ့သမီးလေးဆိုပြီး မျက်နှာမငယ်ရအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားတဲ့သမီးအမေအပေါ်မှာလည်း လင့်ဝတ္တရားကျအောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သမီး ဒီလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့နေနိုင်အောင်လည်း”

“အဲဒါတွေကို ဂုဏ်ဖော်ပြီး ကျေးဇူးတွေဆပ်ခိုင်းနေတာလား ဖေဖေ”

“ဖေဖေရဲ့ဒုတိယဘဝကို နားလည်ပေးစေချင်တာပါ။ ဖေဖေ ဒီလိုလက်ထပ်လိုက်လို့ သမီးအတွက် ဘာတွေထိခိုက်နစ်နာသွားစရာရှိလို့လဲ”

“ထိခိုက်တာ နစ်နာတာ ဟုတ်လား ဖေဖေ။ လူဆိုတာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့အရှက်တရား အကြောက်တရားတွေနဲ့ မိသားစုအသိုက်အခန်းကို စောင့်ရှောက်ကြရတာပါ”

“တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ ဘာတွေအပြစ်ကြီးပြီး အရှက် အကြောက်တရား ကင်းသွားလို့လဲ သမီး၊ မိုးနွဲ့သဘောမတူရအောင် သမီးတို့ချင်း ဘာအငြိုးတွေများ ရှိခဲ့လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် အရင်က အငြိုးတွေမရှိခဲ့သေးဘူး။ အသက်အရွယ်အရ ဖေဖေပိုင်ဆိုင်မှုတွေမကမောတယ်လို့ထင်ပြီးပဲ သူ့ကိုလက်မခံနိုင်ခဲ့တာ၊ အခုကတော့ အဲဒီအခြေအနေထက် ပိုဆိုးသွားပြီဖေဖေ၊ ရွယ်တူတန်းတူလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သမီးအပေါ် သူလည်း မိခင်တစ်ယောက်လို မေတ္တာမပေးနိုင်ဘူး။ အပြင်လို့ပဲ သဘောထားပြီး ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေလာမှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကို မေတ္တာမပေးနိုင်တဲ့သူကို သမီးကလည်း မိသားစုအဖြစ် တယ်တော့မှလက်ခံဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဆိုရင် ဖေဖေဆိုးဖြစ်ချက်ကိုလည်း အခုတစ်ခါတည်း သမီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် သိထားဖို့လိုလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေမိုးကိုစွန့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ဖေဖေ ဒီလောက်အထိ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိမ့်မည်မထင်မိ။ ဒီမိန်းမကို လုံးဝ မစွန့်လွှတ်ဘူးဆိုလျှင်

“ဖေဖေက သမီးကို စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်ပေါ့”

“ဒါက သမီးဆန္ဒရှိရင်ပါ”

“ရှင်”

“သမီးအပေါ် ဖေဖေ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ အကုန်ကျေခဲ့ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ သမီးကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ပညာစုံ သင်ပေးခဲ့ရုံ အဆင့်အတန်းရှိရှိ ထားခဲ့ရုံတင်မကဘဲ အနာဂတ်အတွက် သမီးဝါသနာပါတဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်ကိုပါ ဖွင့်ပေးခဲ့တယ် အဲဒီအတွက်”

“စွန့်လွှတ်လိုက်လည်း အပြစ်မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တာလား ဖေဖေ၊ ဒီမိန်းမအတွက် သမီးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ စကားတွေတောင် ပြောထွက်ရက်ပြီပေါ့၊ ရက်စက်လိုက်တာ ရက်စက်လိုက်တာ ဖေဖေ”

မျက်ရည်မကျအောင် အံ့ကြိတ်တင်းခံထားလိုက်သည်။ မိုးဝင့်သဇင်ကြောင့် သူမ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျ။ ဖေဖေက စိတ်မကောင်းသည့်မျက်နှာနှင့်

“သမီးကို ဖေဖေ ဒီလိုစကားတွေမပြောချင်ပါဘူး သမီး၊ နားလည်မှုတွေနဲ့ တစ်သက်လုံးပဲ ဥမကွဲသိုက်မပျက် နေသွားချင်တာပါ။ လူတစ်ယောက်ကို ပေါင်းမကြည့်ဘဲ ရန်လိုတတ်တဲ့စိတ်ကို ဖေဖေမုန်းတယ် သမီး၊ ပိုဆိုးတာက သမီးရဲ့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် သူ့တစ်ပါးဘဝ ထိခိုက်နစ်နာသွားရတာပဲ၊ အရမ်းကိုဆိုးဝါးလွန်းတဲ့စရိုက်”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေ၊ ဒီမိန်းမကို အကောင်းမြင်အမွှမ်းတင်နေသရွေ့ သမီးလုပ်သမျှက အပြစ်ချည်းပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ဖေဖေ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“သမီး”

“သမီး ဖေဖေရဲ့တာဝန်ဝတ္တရားကျေမှုတွေကို လိုချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မေတ္တာတရားပါ၊ မေတ္တာသက်သက်ပါ၊ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးတော့မယ့် မေတ္တာမျိုး၊ တာဝန်ကျေပြီးတာနဲ့ စွန့်လွှတ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖေဖေက”

ဖေဖေကိုနာကြည်းစွာ စကားပြောမခံဘဲ လက်ကာပြလိုက်ကာ

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဒီအိမ်မှာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါ ဖေဖေ၊ သမီးရိုရင် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတား ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေရဲ့

နောက်ဘဝအသစ်အတွက် အရေးမှပေါ်ဘိ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရင် ဘာ ဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ သမီး”

“ပျက်စီးရုံထက်မပိုပါဘူး ဖေဖေ၊ လမ်းဘေးက မိန်းမကို အိမ်ပေါ်တင်ဖို့အတွက် သမီးတစ်ယောက် လမ်းဘေးရောက်သွားတာ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်ပါ။ မျှော်လင့်မထားတာတွေ ဖြစ်လာစေရမယ် ဖေဖေ စောင့်ကြည့်နေပါ”

“သမီး”

ဒီလိုဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ မဟုတ်မှန်း သမီး သိနေမှာပါ။ ဘာကြောင့် ဖအေရင်ကို ကန်ထွက်သွားချင်တာလဲ။

လွဲမှားသော အယူဝါဒတွေနှင့် သမီးလမ်းမှားရောက်သွားမှာ စိုးလှသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း နောင်ကြည့်မှုမရှိလျှင် သမီး ဘာကိုမှသိလာ မှာမဟုတ်။ ဒီအဖေက ဘာတွေများ မှားနေလို့လဲ။

အခန်း (၈)

“နင်မှားတယ် ဘာလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာလဲ ထိပ်ထား၊ နင် အရှုံးပေးလက်မြှောက်ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တာလား”

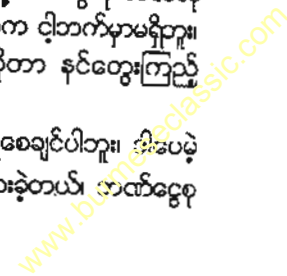
ကရုဏာခေါ်သောအမေးကို ခေါင်းရမ်း၍သာ တုန်ပြန်နိုင်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျပ်နေလို့ တန်းခနဲ မဖြေနိုင်တာပါ။

ဒေလီယာက စိတ်မရှည်သလို ပခုံးကို တွန်းလျက်

“ဘာကို ခေါင်းရမ်းတာလဲ ထိပ်ထား။ အခု နင်ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ရှုံးသွားပြီ ထင်လဲ”

“ငါ့ကို စွန့်လွှတ်ပါမယ်လို့ ပြောတဲ့ ဖေဖေရှေ့မှာ ငါ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ အရှက်မရှိနေမှာလဲ၊ ဖေဖေခွဲခွဲဝင့်သဖင်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လို ဥပေက္ခာတွေနဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် နေရမလဲ၊ ဖေဖေက ငါ့ဘက်မှာမရှိဘူး။ အဲဒီမိန်းမ ဘယ်လိုအပြုံးနဲ့ ငါ့ကိုအနိုင်ယူမလဲဆိုတာ နင်တွေးကြည့် စမ်းပါ”

“ထိပ်ထား ငါက နင့်ကို အဲဒီလိုမခံစားရစေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာပြီး နင်ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကားထားခဲ့တယ်၊ ဘာကံငွေစု

စာအုပ်တွေ လက်ဝတ်ရတာနာပစ္စည်းတွေ အကုန်ထားခဲ့ပြီး ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဆိုင်ကိုလည်းမသွားတော့ဘူး။ နင့်ကိုယ်နင် ဘယ်လိုရပ်တည်မယ် စဉ်းစားလို့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး ကိုယ်လွတ်လက်လွတ် ဆင်းလာခဲ့တာလဲ”

“နင်တောင် ဒီအတိုင်း ရပ်တည်နေထိုင်လို့ ရနေသေးတာပဲ”
“ဘာ”

ဒေလီယာ လန့်ဖျပ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထိပ်ထားသခင် ဘာတွေများတွေ့နေတာလဲ။

“ဟဲ့ ထိပ်ထား၊ နင်က ငါနဲ့အခြေအနေချင်းတူလို့လား။ နင့် အဆင့်အတန်းနဲ့ ငါ့အဆင့်အတန်း တူလို့လား။ အသိုက်အဝန်းက မိုးနဲ့ မြေ၊ ငါက အခြေအမြစ်ကိုမရှိလို့ ဒီဘဝကို မပျော်ပိုက်ဘဲ နေနေတာ”

“ငါကလည်း ပျော်ပိုက်လို့လုပ်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“နင့်အဖေကို အရွံ့တိုက်မလို့လား။ နင့်ဘဝ ပျက်မှာအရင်ခန့် ထိပ်ထား။ ဒါ ဂုဏ်ယူလို့ကောင်းတဲ့ဘဝမဟုတ်ဘူး။ တစ်သက်စာ အမည်း စက်စွန်းထင်းသွားမှာ”

“ဖေဖေတောင် ငါ ဘယ်ဘဝရောက်မယ်ဆိုတာ မခိုးရိမ်ဘဲနဲ့ နင်က ငါ့အတွက် ဘာလို့စိုးရိမ်နေရတာလဲ ဒေလီယာ။ ဖေဖေက ငါ လမ်းဘေးရောက်မှာ စိတ်ယူထဲ လမ်းဘေးကမိန်းမကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် တော့မှာ”

“နင် ဒီလိုလုပ်တာ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို အရှုံးပေးလိုက်တာပဲ ထိပ်ထား။ နင့်ရဲ့တိုက်ခိုက်မှုတွေ ငါ အားမပေးချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအရှုံးပေးပြီး ထွက်လာတာလည်း ငါမကြိုက်ဘူး”

“နင်က နင့်တိုက်ခန်းမှာ လက်မခံချင်လို့လား ဒေလီယာ။ နင့်လူကြီးပြောမှာစိုးလို့လား။ အဲဒါဆို ဒီမှာ ကြာကြာမနေရအောင် ငါ

အတွက် စပွန်ဆာတစ်ယောက် မြန်မြန်ရှာပေး”

“ကျွတ် ခက်ပြီ ထိပ်ထားရယ်”

ဒေလီယာ တကယ်ကို စိတ်ညစ်ရတာပါ။ ထိပ်ထား အရှုံးလို့ သျှောက်လုပ်နေတာတွေက အဓိပ္ပာယ်မှမရှိတာ။

အမြင့်ကနေ ခုန်ဆင်းတာ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်မှာမှ မဟုတ်တာ။

“ဒေလီယာ”

“နင် စဉ်းစားပါဦး ထိပ်ထား။ ဒီတိုက်ခန်းမှာနေချင်တာကိုပါ နှုတ်ပြောပေးလို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်လျှောက်မယ်ဆိုတဲ့လမ်းက”

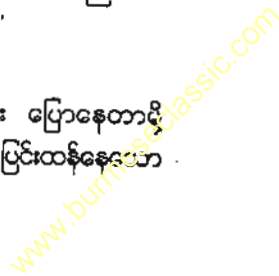
“နင် မကူညီနိုင်ရင်နေ ဒေလီယာ။ ငါ့အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ငါ နိုင်လုပ်မယ်”

“နင် ဘာလို့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မျက်ဆီးမှာလဲ။ ငါက မတတ်သာ ဆိုဘဝထဲကို ရောက်လာတာ။ အပြင်ပန်းကြည့်ရင် ငါ့ဘဝ သာသာ ဘာသာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် မိဘအိမ်ကိုတောင် ငါမျက်နှာ မြှောင်ပြောင်နဲ့မသွားရဘူး။ မိဘတွေမျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့ ခိုးကြောင် ခုတ် ကန်တော့ရတာ ထိပ်ထား။ တိုက်နဲ့တာနဲ့ နေလို့များ ဂုဏ်ပုဒ် သယ် ထင်လို့လား”

“မိုးဝင်းသဇင်လို မိန်းမကို ဖေဖေလိုလူကတောင် အထင်ကြီး သဘောပဲ တရားဝင်တောင်လက်ထပ်ယူလိုက်သေးတယ်။ ငါလည်း အဲဒီ မိန်းမနဲ့ မတွေ့ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“မှခွေ့”

တကယ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးထားသည့်အတိုင်း ပြောနေတာမို့ ထိပ်ထားသခင်ကို လန့်၍တောင်လာမိသည်။ အရမ်းကို ပြင်းထန်နေသော

ထိပ်ထားရဲ့စိတ်ကို အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးမဖြစ်မည်။

“ထိပ်ထား ဟို နင် ဘာမှမစားလာခဲ့ရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ငါလည်း နင်အစောကြီးရောက်လာတော့ အိပ်ရေးလည်းမဝဘူး။ ဘာမှလည်း မစားရသေးဘူး။ ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်စားကြမလား။ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကြာဖံထုပ်တွေရှိတယ် ပြုတ်စားကြမလား။ ဒါမှမဟုတ် အသားပြားနဲ့ ပေါင်မုန့်တွေ ကြက်ဥတွေ ရှိတယ်။ ကြော်စား ကင်စားလို့ရတယ် ပြီးတော့”

“နင်မိုက်ဆာရင် ကြိုက်တာလုပ်စား။ ငါတော့ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိဘူး။ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေတယ်”

“အဲဒါ မောဟတွေပြည့်နေတာ။ အစာအိမ်က အစားအသောက်ကိုတော့ လက်ခံပါတယ်။ နင် တစ်ခုခုစား”

“တော်ပါပြီ ဒေလီယာရယ်။ ငါ တကယ်ကို ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိသေးလို့ပါ။ ငါ့အတွေးထဲမှာ ဖေဖေခိုးဝင့်သင်္ဇင်ပဲ ရှိနေတယ်။ ဖေဖေကို ငါ အံ့ဩလို့၊ မိုးဝင့်သင်္ဇင်ကို သမီးထက်တောင် တန်ဖိုးထားနေတာ မအံ့ဩဘဲမနေနိုင်လို့ပါ”

“ဟဲ့ မိုးဝင့်သင်္ဇင်က ဆေးတွေဘာတွေကိုထားဦးမယ်နော်။ အဲဒါကြောင့် နင့်အဖေ တမ်းတမ်းစွဲနေတာလား မသိဘူး”

“ဆေး ဘာဆေးလဲ”

“ဪ ဗေဒင်ဆရာတွေ အောက်လမ်း အထက်လမ်းဆရာတွေနဲ့ ချစ်အောင်မှန်းအောင် လင်မယားတွေ ပေါင်းအောင်ကွဲအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

ဒေလီယာ့စကားကို ထိပ်ထားသခင် လျှောင်သလို ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဒီခေတ်မှာ အဲဒါတွေရှိသေးလို့လား။ ငါကတော့ အဲဒါတွေမယုံဘူး။ ဒေလီယာ၊ အရင်ခေတ်ကတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အရင်ကလူတွေ အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ သစ္စာသမာဓိရှိကြလို့ပဲ။ ဒီခေတ်မှာတော့ သစ္စာသမာဓိဆိုတာတွေ မရှိကြတော့လို့ အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိကြတော့ဘူး။ ရိုးသားတဲ့သူတွေကို လိမ်စားနေကြတာပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

“နင် အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ငါတောင် ဆေးကိုဝင်ပြီး ဦးကိုမခွာနိုင်အောင် လုပ်ထားတာ”

“ဘာ”

“ငါကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်မရှာအောင် လုပ်ထားတာပါ ဆို၊ အဲဒီဆရာကြီးက ပီယဆေးဆိုလား၊ အဲဒီအတောင့်လေးပေးလိုက်တာ၊ အဲဒီဆေးရဲ့သက်တမ်းက နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော်ပြီဆိုလား။ အရမ်းကိုသမာဓိရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖော်စပ်ခဲ့တာတဲ့။ ငါ့ကိုနည်းနည်းလေးပဲ ပေးလိုက်တာ ဆေးကရှားလို့”

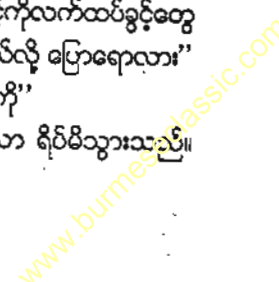
“အင်း၊ အဲဒါကို ဘာလုပ်ရလဲ”

“ဦးလာတဲ့နေ့ကျ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီသောက်တဲ့အခါ အဲဒီဆေးတောင့်ကို အမှုန့်လေးတွေဖြစ်အောင် ဓားလေးနဲ့ ပါးပါးလေးခြစ်ပြီး ထည့်တိုက်တာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ နင့်ဆီက မခွာတော့ဘူးပေါ့။ နင့်ကိုလက်ထပ်ခွင့်တွေ တောင်းပြီး အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်ထားပါမယ်လို့ ပြောရောလား”

“နင်ကဟယ် ငါအကောင်းပြောနေတာကို”

ထိပ်ထားသခင် လျှောင်နေမှန်း ဒေလီယာ ရိပ်မိသွားသည်။ ထိပ်ထားသခင်က ခပ်ဟဟ ရယ်သွမ်းသွေးလျက်

“နင် အဲဒီလောက် မတုံးမအစမ်းပါနဲ့ ဒေလီယာရယ်၊ အဲဒီလို လုပ်တိုင်းသာရရင် သူတို့ချစ်တဲ့မိန်းကလေးတွေကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆေးနဲ့လုပ်ယူနေမှာပေါ့။ သူတို့က နင်တို့လို လိမ်လို့ရတဲ့သူတွေကိုပဲ ဆရာလို့အခေါ်ခံပြီး လိမ်နေတာပါ။ အဓိကက ကိုယ်တိုင်သမာဓိရှိဖို့ပါပဲ။ နင်သာ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲကြည့်ပါလား။ အဲဒီလူကြီး လာဦးမလားဆိုတာ သူဝယ်ပေးထားတဲ့တိုက်ခန်းပေါ်က ချက်ချင်း တောင် ကန်ချဉ်းမှာ”

“အေး အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ စပွန်ဆာတန်ဖိုးကြီးကြီးပေးထားတယ်ဆိုတော့ လိုင်းပေါ်က မိန်းကလေးတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် ရောဂါရမှာစိုးတာကြောင့်ပါ။ တစ်ဦးကောင်းတစ်ယောက်ကောင်းသုံးပြီး အပျော်ရှာတာပေါ့ဟယ်။ ငါမဟန်ရင် နင်ပြောသလို လုပ်မှာပဲ”

“ငါ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ဒီလောကမှာ ဒါမျိုးတွေ လုံးဝ မရှိဘူးလို့တော့ ငါမပြောရဲပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းအလိမ်ခံရလွန်းရင်တော့ ကိုယ့်ညှိလွန်းရာကျတယ်။ အခု ဖေဖေလည်း ညှိလွန်းလို့ ဝင်သင်ခင်ရဲ့ အလိမ်ခံနေရတာ၊ ငါကတော့ မခံနိုင်လို့ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ နင် ကူညီဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟင်း ထိပ်ထားရယ်”

ဒေလီယာ တော်တော်ကို ရင်မောသွားသည်။ ကိုယ်က ပြိုင်ရဲရာကျမှာစိုး၍ ဘာမှလည်း ထပ်မပြောချင်တော့။

ဘဝကို အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ မကောင်းဘူးဆိုတာ ထိပ်ထား သိတော့သိနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မခံချင်စိတ်များကြောင့် ထိပ်ထား ထွက်လာပြီးမှတော့ ကိုယ်ကရော ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။

ဒီအကြောင်းကို တခြားတစ်ယောက်သိဖို့ဆိုတာ။

အခန်း (၉)

“လေးလေး ဟိုကို” တစ်ရက်လောက်သွားဦးမယ်ကွာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဟိုကိုကွာ မင်းကလည်း လေးလေး မသွားတာကြာနေပြီ။

အသုံးစရိတ်လေး သွားပေးရဦးမယ်”

လေးလေး မဝံ့မရဲပြောနေတာ မင်းဘုန်းခေါင် သဘောပေါက် သွားသည်။ ကော်ဖီကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်နေရင်းက လေးလေးဘက်ကို တစ်ခွက်ချပေးပြီးမှ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကောင်မလေးကချောလား လေးလေး”

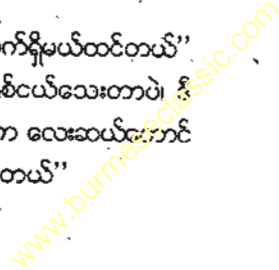
“အင်း မဆိုးပါဘူး”

“အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်လေး အင်း အဲဒီဝန်းကျင်လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဟာ ကျွန်တော့်ထက်တောင် လေးငါးနှစ်ငယ်သေးတာပဲ။ ဒီ

အရွယ်လေးတွေ နှမြောစရာများ လေးလေးအသက်က လေးဆယ်ကောင် တော်နေပြီ။ ကောင်မလေးကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်”

“မင်းက ဘာတွေသွားပြီး အားနာနေတာလဲ၊ အသက်ကြောက်ဆယ် ရုနစ်ဆယ်အရွယ်တွေတောင် ဒီလိုကလေးတွေနဲ့ တွဲနေတာ၊ အပျော်မယားပဲကွ အသက်ကြီးတာ ရှာရမလား”

“လေးလေး ဘယ်လိုများ တွေ့သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ တွေ့ရင်းက ရင်းနှီးသွားတာ နောက်တော့ သူတို့ဆန္ဒရှိတာလေးတွေသိပြီး ကိုယ်ဆန္ဒရှိတာနဲ့ညှိရတာပေါ့၊ လှချင်ပချင်တဲ့အရွယ် မိဘကိုလည်း ထောက်ပံ့ပေးကမ်းရတဲ့အရွယ် ဒီအချိန်မှာတော့ လမ်းမားရောက်တတ်ကြတာပဲ”

“လေးလေးလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီဖြစ်ပဲ၊ အတည်ယူလိုက်ပါလား။ ကိုယ့်တစ်သက်စာအတွက် ဆေးပေးမီးယုံ စိတ်ချရတယ်”

ဦးမြတ်ခေါင် ပခုံးတွန့်ကာ ရယ်ပြီး

“ငါ့မှာ အိမ်ပိုင်မရှိဘူး။ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနိုင်တဲ့အင်အား မရှိဘူး။ လက်မထပ်ဘဲ ရှိတာလေး ပေးကမ်းနေတာကို သူတို့ကျေးဇူးတင်မယ်။ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီလောက်နဲ့တင်းတိမ်မှာတဲ့လား။ သူများတွေလောက်ငွေမရှာနိုင်လို့ လှအောင်မဆင်နိုင်လို့ ဝအောင်မကျွေးနိုင်လို့ဆိုတာတွေနဲ့ ငြိုငြင်လာမယ် အပြစ်ရှာလာမယ်၊ ယောက္ခမတွေ မိသားစုတွေ ပါလာမယ်၊ မိသားစုဖြစ်ဖို့အိမ်ထောင်ပြုတာ အရမ်းကိုရှုပ်တာသားရ”

လေးလေးက ခံစားချက်တွေ ရှိခဲ့တာကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရမှာ အရမ်းကြောက်နေခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ တကယ်တော့လည်း လေးလေးမများပါ။ အန်တီလေးဘက်က အရမ်းလွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ရိုးသားအေးဆေးသော လူတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို ရှက်ချသတ်ပစ်လိုက်တာ။

“လေးလေး အခုလိုနေတော့ လေးလေးကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ သိက္ခာကို ပြန်ကြည့်ရမယ်လေ၊ လေးလေးတစ်သက်လုံး ဒီလိုနေသွားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လေးလေးအသက်အရွယ်အရ”

“လေးလေး တဏှာစိတ်နဲ့ ဒီလိုနေနေတယ် ထင်လို့လား။ လေးလေး အဲဒီလောက် တဏှာစိတ်မပြင်းထန်ပါဘူး။ စိတ်ပြေပျောက်ချင်တဲ့အချိန်က ဖြစ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် အခုနောက်ပိုင်းမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားခဲ့တယ်၊ ပေးသင့်တာပေး ကျွေးသင့်တာကျွေးပြီး သူ့ဆီက အခွင့်အရေးအများကြီး ယူတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

“လေးလေးမှာ အဲဒီလို စာနာစိတ်လေးရှိတာတော့ ကောင်းပါတယ်၊ အခု လေးလေးကို အပြစ်တင်ပြီး ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အတည်တကျလေး ဖြစ်စေချင်တာပါ”

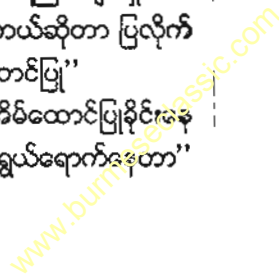
“အတည်တကျဆိုတဲ့စကားက လေးလေးလိုအရည်အချင်းမရှိတဲ့သူနဲ့တော့ သိပ်မလိုက်ဖက်ဘူး ထင်တယ်”

“လေးလေးက ဘာအရည်အချင်းမရှိတာလဲ၊ အန်တီလေးလိုလောဘကြီးပြီး မတင်းတိမ်တဲ့သူအတွက်သာ အရည်အချင်းမရှိတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ အခု ကျွန်တော် စက်ရုံထောင်ရင် စက်ရုံမှူးရာထူးနဲ့ လစာဆေးမယ်၊ လေးလေး စိတ်ကြိုက်သာသုံး”

“ဘာ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ လေးလေးရ ငွေရှာနိုင်မှ အရည်အချင်းရှိတယ် ဆို ပြောနေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ငွေဘယ်လိုရှာနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြလိုက်မင်းပါ၊ ပြီးရင် လေးလေး အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြု”

“လုပ်ပြန်ပြီ မင်းက လေးလေးကိုပဲ အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းနေတာတော့ပါလား။ မင်းကမှ အိမ်ထောင်ပြုရမယ့်အရွယ်ရောက်နေတာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲနေချင်ပါသေးတယ် လေးလေးရယ်၊ စီးပွားရေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒါပဲ စဉ်းစားတယ်”

မင်းဘုန်းခေါင် ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောနေတာက အလေးအနက်ပါ။ အသက်အရွယ်နှင့် ရင့်ကျက်မှုများက တည်ငြိမ်ခံ့ညားလှသည်။

ဝတ်စားထားတာက စမတ်ကျ၍ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေတာမို့ ဦးလေးဖြစ်သူကတောင် လေးစားနေရသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ လေးလေးရ”

“ငါ့တူကြီးက ချောလို့ ခံ့ညားလွန်းလို့ပါကွာ၊ အစ်ကိုတကယ်ကို တူလေးကို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုရဖို့ထောင်ခွဲတာပဲ၊ လေးလေးကတော့ လေးလေးသားကို”

“လေးလေးလည်း တာဝန်ကျေသင့်သလောက် ကျေခဲ့တာပဲလေ၊ သူတို့ကမှ လက်မခံတာ၊ လေးလေး သားကို”

“လေးလေးလည်း တာဝန်ကျေသင့်သလောက် ကျေခဲ့တာပဲလေ၊ သူတို့ကမှ လက်မခံတာ၊ လေးလေးမမှာပါဘူး”

“အေးပါကွာ တူလေးရှိနေတာ လေးလေး သားအစားရတယ်လို့ အောက်မေ့ပါတယ်၊ အားလည်းကိုးမိတယ်၊ အမှန်ပြောတာပါ”

“လေးလေးရာ ကျွန်တော်မှာလည်း လေးလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တူအရီးနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စိတ်ချမ်းသာသာနေကြမယ် မကောင်းဘူးလား”

“အေးပါကွာ အေးပါ တူလေးရာ၊ မင်းကို လေးလေး တကယ်တူ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဟဲ လေးလေးပြောထားတဲ့ကိစ္စတော့”

“သွားပါ လေးလေးကို ကျွန်တော် မတားပါဘူး၊ ငွေလည်း လိုသလောက် ယူသွား၊ အဆင်ပြေအောင် ပေးထားခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့

ဆိုပြီး နောက်ဆံတင်းပြီး ချွေချွေတာတာ မသုံးနဲ့”

“ဟာ ကျေးဇူးတင်တယ် တူလေးရာ၊ တကယ် တကယ်”

လေးလေး ပျော်သွားတာ မြင်တော့ သူလည်းပျော်ပါသည်။

ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာစွာနေနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါလား။

ဘဝဟာ အနှောင်အဖွဲ့တွေ ကင်းစွာဖြင့်။

အခန်း (၁၀)

“ဒီနေ့ ဦးလာမှာ”

“ဟင် နင့်လူကြီးလာမှာ”

“ဟုတ်တယ် သူမလာတာ ကြာနေပြီ အခု ငါဖုန်းဆက်မှ လာမယ်ပြောတာ၊ သူ့မှာ ဘာကိစ္စတွေရှိနေလို့လဲ မသိဘူး”

“သူ့မိန်းမက မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံလို့ ထွက်ရခက် နေတာ နေမှာပေါ့”

“သူ့မှာ မိန်းမမရှိပါဘူးဟဲ့၊ ကွဲနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ငါနဲ့ ငါတူပေါ့”

“ယောက်ျားတွေက ဒီလိုပါပဲ၊ သူတို့အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန် ချင်ရင် အိမ်ကမိန်းမမကောင်းကြောင်း ကွဲနေတယ် မုဆိုးဖိုပါ ဒီလိုပဲ လှည့်ပတ်လိမ့်ညာပြောနေကြတာ”

“ဦးက အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာ၊ မိန်းမနဲ့ကွဲ နေတာ ကြာပြီ”

“အဲဒါဆို နင့်ဆီ အမြဲလာနေမှာပေါ့၊ ယောက်ျားတွေက ဒါမျိုးပဲ အာရုံထားကြတာ”

“ဦးကတော့ အဲဒီလိုယောက်ျားတွေနဲ့မတူတာ အမှန်ပဲ၊ အာသာ ဖြေလိုစိတ်နဲ့ ငါ့ဆီအမြဲလာနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပေးဖို့ကမ်းဖို့အချိန်ပဲ လာတယ်၊ ဒါတောင် လာတိုင်း ငါ့ဆီကအခွင့်အရေးယူသွားတာ မဟုတ် ဘူး၊ တစ်ခါတလေမှ လာတာတောင် ညမအိပ်ဘဲ ပြန်သွားတဲ့နေ့ရှိတယ်၊ ညီမတစ်ယောက်လို ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်တယ်ပဲ ပြောရမလား”

ထိပ်ထားသခင် နားကြားပြင်းကပ်သလို နှာခေါင်းလေးရှုံ့သွား သည်။ ဒီလိုလူမျိုးတွေဆိုမှာ အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူးဆိုသည့် သဘောမျိုး သက်ရောက်၏။ ဒေလီယာက မခံချင်ဖြစ်သွားလျက်

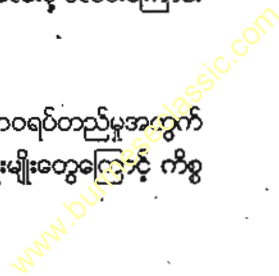
“ငါ တကယ်ပြောနေတာဟဲ့၊ ဦးက တကယ်ကိုကောင်းတဲ့သူပါ၊ တစ်ခါတလေ ငါတောင် အားနာမိတယ်၊ ကိုယ့်ကိုအထောက်အပံ့ပြုတဲ့ သူဆိုရင် ကိုယ်ကတာဝန်ကျေအောင် ပြုစုသင့်တာမဟုတ်လား”

“နင်လည်း ဖေဖေလိုပဲ၊ အထင်မကြီးသင့်တဲ့လူကို ကြီးနေပြန် ပြီ”

“လူတိုင်းကို တစ်တန်းတစ်စားတည်း မတွေးပါနဲ့ဟာ၊ ဒီလိုနေ တယ်ဆိုပြီး မကောင်းတဲ့လူချည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နင့်ကိုပဲ ငါ ဥပမာထားပြီးပြောမယ်၊ နင်က မကောင်းတဲ့မိန်းကလေးမို့ ဒီလမ်းကြောင်း တို ရွေးတာလား”

“ဘာ”

“နင့်အဖေကို အရွဲတိုက်ချင်တာနဲ့ နင့်ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် နှင်ရွေးချယ်တာလေး လူတွေမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ကိစ္စ

အမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်နေကြတာ၊ မည်းမည်းမြင်ရာ အပြစ်တင်နေလို့ ဖြစ်
မလား”

“ငါ့ကို ဒီအချိန်မှာ တရားမချစမ်းပါနဲ့ ဒေလီယာရယ်၊ ဖေဖေ
လုပ်ရပ်အတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ အစာမကြေဘူး၊ ငိုးဝင့်သဇင်ဆိုတဲ့မိန်းမကို
ငါ မကျေနပ်ဘူး”

“အဲဒီအတွက် နင့်ဘာဝနှင့် ဖြစ်သလိုနေလိုက်မယ်ဆိုတာ မဖြစ်
သင့်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်ကာရိုက်တာကို အပျက်စီးခံလိုက်မယ်ဆိုတာ နင်
လုံးဝရှုံးသွားတာပဲ”

“ဖေဖေ သင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာတွေနဲ့ ငါလုပ်မစားချင်လို့ပါ၊
တာဝန်ဝတ္တရားအရဆိုတာကို ငါလက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ မိဘမေတ္တာတွေ
နဲ့ သားသမီးဘဝကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရတာ၊ အထောက်အပံ့တွေ
လုပ်ပေးရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါကိုကုန်မောက်ပြီး ကျေးဇူးတွေလို့
မြင်ခိုင်းပြီး သူတို့ဘာလုပ်လုပ် နားလည်ပေးခိုင်းတာ ခွင့်လွှတ်ပေးခိုင်း
တာ ဖြစ်သင့်လို့လား ဒေလီယာ”

ဒါလည်းဟုတ်တာပဲလို့ ထောက်ခံပေးသလိုဖြင့် ခေါင်းညိတ်
ပြုဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းရမ်းဖြစ်သွားကာ

“မိဘဆိုတိုင်း လုပ်ချင်တာလုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်
ပါတယ်၊ နင့်အဖေက တကယ်ကို တာဝန်ကျတဲ့ ဖခင်ကောင်းတစ်
ယောက်ပါ၊ နင့်အမေသေပြီးနောက်ပိုင်း တော်တော်ကြာကြာအထိ မိန်းမ
ကိစ္စ အရှုပ်အရှင်းမရှိနေခဲ့တဲ့သူပါ အခုမှ”

“တစ်သက်လုံး ဒီလိုနေသွားတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ”

“ဟဲ့ ဒီအသက်အရွယ်မှာ သူ့အတွက် ဆေးပေးမီးယူဆိုတာ
လို့မှာပဲလေ၊ နင်ကရော တစ်သက်လုံး ယောက်ျားမယူဘဲ နင့်အဖေကို

ပြုရာမှာမို့လား”

“ဒါကတော့”

“အေး နင့်အတွက် ဒါကတော့ဆိုပြီး ဆင်ခြေရှိနေရင် နင့်
အဖေလည်း သူ့အတွက်ပြင်ဆင်ရမှာပဲလေ၊ အရွယ်ရှိတုန်းပဲ ဒီကိစ္စက
ဖန်တီးလို့ရတာ၊ နင့်ဘက်က နားလည်ပေးသင့်တာ ထိပ်ထား”

ထိပ်ထားသခင် နှုတ်ခမ်းကိုခွဲကာ ခေါင်းကိုတစ်ချက် ဆတ်ခနဲ
ခုန်းလိုက်သည်။

“ဟိုမိန်းမစကားတွေကိုလည်း နာတယ်၊ ဖေဖေစကားတွေကို
လည်း နာတယ်၊ ငါ့ဘဝအတွက် ငါလုပ်ချင်တာလုပ်မယ် ဒေလီယာ၊
နင့်ဦးလာရင်သာ ငါ့ကိုဘာစိတ်စွဲစွဲယောက်နဲ့ စပွန်တောကောင်းကောင်း
ချိတ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်ပါ၊ သတိတော့ပေးလိုက်ဦး၊ ငါက ဈေးမပေါ့ဘူးလို့”

“ကြည့် ပြောပုံကိုက၊ ငါကတော့ ဈေးပေါသလိုလို့နဲ့”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းကလည်း၊ ငါက ကြေးကြီး
အယ်ဆိုတာ သိစေချင်တာပါ”

“ငါ့ကိုအသိပေးတာဆိုတော့ နင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

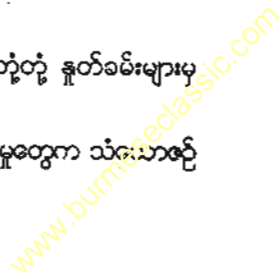
“ရှောင်ပေးမယ်လေ၊ နင်တို့ကြားမှာ ငါက အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ သာသာယာယာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြပါ၊ သူလည်း
အစ်ခါတလေမှ လာတာ”

“နင်အလိုက်သိတော့လည်း ငါရင်ခုန်သားဟဲ့”

“နင့်အဘိုးကြီးကို ကြေနေပြီလား”

ဒေလီယာ ရှက်သလို ရယ်သည်။ ပြုံးတုံ့တုံ နှုတ်ခမ်းများမှ
အညံ့နိုးခြင်းတွေဖြင့်

“ကြင်နာမှုတွေ နားလည်မှုတွေ နွေးထွေးမှုတွေက သံသရာစဉ်

ဖြစ်စေတာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဦးက ကြင်နာတတ်တယ်။ ဂရုစိုက်တတ်
တယ်။ ပြောရရင် တခြားသူတွေလောက်တော့ အပေးအကမ်းမရက်ရော
နိုင်ဘူး။ သူက လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ
လိုအပ်သလောက်တော့ လုပ်ပေးပါတယ်”

“နင်လည်း ကြံဖန်ပြီးတော့ပဲ ချီးကျူးနေ၊ အဲဒီလောက် ဖြစ်
နေရင် သူ့မှာလည်း အိမ်ထောင်မှမရှိတာ ယူလိုက်ပါလား၊ ဒီအတိုင်း
အတာထက် ပိုပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာပေါ့”

“ငါလည်း အဲဒီလို စဉ်းစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုတွေနေခဲ့ပြီးမှ
မိသားစုဘဝ ထူထောင်တဲ့အထိ တန်ဖိုးထားချင်ပါ့မလား။ ဒါကြောင့်
ဒီအတိုင်းနေလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါ ဒီဘဝမက်မောမိတဲ့အတွက်
သိမ်ငယ်ရတဲ့အကျိုးအပြစ်ပဲ။ နင့်ကိုအဲဒါကြောင့်”

“တော်ပါတော့ဟယ် အခုချိန်မှာ ဘာတရားမှ မနာချင်ဘူး။
ကဲ ငါလစ်ပြီ။ နင့်ကိစ္စ နင်လုပ်တော့”

ဒေလီယာ ဆက်ပြီး တရားဟောနေမှာစိုး၍ ဇွတ်ပင်ထွက်လာ
ခဲ့လိုက်သည်။ အိမ်ကနေ အဝတ်အစားတောင် ယူမလာခဲ့တာမို့
ဒေလီယာ အဝတ်အစားတွေကိုသာ ယူဝတ်နေရသည်။

ကားလည်းထားခဲ့တာမို့ သူမအတွက်တော့ ခြေကျင်တစ်လှည့်
ကုန်းကြောင်းတစ်လှည့်ပေါ့။ ဒီလိုအောက်ခြေအဆင့်ထိ ရောက်သွားရတာ
မိုးဝင့်သဖေကြောင့်ပါ။

ဖေဖေသာ ဒီမိန်းမနှင့်မပတ်သက်လျှင် ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်း
မရှိ။ သမီးတစ်ယောက်ကို ဥပေက္ခာပြုရက်တာ ဖေဖေအရမ်းကို ရက်
စက်သည်။ ဖေဖေအကြောင်းတွေ တွေးမိတော့ မျက်ရည်က အလိုလို
ဝဲ၏။

“ကျွီ ကျွီ”
“အမလေး”
“ဟာ”

လင်းချိုထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကွေ့ထွက်လာတာကို
မင်းဘုန်းခေါင် သတိမထားမိလိုက်။ ဒီမိန်းကလေး ငေးမောလာတာ
မဟုတ်လျှင် သူ့ကားကိုမြင်ပြီး ရှောင်လိုက်မှာပါ။

ဘာများဖြစ်သွားလဲ။ တိုက်မိသွားလား။
ကားကို လမ်းဘေးကပ်ရပ်ကာ ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းလိုက်
ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာတာဝန်ရှိသည်မဟုတ်လား။

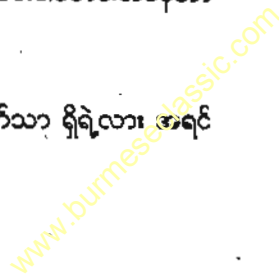
“ဘာဖြစ်သွားလဲ မိန်းကလေး”
“ရှင်မမြင်ဘူးလား။ မျက်စိမပါဘူးလား”
“ဟင်”

ရန်ပြန်တွေ့လိုက်တာက ကက်ကက်လန်လို့ပါ။ မျက်နှာလေးက
မှုန်မှုန်ဖွေးဖွေး ဝင်းဝင်းဝါဝါလေး။

လိမ္မော်ရောင် သဗျူကွာတာလေးနှင့် နို့နှစ်ရောင် စပို့ရှင်လေး
ထတ်ထားတာက ကလေးဆန်သည်ဟု ပြောရမည်။ ဆံနွယ်လေးတွေက
ကျောလယ်မရောက်တရောက် ဂုတ်အောက်မှာ မည်းနက်ဝဲခါလျက် နုနွဲ့
တာ ဖြောင့်စင်းအိကျနေသည်။

ခြေဖမိုး လက်ဖမိုးလေးတွေကလည်း ဝင်းဝါဖောင်းအိနေတာ
လဲပဲ။

“မင်း ထုနိုင်ရဲ့လား”
“ဒီမှာ လဲသွားတာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိရဲ့လား၊ အရင်
ကြည့်ဦး”

ခွေခေါက်လဲနေရာက ရှုံ့မဲ့ပဲ အပြစ်တင်နေပုံက ချစ်စရာလေး
ပါ။ သူ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက် လှုပ်ရှား ပြုံးမိလိုက်ပြီး

“ကိုယ့်အပြစ်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းလည်း ကားတစ်စီး
လုံးလာတာ မမြင်ရအောင် ဘာတွေအတွေးလွန်လာလဲမသိဘူး”

“ဘာ”

ဒါက ဝန်မခံလို့တော့ မဖြစ်။ သူမ ဖေဖေအကြောင်းတွေးရင်း
မျက်ရည်ဝဲစွာ အတွေးလွန်လာခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့
သူမ တောင်းပန်ဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိပေ။

“ယာဉ်ကြီးနဲ့ယာဉ်ငယ် ဘယ်သူက မှားမှား၊ ယာဉ်ငယ်ကို
အနိုင်ကျင့်လို့မရဘူးဆိုတာတော့ ယာဉ်မောင်းတဲ့သူတိုင်း ယာဉ်စည်းကမ်း
နားလည်ကြပါတယ်။ စက်ပစ္စည်းတိုင်း ဘာရိတ်ရှိရတာပဲ”

“မျက်စိမပါတာတော့ အမှန်ပဲကွ၊ ကိုယ့်တက်က သတိရှိလည်း
တစ်ဖက်က အမှားက ကိုယ့်ကိုအန္တရာယ်ဖြစ်စေတာပဲ၊ ကားရှေ့ကို မင်း
တမင်ဝင်တိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာ”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့၊ မင်းရဲ့နာကျင်မှုအတွက် ကိုယ်တာလုပ်ပေး
ရမလဲ၊ လျော်ကြေးပေးလိုက်ရမှာလား၊ ဆေးခန်းလိုက်ဖို့ရမှာလား”

“ဘာ ရှင်”

စေတနာစကားမဟုတ်မှန်း စိတ်ထဲက အလိုလိုသိသည်။
ကရုဏာသက်စွာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် မေးနေတာမှ မဟုတ်တာ။

“ရှင် တာဝန်အရမေးတာဆိုရင် သွားတော့ ဟိတ်လူ၊ မသေ
လောက်တဲ့အတွက် ရှင့်ကို အမှုမစွဲတော့ဘူး”

“ဟေ့ ကိုယ်တရားစွဲခံရမှာစိုးလို့ မေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်

ကားနဲ့ထိမိသလားလို့ တာဝန်အရ မေးနေတာ”

“လျော်ကြေးလိုချင်လို့ တစ်ပတ်ရှိက်တယ်ထင်နေတာ မဟုတ်
လား၊ ကျွန်မလိုမိန်းမ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ လုပ်မစားဘူး၊ စေတနာမပါ
တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကိုလည်း လက်မခံဘူး၊ တိုင်ဖို့တော့ဖို့အတွက် ရှင့်
ကားနံပါတ်လည်း မှတ်ထားမှာမဟုတ်လို့၊ ရှင်လိုရာခရီးကို နောက်ဆံ
တောင်ဘဲနဲ့သာကြံ”

မာနကတော့ လက်ဖျားခါလောက်ပေသည်။ သူမ ဘယ်
လောက်တောင် ချမ်းသာနေလို့ ခါးသီးစွာ ကန်ထုတ်နေရတာလဲ၊ ဝမ်းမူတ်
ချောမွေ့လွန်းသော မျက်နှာလေးကတော့ သူ့အတွက် မှတ်မှတ်ထင်ထင်
မြှင်သွားခဲ့သည်။

သူမ နာကျင်နေမှာ ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာလေးက သက်သေခံ
နေပါလျက် သူ ဥပေက္ခာပြုဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

သူမရဲ့မာနကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်တာပါ။ သူမက ရော့ဒ်မှာ
ထော်သက်ချင်ပုံမရဘူး မဟုတ်လား။

ကားပေါ်ရောက်မှ သူမကို ဘက်မှန်ထဲကနေ ကြည့်မိသေး
သည်။ သူမ အခုထိ လဲနေရာက မထနိုင်သေးပါ။

သူ အရမ်းများ ဥပေက္ခာပြုလွန်းရာ ကျသွားခဲ့ပြီလား။ ဒါပေမဲ့
မင်းရဲ့မာနလေးက ချစ်စရာကောင်းလို့ ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ကို
နှိပ်မလွှတ်ပါနဲ့ ကောင်းမလေး။

အခန်း (၁၁)

“မင်းသူငယ်ချင်းက အခုမှ ထွက်သွားတာလား၊ ဦးရဲ့တူလည်း အခုမှ ဦးကိုလိုက်ဖို့ပြီး ပြန်သွားတာ၊ တိုက်ခန်းအထိလိုက်ဦးမလားဆို တော့ မလိုက်တော့ဘူးတဲ့”

“ကျွန်မလို မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်အသိအကျွမ်းဖြစ်ချင်မှာထဲ ဦးရယ်၊ သူဦးလေးရဲ့စပွန်ဆာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို”

“အထင်သေးတတ်တဲ့ဆန္ဒမျိုး တူလေးမှာ လုံးဝမရှိပါဘူး ဒေလီယာ၊ တူလေးရဲ့စိတ်ဓာတ်က မြင့်မြတ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ဝယ်လာတာ တွေ သူပဲငွေထုတ်ပေးတာ”

“ဒါတွေအများကြီး ဝယ်ဖို့လား”

စားပွဲပေါ်အပြည့်ပါလာခဲ့သော ပစ္စည်းတွေကို မေးခေါ်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလှပြင်ပစ္စည်း၊ စားသောက်စရာနှင့် အဝတ် အထည်တွေ အများကြီးပါ။

ဦးမြတ်ခေါင်က ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်းနှင့် ဝမ်းသာအား မေးခေါ်ပြကာ

“တူလေးကိုယ်တိုင် ကုန်တိုက်လိုက်ပြီး ဝယ်ပေးတာပါ၊ ငွေကြေး ထည်း အလုံအလောက် ထောက်ပံ့ခဲ့လို့ မှာလိုက်တယ်”

“ဦးရဲ့တူက ဘောစီလား”

“ဒေလီယာကို ဦးတစ်ခါပြောဖူးတယ်လေ၊ ဦးမှာ ဘာပိုင်ဆိုင်မှု မှ များများမရှိဘူး၊ နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ တူလေးရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့ နေနေ တာလို့”

“အခု သူက မြန်မာပြည်ပြန်လာတာလား”

“သူလည်း ဟိုမှာတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ ဒီမှာတစ်ယောက် တည်းဖြစ်နေတဲ့ဦးနဲ့အတူတူနေရအောင် ပြန်လာတာ၊ ဒီမှာ အချို့ရည် စက်ရုံထောင်လိမ့်မယ်၊ စီးပွားရေးမှာ သူ ကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ် နာလို့”

“ဒါဆို ဘောစီပဲ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီး ဒိတ်လုပ် ပေးလိုက်ပါလား ဦး”

“ဘာ ဘယ်သူ”

“ဒီတိုက်ခန်းမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ခဏလာနေတယ်လို့ ဦးကို ဖုန်းဆက်အသိပေးထားတယ်လေ”

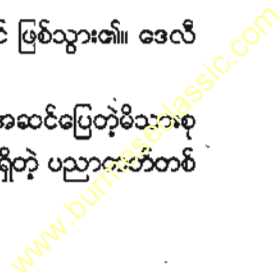
“သူက”

“စပွန်ဆာလို့နေတယ်”

“ဟင်”

ဦးမြတ်ခေါင် မျက်စိလည်လောက်အောင် ဖြစ်သွား၏။ ဒေလီ ယာကို မယုံသင်္ကာမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိပြီး

“ဒေလီယာပြောတော့ သူငယ်ချင်းက အဆင်ပြေတဲ့မိသားစု အသိုက်အဝန်းကသမီးဆို ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလည်းရှိတဲ့ ပညာကုသ်တစ်

ယောက်လို့ ပြောလိုက်သလားလို့ ဒီလိုပုံစံမျိုးဆိုရင်တော့ ဦးက ဒေလီယာနဲ့နေဖို့ထားရမှာ”

“ဟို ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ထိပ်ထားအဖေက အရမ်းချမ်းသာပါတယ်၊ ထွန်းဇော် တာယာနဲ့ ကားပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်တယ်၊ ကားအရောင်းစင်တာတွေမှာ ရှယ်ယာလည်းဝင်ထားတဲ့သူပါ။ အခု သူ့အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တာကြောင့် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတာ”

“ဪ ထွန်းဇော်တာယာ၊ ကြားဖူးတယ် တော်တော်အဆင်ပြေတဲ့အနေအထားပါ”

“ဟုတ်တယ် ထိပ်ထားကိုယ်တိုင်လည်း စီးတီးမတ်မှာ ကိုယ်တိုင်ဖက်ရှင်ဆိုင်ဖွင့်ထားတာပါ။ အခုက သားအဖနှစ်ယောက် အဆင်မပြေဘူး။ သူ့အဖေအထောက်အပံ့မှန်သမျှ ဘာမှယူမလာတဲ့အပြင် သူ့အဖေသင်ပေးတဲ့ပညာတွေနဲ့လည်း ဘာမှလုပ်မစားဘူးတဲ့”

“အဲဒီလောက်ကြီးကျတော့ မှားတော့ မှားနေပြီ၊ ဘယ်သူမှားတာလဲ”

“သူ့အဖေကတော့ စကားပြောမှားသွားလိမ့်မယ်၊ ထိပ်ထားအနေနဲ့ကျတော့ မိတ္တူနဲ့ပတ်သက်လာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အမှားမခံထားတဲ့သဘောပါပဲ။ သူ့ဘာသာ ရပ်တည်ဖို့အတွက် ဒီလိုလုပ်မှာကို ကျွန်ုပ်လည်း လက်မခံချင်ပါဘူး ဦးရယ်၊ ထိပ်ထားက ဘာအစွန်းအထင်းမရှိအောင်ကို ပြည့်စုံတဲ့သူပါ။ အတွေ့အကြုံရှိအောင် ရည်းစားထားတစ်ယောက်မှ မထားဖူးခဲ့ပါဘူး။ တကယ့်အဖြူထည်ပါ။ ပညာဆိုလည်း ဘွဲ့နှစ်ဘွဲ့၊ သုံးဘွဲ့ရပြီး ကွန်ပျူတာ စပိကင် အောင်လက်မှတ်တွေ အများကြီး၊ အရမ်းကို နှမြောစရာကောင်းပါတယ်”

ဦးမြတ်ခေါင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူငယ်ရ

တို့ တခြားသူနှင့် မှားသွားမှာစိုး၍ တူလေးနှင့်ဒိတ်ခိုင်းနေတာပဲ။

“အေးပါ ဦးအနေနဲ့ကတော့ ကာရိုက်တာမကောင်းတဲ့သူဆိုရင် လက်မခံစေချင်တာက ဒေလီယာသိက္ခာကို ထိခိုက်မှာစိုးလို့ပါ။ ဦးနဲ့ ဒီလိုဆိုပေမယ့် ဒေလီယာကို ဦးတန်ဖိုးထားတယ်လေ”

“ရှင် ဟုတ်ကဲ့”

“သူငယ်ချင်းက ဒီလိုဆိုရင် စိတ်တော့ချပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆူလေးက ဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဦး မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

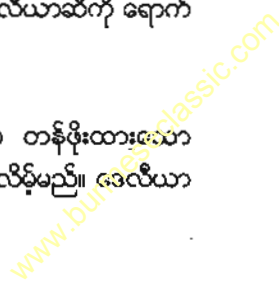
“ဟို အဲ အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ လူဆိုလား လူကောင်းထားမယ်တဲ့ ထိပ်ထားကလေး နှစ်ဖွန်းသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဦးနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူကိုတော့ ဦးကိုယ့်ကြည်တဲ့အတွက် ထိပ်ထားအတွက် စိတ်ချရမယ်လို့ ထင်တယ်”

“သူငယ်ချင်းကို အရမ်းချစ်တာပဲလား ဒေလီယာ”

“ထိပ်ထားက ကျွန်ုပ်အပေါ် အရမ်းကိုကောင်းတဲ့သူပါ။ ကျောင်းနေတုန်းကလည်း အရမ်းကို ကူညီစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ဒေလီယာ ဒီအခြေအနေဖြစ်နေတော့လည်း တခြားသူငယ်ချင်းတွေက အထင်သေးပြီး ခေါ်မပြောဖြစ်သွားကြပေမယ့် ထိပ်ထားကတော့ အဆက်အဆံမပျက်အခေါ်အပြောမပျက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတယ်။ အထင်သေးတယ်၊ ရှုတ်ချဆယ်ဆိုတာမျိုးမရှိဘူး။ သူ့သိက္ခာကိုမတွက်ဘဲ ဒေလီယာဆီကို ရောက်လာတာပဲ ကြည့်ပါလား”

“အင်း”

ဦးမြတ်ခေါင် တွေးရပြန်၏။ ဒေလီယာ တန်ဖိုးထားသော သူငယ်ချင်းဟာ တကယ်တန်ဖိုးမဲ့သူမဖြစ်လို့သာ ရှိလိမ့်မည်။ ဒေလီယာ

လည်း အရမ်းမက်မောမှုတွေဖြင့် တခြားအပျော်မယားတွေလို ပျော်ပျက်ပျက် ကလက်လွန်းသော မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်။ ပေးတာလေးနှင့် ရောင့်ရဲပြီး လောဘတကြီးဆိုတာမျိုး သိပ်မရှိ။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်သိက္ခာပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် နောက်ဆုတ်ဖို့ စဉ်းစားဖူးသော်လည်း ဒီမိန်းကလေးကို သနားကရုဏာဖြစ်ပြီး ရပ်တန့် လို့မရ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဦးလေးတစ်ယောက် ဖခင်တစ်ယောက်လို လေးစားမှုနှင့် ပြုစုမှုတွေရှိတာကလည်း နောက်ဆံတင်းဖို့အကြောင်းပဲ ဖြစ်၏။

“ဒီလိုလုပ်မယ်လေ ဒေလီယာ၊ တူလေးကို ဦးပြောတော့ ကြည့်ပေးပါမယ်။ ဒေလီယာနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားတာပဲ တစ်ရက်ဆိုကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

“ဒေလီယာ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဦးလည်း အလေးအနက်ထား ပေးရမှာပေါ့။ တစ်ခုရှိတာက တူလေးကတော့ ဒီလိုကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကျွန်မတို့ကိစ္စကိုရော ဘာပြောလဲဟင်း အထင်သေးရှုတ်ချပြီး ဝေဖန်တာမျိုးရော ရှိလား”

“တူလေးမှာ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိပါဘူး။ ဦးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း သိနေတဲ့အတွက် နားလည်ပေးပါတယ်။ ဦးက မကောင်းမှုကိုလိုက်စားပြီး ရှုပ်ပွေနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်မပိုပြီး ယုံကြည်အောင် ကိုယ်ချင်သွေးပြောနေတာလား”

“ဟာ ဒေလီယာ အဲဒီလိုထင်သွားတာလား။ ဦးက အဲဒီလို တကယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးစိတ်တွေရှုပ်ပြီး လေနေတဲ့အချိန်မှာ ဒေလီယာနဲ့ ဆုံပြီး ဒီလိုဖြစ်သွားပေမယ့် ဦးမှာမိုက်ရိုင်းတဲ့စိတ် ယုတ်မာတဲ့စိတ် မရှိ”

အမှန်ပါ။ ဒေလီယာရဲ့ဖြေဖျောက်မှုတွေကြောင့် ဦး စိတ်သက်သာရာရခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေလီယာဘဝလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာ ပြောရရင် ဒေလီယာကို ဒီထက်ပိုမပေးနိုင်တဲ့အတွက် ဦး ဒီထက်ပိုပြီး တော့လည်း အခွင့်အရေးမယူပါဘူး”

စေတနာစိတ်ကတော့ လေးစားဖို့ကောင်းလှပေသည်။ တခြားသူတွေလို မယားငယ်အပျော်မယားတွေဆိုပြီး တန်ဖိုးမဲ့ နှိမ်ချတာမျိုး ခံရုံသည့်အတွက် ကျေးဇူးလည်း တင်သင့်သည်ဟု ထင်မိ၏။

ဒီလိုနားလည်မှုရှိသည့်လူမျိုးနှင့် ဘဝတစ်သက်စာလက်တွဲရ လျှင်လည်း ဒီထက်နိန့်ကျသောဘဝကိုတော့ ရောက်မှာမဟုတ်ပေ။ ဒါပေမဲ့ အားနည်းချက်ကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရအောင်ပါလို့တော့ မပြောရ။

“ဟိုလေ ဦးရဲ့တူက”

“မင်းဘုန်းခေါင်”

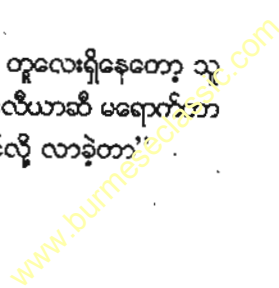
“သူနဲ့ ဘယ်နေ့တွေ့လို့ရမလဲ၊ ထိပ်ထားကို ကြိုပြောထားရအောင်လို့ပါ”

“တူလေးကို ဦးလေး အရင်ပြောကြည့်ပါဦးမယ်၊ အဆင်ပြေ ထယ်ဆိုမှ ချိန်းလိုက်မယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဟိုလေ ဦးလာမယ်ဆိုလို့ တွန့်မ ဟင်းတွေချက်ထားတယ်။ ဦးဒီနေ့ည အိပ်ပြီးမှပြန်မယ်မဟုတ်လား”

“မအိပ်တော့ဘူး ဒေလီယာ၊ အိမ်မှာ တူလေးရှိနေတော့ သူ ထစ်ယောက်တည်းဖြစ်မှာနဲ့လို့ပါ။ အခုတောင် ဒေလီယာဆီ မရောက်ဘာ ထည်းကြာ လိုအပ်တာလေးတွေလည်း ပေးချင်လို့ လာခဲ့တာ”

“ဦး ပြန်မှာပေါ့”

ဝမ်းနည်းသည့်အရိပ်အရောင်များဖြင့် ပြောလိုက်တာမို့ ပို၍ ငြိတွယ်မှုတွေ ဖြစ်ရသည်။ ဒေလီယာ ပခုံးလေးကို ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး

“ဒေလီယာချက်တဲ့ ထမင်းဟင်း စားသောက်ပြီးမှ ပြန်မှာပါ။ ညမအိပ်ဘဲပြန်သွားတာကို ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွယ်။ ဒေလီယာ့သူငယ်ချင်း လည်း ဦးလာမှာမို့ ရှောင်နေရတာ မကောင်းပါဘူး။”

“ကျွန်မကို ပစ်တော့မထားပါနဲ့နော် ဦး”

“ဘာလို့ပစ်မှာလဲ ကလေးရယ်။ ကလေးကို အလုပ်သဘော အရ ဦးဆက်ဆံနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးကို ဦး သံယောဇဉ်ရှိပါ တယ်”

“အဲဒီစကားနဲ့တင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ ဦးရယ်”

“ကလေးရယ်”

ဦးမြတ်ခေါင် ရင်ထဲ ကျေနပ်မှုများ စီးဆင်းသွားရလေသည်။ ဒီကောင်မလေးအပေါ် ပေးဆပ်ရကျိုးနပ်သည်ပဲ။

လောဘနည်းပါးလျက်နှင့် ဒီဘဝရောက်ရတာကိုတော့ စာနာ သနားမိသည်။ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံအကြောင်းတရားဆိုတာလည်း ရှိသေးတာ မဟုတ်ပါလား။

သူများကို လက်ညှိုးကဲ့ရဲ့မိလျှင် ကိုယ်လည်း ထိုဘဝမျိုးရောက် ရတတ်တာကို မေ့လျော့လို့ မဖြစ်။ ဘယ်သူမှတော့ မကောင်းသည့်ဘဝတို့ ပျော်မွေ့ချင်ကြမှာ မဟုတ်ပေ။

ကိုယ့်ဘဝအတွက် ဒီကောင်မလေးက အဖော်မွန်ဖြစ်ထိုက်သည် လား။ သူမဘဝလေး မနစ်မွန်းစေချင်သည့် စေတနာမေတ္တာများက ရင်ထဲဆန္ဒပြင်းစွာ တိုးဝေ့လာလျက်။

အခန်း (၁၂)

“နာမည်က ထိပ်ထားသခင်တဲ့”

“အမြင့်မှာပါလား”

“လူကလည်း အဆင့်အတန်းရှိတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲ။ သူ့ အဖေက လုပ်ငန်းရှင်၊ အသိုက်အဝန်းကြီးထဲကဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ လေ့တူး။ ခက်တာက မိတ္တူကို လက်မခံချင်တာနဲ့ ခြေထောက်ချည်း သက်သက်ခုန်ဆင်းလာတယ်။ ဖအေသင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာနဲ့ လုပ်မစား ဘူးတဲ့။ အဲဒီပျိုထောင်မှုတွေအပေါ်မှာ မာနထိခိုက်လောက်အောင် ပြော ထိုက်တဲ့အတွက် အရွဲ့တိုက်ချင်တဲ့သဘောပဲ”

မင်းဘုန်းခေါင် လက်ခံရခက်သလို ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်မှုများတယ်ဆိုတာကို ဆုံးမလမ်းပြပေးမယ့်သူ ခန့်ဘူးလား”

“ဒေလီယာကတော့ သူငယ်ချင်းကို လုံးဝအပျက်စီးမင်းနိုင်တဲ့ အတွက် ဖျောင်းဖျက်ကြည့်သေးတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူ့အဖေက ဒီလို

ဖြစ်စေချင်လို့ လမ်းဘေးရောက်စေချင်တာ။ သူ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်နေမယ် လို့များ ဆုံးဖြတ်ထားသလားမှ မသိတာ”

“မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တန်ဖိုးမဲ့လုပ်နေကြတာပဲ။ သူတို့ဘဝတွေကို ဒီလောက်တောင် တန်ဖိုးထားရမှန်း မသိတော့ဘူး လား”

“ဘယ်သူမှတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပျက်စီးချင်လို့ ဖျက်ဆီးနေ ကြတာမဟုတ်လောက်ပါဘူး။ အကြောင်းတရားတွေရှိတယ်လေ။ မာနတွေ မခံချင်စိတ်တွေ၊ မကျေနပ်မှုတွေကြောင့် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်။ လူလေးက ဘယ်လိုစိတ်ကူးရှိလဲ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ကျွန်တော်လား”

သူ့ရင်ဘတ်သူပုတ်ကာ မေးပြီး မင်းတုန်းခေါင် နှာခေါင်းရှုံ့ သွား၏။

“ကျွန်တော် လူတိုင်းကို အထင်မသေးတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးမဲ့နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကိုတော့ အထင်မကြီးမိတာ အမှန်ပဲ လေးလေး။ ဘဝက မပြည့်စုံ ဆင်းရဲလို့ ဒီလိုအခြေအနေဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာက တစ်မျိုးပေါ့။ အခုက ပညာတတ်တယ် အသိုက်အဝန်းကောင်း တယ်၊ မိဘကိုအရွဲတိုက်ချင်စိတ်နဲ့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာဟာ တန်ဖိုးမဲ့တာပဲ။ သူ ဒါမျိုးကို ဝါသနာပါလို့လား”

“ဟာ ဝါသနာပါဖို့မပြောနဲ့၊ ယောက်ျားတွေနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံ ဖို့ ရည်းစားသနာတောင် ထားဖူးတာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘာ”

စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ တချို့ က ဒီလိုကိစ္စကို ကံအကြောင်းတရားကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဝါသနာသက်သက်

နှင့် နေချင်ကြသူတွေလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။ သူ ခေါင်းတစ်ချက် ရမ်းမိကား

“သူ ဒီလိုဖြစ်တော့ရော သူ့အဖေက စိတ်ချမ်းသာမှာတဲ့လား”

“သူ့အဖေကို တမင် စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်ချင်တာလေ။ ပိထွေးကို တန်ဖိုးထား အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားပြီး သမီးကိုတန်ဖိုးမဲ့ဖြစ် စေချင်တာ။ အဲဒါကို သူ့က ဖြစ်အောင်လုပ်ပြမှာ”

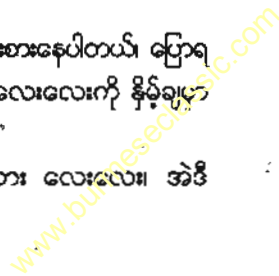
“အဲဒါ ဆုံးမသွန်သင်မယ့်သူမရှိလို့ လမ်းကြောင်းမှားကို ရွေးမိ တာပဲ။ အပေါင်းအသင်းကိုက လေးလေးကောင်မလေးဖြစ်နေတာကို”

“ဟာ တူလေး မင်းက လေးလေးကောင်မလေးကို အပုပ်ချ လိုက်ပြီကွာ။ သူ့လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ လိုင်းပေါ် ချွေပြီး ဒီထက်ဝင်ငွေရအောင် ရှာလို့ရရဲ့နဲ့။ လေးလေးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ဒီလိုနေတာပါ။ ဒါကလည်း အကြောင်းရေရက်နဲ့ သံယောဇဉ်တွေကြောင့် လေး တရားဝင်လက်ထပ်ရသေးတာပဲရှိတယ်။ မိသားစုသဘောပါပဲ တူလေ။ လေးလေးက အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို အရမ်းကြောက်လန့် သွားမိလို့ပါ”

“ကျွန်တော် အကြံပေးတယ်ပဲပြောပြော တောင်းဆိုတယ်လို့ပဲ ပြောပြော၊ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ဒီအိမ်မှာပဲနေ ဝါ လေးလေး။ ဒါဟာ လေးလေးဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ပြောတာပါ။ ဒီလို ငြီးနေတာ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး”

“အေး အေးပါကွာ လေးလေးလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်။ ပြောရ ခင် ဇနီးမယားဖြစ်သွားရင် မတင်းတိမ်မှုတွေနဲ့ လေးလေးကို နှိမ်ချမှာ နီးရိပ်နေတယ်”

“မိန်းမတိုင်းက ဒီလိုချည်းပဲဖြစ်ပါ့မလား လေးလေး။ အဲဒီ

ကောင်မလေးက လောဘနည်းတယ် ရောင့်ရဲမှုရှိတယ်ဆို ကပျက်ကချော် ပေါ့ပျက်ပျက်ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ လေးလေးတစ်သက်စာ လက်တွဲလိုက်ပါ။ ကိုယ်ကယောက်ျား ဘာနစ်နာစရာရှိလို့လဲ”

ဦးမြတ်ခေါင် လက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်သည်။ မင်းဘုန်းခေါင် ပခုံးကိုလည်း ဆုပ်ညှစ်ကိုင်လိုက်ကာ

“ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပေးတာ တူလေးကို လေးလေး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ သူ့စိတ်ကို သိချင်လို့ ဒီကိစ္စကို လေးလေး မဆွေးနွေးခဲ့သေးဘူး ကိုယ့်ကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ မျှော်လင့်ထားတယ်ဆိုတာကလည်း တန်ဖိုးတစ်ခုပဲလေ။ နောက်ခံအင်အားတစ်ခုကိုပဲ မက်တာမဟုတ်ဘူးဆို တာ သိလိုက်ရတော့ ဒီတစ်ခါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စ သူ့နဲ့လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းပါတယ် ဘဝကို လေးလေးနက်နက်ပဲ ဖြတ်သန်းပါ တော့ လေးလေး။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိနေဖို့ အချိန်ဆိုတာလည်း သိပ်မရှိ တော့ပါဘူး”

“အေးပါ ဒေလီယာကို တူလေးနဲ့ တွေ့ပေးမယ်ဆိုတဲ့စကား တော့ လေးလေး ပြောခဲ့တယ်။ လေးလေးနဲ့ ဒီလိုနေတာကို သူ့မှာသိင်္ဂယ် မှုန်နေတယ်လေ။ တူလေးမှာ အထင်သေးတတ်တဲ့စိတ်မျိုးမရှိပါဘူးဆိုတော့ သူ အားတော့ရှိသွားပါတယ်။ တူလေး လိုက်တွေ့ပေးပါနော်။ ဟိုတစ် ယောက်ကိုလည်း အကဲခတ်ရင်းပေါ့”

“အဲဒါက”

မင်းဘုန်းခေါင် အင်တင်တင် ဖြစ်နေမိသည်။ လေးလေး ကောင်မလေးကိုလိုက်တွေ့ပေးရတာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် ဟိုကောင်မလေးကို ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် လိုက်တွေ့ရမှာတော့ စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးပင်။

ကိုယ်ဟာ ဒီလိုလူစားမျိုးလားလို့ အထင်မခံနိုင်လို့ပါ။

“ကျွန်တော် အဲဒီကောင်မလေးကို လက်သင့်ခံဖို့တော့ မတိုက် တွန်းနဲ့နော်။ သူ့ကိုယ်သူ တန်ဖိုးမဲ့နေဖို့ လုံးဝကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဆိုရင် လည်း တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့သာ ချိတ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ကတော့ လုံးဝကို အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“အေးပါကွာ ဒေလီယာကို လေးလေး ပြောထားလိုက်ပါမယ်။ လေးလေးကလည်း အတိအကျအာမခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေလီယာက လေးလေးကို ယုံကြည်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းကိုလည်း တခြားသူနဲ့ဆိုရင် အမှားဖြစ်မှာစိုးလို့ တူလေးကို ပြောကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ။ သူ့အဖေအကူ အညီအထောက်အပံ့မပါဘဲ သူ့ဘဝသူ ရပ်တည်ချင်တာ။ တူလေးပြော သလို လမ်းကြောင်းကို တည့်မတ်ပေး။ ဆုံးမသွန်သင်ပေးမယ့်သူ မရှိ တာကြောင့်လည်း ပါမှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ လူဆိုတာ တန်ဖိုးရှိအောင်နေမှ တန်ဖိုးရှိတာ စိန်းကလေးဆိုတာ ပိုပြီးဂုဏ်သိက္ခာရှိအောင်နေတတ်ရတယ်။ သူ့ရွေးတဲ့ လမ်းကြောင်းမှာနေတယ်ဆိုတာ သူ သိဖို့လိုတယ်။ ဒီဘဝက ဘာတွေများ မက်မောစရာကောင်းနေလို့လဲ။ ဖြစ်သင့်တာတွေ ရွေးချယ်စရာအများ ကြီးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်းနိုင်ဖို့ မွေးရာပါအသိရှိမှုလည်း ဖြစ်မှာ”

တူလေးပြောတာ အားလုံး အမှန်တရားတွေချည်းပင်။ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်ကာ လူကြီးဆန်သော တူလေးကို ကိုယ်ကတောင် ပြန်လေးစား နေမိသည်။ ကိုယ်တောင် တူလေးလောက် မရင့်ကျက်သေးပါ။ အသိတရားဟာ အသက်အရွယ်နှင့်မဆိုင်ပါလား။

အခန်း (၁၃)

“ကျွန်တော်တို့က အရင်ရောက်ပြီး စောင့်နေရတာတော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ လေးလေး။ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက် အချိန်က နာရီ ဝက်နီးပါးတောင် ကွာနေပြီ၊ လေးလေး၊ သေချာပြောထားတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား”

လက်ကနာရီကိုမြှောက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် ဆိုင် အဝင်ဝဘက်ကို ဦးမြတ်ခေါင် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိပြီး

“လာမှာပါ သူတို့ထွက်လာပြီဆိုတာ လေးလေးကို ဖုန်းဆက် ပြောသေးတယ်၊ ကားက ငှားပီးလာရမှာလေ၊ လမ်းကြောတွေက အရမ်း ပိတ်တာ၊ မြန်မာပြည်ကားလမ်းက အဲဒီလိုပဲ”

“ကားလမ်းက ဘယ်နိုင်ငံမဆို ပိတ်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်ကလူတချို့က အချိန်တိကျတယ် လေးစားလိုက်နာမှုရှိတယ် လို့ ချီးမွမ်းခံရမှာကို သိမ်ငယ်စရာလို့ ထင်နေသလား။ ချိန်းထားတဲ့သူ ကိုယ့်ကိုစောင့်နေရမှာ ဂုဏ်ရှိတယ်လို့ ထင်နေကြတာလား မသိတော့ဘူး၊ ကိုယ်သွားမယ့်လမ်းကြောင်းမှာ ကားပိတ်တတ်တာသိရင် နာရီဝတ်

တစ်နာရီလား အိမ်ကနေ စောထွက်၊ လေးစားမှုရှိရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် တူလေး ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

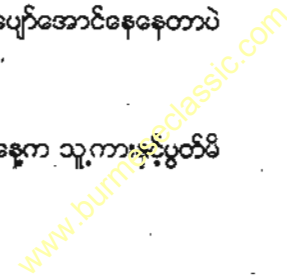
“ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွားဘူး ဖြစ်သင့်သလောက် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းအရင်းတစ်ခုမှာ စည်းကမ်းနဲ့အချိန်ကို မလေး စားတတ်တာ တန်ဖိုးထားရမုန်းမသိတာကြောင့်ပဲ၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုအောင်မြင်အောင် အဓိက သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တာက အချိန်နဲ့စည်းကမ်း ကို လေးစားပါ တန်ဖိုးထားပါတဲ့၊ မိဘနဲ့အချိန်က အစားထိုး ပြန်ရှာလို့ မရတဲ့အရာပဲ၊ ကျွန်တော်အခုချိန်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေကို လိုချင်တယ် မရတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝအချိန်တွေ ပြန်လို ချင်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲကြီးစားကြီးစား မရတော့ဘူး။ အနာဂတ်မှာ အိုမင်းသွားတဲ့အခါ အဆင်သင့်နေနိုင် သေနိုင်ဖို့အတွက် အချိန်ရှိတုန်း လေး ခွန်အားသုံးနိုင်တုန်းလေး ငွေကို တန်ဖိုးရှိရှိ ရှာထားနိုင်မှဖြစ်မှာ”

“တူလေးရယ် တူလေးကို လေးလေး တကယ်လေးစားမိပါ တယ်၊ လေးလေး ဖြတ်သန်းနေထိုင်လာတဲ့တစ်လျှောက်လုံးမှာ လေးလေး ဘာကိုမှ အလေးအနက် မတွေးခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့သေမလား၊ မနက်ပြန် သေမလား မသိဘူး။ နေရတုန်းလေး ပျော်ပျော်ပဲနေမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့ တာ”

“ပျော်အောင်တော့ နေကြရမှာပဲလေ၊ ပျော်အောင်နေတာ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ပျက်အောင်မနေသေးသရွေ့တော့ လူဟာတန်ဖိုးရှိနေသေးတာ အဲဒါ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ပျော်အောင်နေနေတာပဲ ဟာ”

“တူလေး ဘာဖြစ်တာလဲ”

လေးလေးနှင့်စကားပြောနေဆဲမှာ ဟိုနေ့က သူ့ကားနဲ့ပွတ်မိ

ခဲ့သည် မိန်းကလေးကို ဆိုင်းအဝင်ဝကနေ ဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရ၍ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူမကို တွဲလိုပါ။ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် လျှောက်လာနေတာ အဲဒီနေ့က တော်တော်များထိ ခိုက်သွားလို့လား။ ဆေးခန်းတောင် လိုက်မပို့ခဲ့တာ သူ တာဝန်မဲ့လွန်းရာ ကျမိသွားခဲ့သည်ထင်သည်။ လေးလေးက သူ့ကိုလက်တို့၍

“တူလေး ဘာဖြစ်တာလဲ အသိတွေ့လို့လား”

“ဗျာ မ မဟုတ်ပါဘူး ဟို”

“ဪ လေးလေးကောင်မလေး လာပြီ သူ့ဘေးက သူငယ်ချင်းဖြစ်ရမယ်”

“ဗျာ”

ထိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လေးလေးက လက်ပြုရင်း ပြောလိုက်တာမို့ သူ ထိတ်ပျာသွားရလေသည်။ လေးလေး ကောင်မလေးက ဘယ်တစ်ယောက်လဲ။

သူ့ကားနှင့်ပွတ်ခဲ့သည့်တစ်ယောက်လား။ ဟိုတစ်ယောက်လား။ ဟိုတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုရင်တောင် ဒီကောင်မလေးကရော။

“ဟား”

သူ့စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လောက်အောင် နှလုံးသွားမိသည်။ သူမပါလို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မှာကို ဘာကြောင့်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိသလဲ မသိပေ။

“ဦး”

“အင်း လာထိုင် ဒေလီယာ၊ သူက သူငယ်ချင်းလား။ ဪ ထောက်က ဘာဖြစ်လို့ ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေတာလဲ၊ လမ်းမှာ

တစ်ခုခု”

“ဖြစ်တာက ဟိုနေ့ကတည်းကပါ။ ဦးလာတဲ့နေ့ကလေ၊ သူ အပြင်ရှောင်ပေးမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ အဲဒါ ကားတစ်စီးနဲ့တိုက်မိတယ်”

“ဟာ ဟုတ်လား”

“အဲဒါကို ကားမောင်းတဲ့သူက ဆေးခန်းလေးတောင် လိုက်မပို့သွားဘူး။ ခြေထောက်က ဖနောင့်ရိုးအက်သွားတာ၊ ဆေးခန်းပြနေရတာ သုံးရက်တောင်ရှိပြီ။ ဒီနေ့လည်း ဆေးခန်းဝင်ပြနေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာပါ။ အိမ်ကစောထွက်လာပေးမယ့် ဆေးခန်းမှာလည်း လူများနေလို့ နောက်ကျသွားပါတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ဦး”

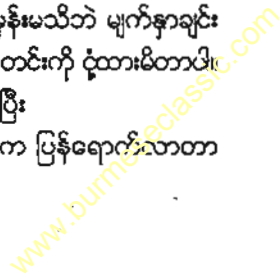
“ဪ အင်း ရပါတယ်ကွယ်၊ အစတည်းက အကျိုး အကြောင်းလေး ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးရဲ့တူလေးက စောင့်ရတာကြာလို့ အားလမ်းပိတ်တယ်ပဲ ထင်နေတာ”

“ဆေးခန်းဝင်ရမယ်ဆိုရင် စိုးရိမ်ပြီး မလာခဲ့တော့လို့ ပြောမှာ နီးလို့ပါ။ နောက်တစ်ခါ ပြန်ချိန်းရရင် အားနာစရာဖြစ်မယ်ထင်လို့လေ။ တွန့်မတို့က အလုပ်အကိုင်မရှိအားနေပေးမယ့် ဦးတို့မအားရင်”

“ရပါတယ်ကွယ် ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဦးတို့က နားလည်ပေးချာပေါ့။ ကဲ ဦးရဲ့တူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ တူလေး ဘာလို့ ခေါင်းကြီး ခွဲထားတာလဲကွ မော့ပါဦးကွ လေးလေး မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုတွေ့ကြောက်နေမိမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ရမှာစိုးနေတာကြောင့် ခေါင်းကို ဖွတ်အတင်းကို ဝှံ့ထားမိတာပါ။ လေးလေးက သူ့မေးဖျားကို ကိုင်ကာ မော့စေပြီး

“ဦးရဲ့တူပါ မင်းဘုန်းခေါင်၊ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာတာ

မကြာသေးဘူး။ သူကတော့ လေးလေး ပြောထားတဲ့ 'ဒေလီယာပါ သူက သူငယ်ချင်း'

“ထိပ်ထားသခင်ပါ ဟင် ရှင်”

သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်မှုပြုလိုက်ချိန်မှာပဲ မော့ကြည့်လိုက် သည့် သူ့ရဲ့မျက်နှာကို သူမ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားခဲ့သည်။ ဥပမာရပ် ခန့်ညားတည်ကြည်ကာ စမတ်ကျကြည့်ကောင်းပြီး အသံက ဩရှုပါညက် နေတာမို့ သူမ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ခြင်းပါ။

“ဆောရီး အဲဒီနေ့က ကိုယ်တာဝန်မဲ့ခဲ့မိတယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ တူလေး။ သူနဲ့သိနေလို့လား ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“သူ့ခြေထောက် ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပါ။ အဲဒီနေ့ က လေးလေးကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ခဲ့တာ”

“ဪ အဲဒီလိုလား”

“သူ ရန်တွေကောင်းပြီး ဇွတ်ပြန်လွတ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဆွဲတောင်မထူမိတော့ဘဲနဲ့ ဆေးခန်းသွားဖို့ ဘာညာ ဘာမှကို မလုပ်ပေး ခဲ့တော့ပါ။ ဒီလောက်လည်း ဖြစ်မယ်မထင်လို့ ဆောရီးပါနော်”

“ရ ရပါတယ် အဲဒီနေ့က ရှင်ပြောတဲ့စကားတွေကလည်း ကျွန်မကပဲ လျော်ကြေးလိုချင်လို့ တမင်ဝင်အတိုက်ခံရတဲ့ပုံပန်းမျိုးကို အဲဒါ ကြောင့် နာနေရဲ့နဲ့ ကျွန်မလည်း ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်တာပါ။ အဲဒီနေ့က ဖေဖေအကြောင်းတွေပြီး မျက်ရည်ကျနေလို့ ရှင့်ကားကို မမြင်ဘဲ အမှတ်တမဲ့ မရှောင်လိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာ”

“ဪ”

သူက ဒါကိုမသိဘဲ တော်တော်ပြောခဲ့တာပဲ။ ထိုနေ့ကလည်းက သူမရဲ့မာနလေးကိုတော့ သူ အသိအမှတ်ပြုခဲ့မိတာ။

ကားတိုက်ခံရလို့ လျော်ကြေးရမည့်တန်ရာတန်ကြေးတောင် ဆက်မောသည့်မိန်းကလေးက ဘာကြောင့်များ ဒီလမ်းကြောင်းကို ရွေး ချယ်လိုက်ရတာပါလဲ။ ခြေထောက်အနာကြောင့် ရှုံ့မဲ့ပဲလေးဖြစ်နေသော သူမကိုကြည့်၍ သူ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

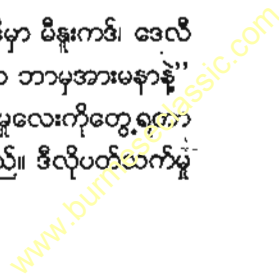
“ကိုယ်ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ် ဆောရီးပါ။ ဆေးဖိုးကုန်ကျ ချိတ်တွေ ကိုယ်တာဝန်ယူပါမယ်။ နောက်ထပ်လည်း သက်သာတဲ့အထိ ကုသပေးပါမယ်။ ကိုယ်က တာဝန်မဲ့တတ်တဲ့သူစားမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့ က တကယ်ကိုမင်းပြောတာ မခံချင်ဖြစ်သွားပြီ။ ကိုယ်ထွက်သွားခဲ့လိုက် တယ်။ မင်းကလည်း ဇွတ်ကို နှင်ထုတ်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မလည်း မှားသွားပါတယ်။ အခြေအနေ အလောက် မတင်းမာသင့်ဘဲနဲ့ တင်းမာခဲ့မိတယ်။ မထနိုင်လောက် ကောင် နာပေမယ့် အရိုးအက်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်သွားမယ်လည်း မထင် တာ”

“ကဲ တူလေးတို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်သိပြီး တောင်း မိနေကြတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေရှိတယ်ဆိုတာ လေးလေးကိုတောင် မပြောဘူး”

“ကိစ္စက ဒီလောက်ကြီးမယ် မထင်လို့ပါ လေးလေး။ လေးလေး ကို လိုက်ပို့ရင်းနဲ့ ဒီလိုဖြစ်တာဆိုရင် လေးလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ မဆို”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ကဲ စားစရာမှာကြလေ။ ဒီမှာ မိနူးကဒါ။ ဒေလီ နေရာ ထိပ်ထားသခင်ရော မှာပါ။ စားချင်တာမှာ ဘာမှအားမနာနဲ့” တူလေးနှင့်ထိပ်ထားသခင် အဆင်ပြေမှုလေးကိုတွေ့ရတာ ကြောင့် ဦးမြတ်ခေါင် စိတ်သာသလို ဖြစ်နေမိသည်။ ဒီလိုပတ်သက်မှု

လေးရှိလျှင် ရင်းနှီးဖို့လည်း လွယ်ကူသည်မဟုတ်လား။

ဒေလီယာလည်း ပျော်ရွှင်နေသလိုပါ။ ထိပ်ထားသခင်ကို လက်
တို့ကာ အစားအသောက်တွေမှာပြီး မျက်နှာလေး ပြုံးရွှင်နေသည်။

“ကိုမင်းဘုန်းခေါင်နဲ့ ထိပ်ထားတို့ ဒီလိုပစ္စည်းကွဲနဲ့တယ်ဆိုတာ
မယုံနိုင်စရာပဲ။ ဦးရဲ့တူနဲ့ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှုရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်တာ
ထိပ်ထားက ပြောပါတယ်။ ငါ လူတစ်ယောက်ကားနဲ့ တိုက်မိတယ်
ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် တိုက်ခန်းပေါ်မတက်နိုင်ဘူးလေ။ သူ့
ဖုန်းကလည်း မရှိတော့ ဖုန်းဆက်ပြီးလည်း မခေါ်ဘူး။ အဲဒီနားထ
တစ်ယောက်ကို တိုက်ခန်းနဲ့ပိတ်ပြောပြီး ခေါ်ခိုင်းမှ လိုက်သွားရတာ”

“တကယ်ပါ ကိုယ်အရမ်းအားနာမိပါတယ်”

“ထားပါတော့ ဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ တူလေးက
တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးမှာပါ။ ဟိုကိစ္စအကြောင်းပဲ ပြောကြတာပေါ့”

“လေးလေး”

ထိပ်ထားသခင်ကို အားနာသလို ဖြစ်မိ၍ လေးလေးကိုဟန်
တားမိသည်။ ဖြူစင်သော သူမဘဝလေးကို ဘာအကြောင်းနှင့်မှ အချော်
မစွန်းထင်းစေချင်ပါ။

လေးလေးက သဘောပေါက်ကာ စကားလွှဲအတွက် ဒေလီယာ
ပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်လျက်

“ဒေလီယာ ဦးပြောစရာ ရှိတယ်။ အလေးအနက် တန်ဖိုးရှိ
စကားပေါ့။ အားလုံးစုံတဲ့အချိန်မှာ ပြောလိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်ထင်
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဦး”

“တူလေးက ဦးကို ဒီလိုမနေစေချင်ဘူး။ ဦးရဲ့သိက္ခာ ဒေလီယာ

ရဲ့သိက္ခာအတွက် လက်ထပ်လိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းတယ်”

“ရှင်”

ဒေလီယာ အံ့သြတုန်လှုပ်ကာ ထိပ်ထားသခင်က မျက်နှာလေး
ထိပ်ထားသွားသည်။ ဘယ်သူ့က ဒီလိုမျိုးတိုက်တွန်းလိမ့်မည်ဟု ထင်မှာလဲ။

“တ တကယ်လား ဦး”

“တကယ်ပေါ့ ဒေလီယာ၊ တူလေးက စက်ရုံထောင်မယ်၊ ဦး
နဲ့နောင်တွေနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တာဝန်ယူနိုင်အောင် စက်ရုံမှူးရာထူး
နဲ့နယ်တဲ့ ဒေလီယာဘဝကို မကြောင့်မကြံ ထားနိုင်မှာပါ။ ဒေလီယာ
သဘောကရော”

“ဟို”

“ဦးကတော့ ဒေလီယာကို မတိုက်တွန်းဘူးနော်၊ ဦးက အသက်
ဆည်းကြီးပြီ၊ ငယ်ရွယ်တဲ့ဒေလီယာကို ချုပ်ကိုင်ထားဖို့ဆန္ဒမရှိပါဘူး။
ဒီလိုနေရတာ ဒေလီယာမျက်နှာငယ်မယ်ထင်လို့ တူလေးပြောတာကို
ထက်ခံထားတာပဲရှိပါတယ်။ ကျန်တာက ဒေလီယာဆန္ဒကိုပဲ လိုက်လျော
မှာပါ။ ဒေလီယာအနေနဲ့ ဦးနဲ့နေလို့ မပြည့်စုံဘူးထင်ရင် ကြိုက်သလို
ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟို ကျ ကျွန်မ ဦးနဲ့ အဲဒီလိုလုပ်ချင်ပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီး
ဒီသားစုဘဝတည်ထောင်ချင်ပါတယ်။ မ မပြောရဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
မဆုံးရဲလို့ မပြောခဲ့တာပါ။ ဒီလိုနေရတာထက် သိက္ခာရှိမယ်ဆိုရင် ဦးကို
ထက်ထပ်ပါမယ်”

ဦးမြတ်ခေါင် မျက်နှာဝင်းပသွားသလို မင်းဘုန်းခေါင်လည်း
ဖိတ်သက်သာသလို ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိပ်ထားသခင်က လက်မလေး
ထောင်ပြု၍

“ကျွန်မလည်း အဲဒီကိစ္စ ဒေလီယာကို ဖြစ်စေချင်နေတာပဲ ပြောရရင်တော့ ဒေလီယာက ဦးမြတ်ခေါင်ကို သံယောဇဉ်ရှိနေဖို့ တင့်တောင်းတင့်တယ်လေးဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ဒေလီယာအတွက် အခဲ ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဒီလိုတိုက်တွန်းမှုလေးတွေရှိပေးတဲ့အတွက် ကိုမင်း ဘုန်းခေါင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မျက်နှာကိုကြည့်ပြောသည့်အတွက် မင်းဘုန်းခေါင် မနေတတ် သလို ဖြစ်သွားကာ

“ကိုယ်က လေးလေးကို အတည်အတံ့လေး ဖြစ်စေချင်လို့ပဲ ဒေလီယာကို ချီးမွမ်းတာလေးတွေလည်းရှိတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင် ပြေစေချင်တယ်။ ဒီလိုနေတာထက်စာရင် အများကြီးဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ် မဟုတ်လား။ လူ့ဘဝမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်မိသားစုတည် ဖြစ်ဖို့ ရေစက်ဆုံဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းတယ်မဟုတ်လား။ ဆုံဖို့အတွက်ကလည် ကံကြမ္မာက ဖန်လာပြီးသားပါ။ ဒါကို အကောင်းဆုံးဖမ်းဆုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာရတာပေါ့လေ။ လေးလေးကို အထီးကျန်တစ်ယောက် တည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး။ လေးလေးက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ လေးလေး အတွက် စဉ်းစားပေးလိုက်တာပါ”

“အသက်ကြီးပြီဆိုတဲ့အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ လေးလေး က အခုအရင်ကထက်ပိုနုပျိုနေပြီကွာ။ မင်းပေးတဲ့အားအင်တွေကြောင့် အားတွေရှိနေပြီ။ မင်းခိုင်းချင်တာခိုင်း လေးလေး လုပ်နိုင်သေးတယ်။ ဦးမြတ်ခေါင် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ပြောလိုက်တာ ကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေ ရောက်လာ တော့ ရယ်သံလေးတွေ တိတ်ဆိတ်သွားလျက် အေးအေးဆေးဆေး စားကြသောက်ကြ၏။

မင်းဘုန်းခေါင် မျက်လုံးများကတော့ ထိပ်ထားသံခင်ရဲ့လှုပ် ရွားမှုတိုင်းဆီက မရွာပါ။ အစားအသောက်ပါးစပ်ထည့်တာ ပါးတာ။ ဇွန်းချတာ ခပ်တာ။

တစ်သျှူးကိုင်းတာ သုတ်တာ။ ရေသောက်တာ အချို့ရည် သောက်တာ။ မျက်နှာလေးထက်ဝေဝဲကျလာသည့် ဆံနွယ်လေးတွေကို နားနောက်မှာညှပ်တင်လိုက်တာ။

အင်္ကျီလေးကို ဆွဲဆန်လိုက်တာ။ မျက်ခုံးလေးပင့်ပင့်ပြီး ဒေလီ ယာကို တီးတိုးစကားပြောတတ်တာ။

အားလုံးအစအဆုံး မန်မိုရီထဲရိုက်သွင်းသလို တစ်ခုချင်း တစ်စ ချင်းစီ မျက်လုံးကတစ်ဆင့် နှလုံးသားထဲထိရိုက်သွင်းလျက်ရှိ၏။

လေးလေးက အကဲခတ်မိသလား မသိပေမယ့် ထိပ်ထားသခင် ဣို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ သတိထားမိချင်မှ သတိထားမိမှာပါ။

မင်းဆုံးဖြတ်ထားတာတွေက မင်းဘဝနဲ့တယ်လို့မှ မလိုက်ဖက် ဝါဘူး ထိပ်ထားသခင်။ မင်းက အနူးညံ့အဖြူစင်ဆုံး ပန်းလေးတစ်ပွင့် နဲ့တူပါတယ်။

အစွန်းအထင်းမရှိ အပြစ်ကင်းတဲ့ပန်းလေးသာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များကောင်းမလဲ။

အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုယ်...။

မိမိ

မေးခွန်းအတွက် အဖြေပေးဖို့ရာ ချင်ချိန်နေရသည်။ သူ့ရဲ့ဆန္ဒတွေ မရှိသေးဘူးလို့ ဝေဖန်ခံရလျှင် သူ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။ သူ့ကိုယ်သူ့ရော မရှိသေးဘူးလို့ အာမခံနိုင်ရဲ့လား။

“တူလေး ဘာတွေအတွေးလွန်နေတာလဲ လေးလေး မေးတာကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ် လေးလေး၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ”

“လေးလေးကို ပြောဖို့ခက်နေတာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ထိပ်ထားသခင်ကို ပြောဖို့အတွက် ခက်နေတာ”

“တူလေးက ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ဟဲ့ ဒီလိုလေးလေး။ သူ ဆုံးဖြတ်ထားတာကြီးကို ကျွန်တော် အားမပေးချင်ဘူးဗျာ။ သူ့အဖေသင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာနဲ့ လုပ်မစားချင်ဘူး။ နေပ်တည်ချင်ဘူးဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ မိတ္တူနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင် ချင်လို့ အိမ်ကထွက်လာတယ်ဆိုတာ ထားပါ။ သူ့ဘဝသူ့ ရေစုန်မျော ဆောက်အောင်တော့ အနစ်မွန်းမခံသင့်ဘူး”

“ဒါကတော့ လူဆိုတာ သူ့ခံယူချက်နဲ့သူ့ရှိသေးတယ်။ ဒေလီ အာဆိုရင် ကြည့်လေ။ သူ့အသက်အရွယ်လေးနဲ့ လေးလေးလက်ထပ်မယ် ပြောတာကို လက်ခံမယ်မထင်ဘူး။ သူ့ဘဝ ဒီထက်သာယာဖို့အတွက် အိမ်ကြောင်းတစ်ခုရွှေ့လို့ရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုဘဝဆိုတာကို သူ ထက်ခံတယ် လမ်းကြောင်းမှားနေတယ်။ အဲဒါကို တည်မတ်ဖို့ ကျွန်တော် ပြောကြည့်မယ်။ လက်ခံမလားဆိုတာတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ လက်ခံဘူး ဆိုရင်တော့”

“တူလေး သူ့ကို ဘာလို့ကောင်းစေချင်တာလဲ”

အခန်း (၁၄)

“တူလေး ဘာတွေဆုံးဖြတ်ချက်ချမလို့လဲ”

“ထိပ်ထားသခင်ရဲ့နေပုံထိုင်ပုံ ပြောပုံဆိုပုံ၊ ဝတ်စားပြင်ဆင် ဝေးတာအားလုံး အဆင့်အတန်းရှိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာတယ် မဟုတ်လား”

“သိသာရုံမဟုတ်ဘူး အမှန်တကယ်ပဲလေ၊ လေးလေး ပြော သားပဲ အသိုက်အဝန်းကြီးထဲကပါလို့”

“အသိုက်အဝန်းကြီးထဲကဆိုတိုင်း အဆင့်အတန်းရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး လေးလေး။ အဲဒီအသိုက်အဝန်းကြီးထဲမှာ နိမ့်ပါးတဲ့သူထက် အောက်တန်းကျတတ်တဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ။ အခု ထိပ်ထားသခင် မျက်လုံးထဲမှာ ဖြူစင်မှုတွေ ရိုးသားမှုတွေတွေ့နေရတယ်။ သူ့အဖေကို အရွဲ့တိုက်လိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ မလိုက်ဖက်ဘူးလို့ ထင်မိ တယ်”

“အဲဒီတော့ တူလေးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဗျာ”

“အဲဒီနေ့က တူလေးမျက်လုံးတွေကို လေးလေး သတိထားမိတယ်။ ထိပ်ထားကိုကရိုက်နေတဲ့တူလေး မျက်လုံး မျက်လုံးအရောင်တွေက တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် အလေးအနက်ဖြစ်နေသလားလို့”

ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး အမေးခံရမည်ဆိုတာ သူလိမ္မော်ပါသည်။ ကူဖြူပျက်လောက်သည့် အနေအထားမျိုးထိမဟုတ်သော်လည်း သတိထားမိလောက်အောင်တော့ သူ့အနေအထားက သိသာနေပေလိမ့်မည်။

သူ ကော်ဖီခွက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲမို့ လေးလေးက ပြော၏။

“လေးလေး မေးတာကို ဖြေဖို့ကနေတာတော့မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ သေချာချင်လို့လား၊ တူလေး”

“သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ပြောဖို့က စောသေးတယ် ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားနဲ့တိုက်မိလိုက်တဲ့ အချိန်တည်းက သူ့မှာနက် သိပ်ထားမိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ငွေကြေးအရ ဒီလိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မားကြောင့်ဆိုတာ သေချာတယ် လေးလေး”

“အေးပါ ဒေလီယာက သူ့သူငယ်ချင်းကို မှားသွားမှာစိုးရိမ်နေတယ်ဆိုကတည်းက မမှားဘူးလို့ဆိုတာ လေးလေးလည်း သိပါတယ်။ မှားဖူးတဲ့သူကို ဘယ်သူက ထူးပြီးစိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမှာလဲ။ တူလေးလည်း ထိပ်ထားမှားသွားမှာစိုးရိမ်နေတယ်ဆိုတာ လွန်ကဲတဲ့စေတနာပေးပါနေလိမ့်မယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ တူလေး”

လေးလေးက သူ့ဆီက တိကျတဲ့အဖြေရဖို့ လှည့်ပတ်ထားမေးခွန်းထုတ်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုရှိနေသော်လည်း အခုချိန်မှာ သူ တိကျသည့်အဖြေပေးဖို့တော့ စိတ်ကူးမရှိသေးပါ။

“စေတနာကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရောင်ကိုတော့ မခွဲခြားချင်သေးဘူး လေးလေး။ ကျွန်တော်ရဲ့စေတနာကို သူ့ အသိအမှတ်ပြုမပြုဆိုတာက ရှိသေးတယ်။ လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွေးတွေက တစ်မျိုးပြောင်းချင်ပြောင်းသွားနိုင်တယ်”

“အချိန်တစ်ခုစောင့်တာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ ကဲ ထိပ်ထားကို ဆေးခန်းပို့ဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ သွားလိုက်ဦးလေ၊ တူလေး ကြောင့်ဖြစ်တာဆိုတော့ တာဝန်ရှိတယ်”

“သွားမှာပါ လေးလေး။ ဆေးခန်းသွားရင်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ ကျွေးပြီး စကားပြောကြည့်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်”

“ကောင်းပါတယ် တူလေးရယ်။ တူလေး ဘာတွေစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေတာကိုတော့ လေးလေး ဝမ်းသာပါတယ်။ ထိပ်ထားကို တစ်ခုခုပြောင်းလဲပေးချင်နေတာလို့ လေးလေး ထင်တယ်”

“အင်း ပြန်လာရင် လေးလေးကို ပြောပြပါမယ်။ သူ့ရဲ့ရိုးသားမှုတို့ ကျွန်တော် ရှာဖွေကြည့်ချင်လို့ပါ”

လေးလေး ဘာမှမပြောတော့။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှမပြောချင်သေး။ အတွေးထဲမှာပဲ စကားလုံးတွေက ပြည့်နေသည်။

မင်းအတွက် မနက်ဖြန်တိုင်းအဓိပ္ပာယ်ရှိစေချင်လို့ပါ ထိပ်ထား သခင်။

အခန်း (၁၅)

“နင်ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ထိပ်ထား။ ငါက နင့်အတွက် တခြားသူဆိုရင် အမှားတွေမှာ ဘေးမကင်းမှာစိုးလို့ ဦးကတစ်ဆင့် အကူအညီ တောင်းကြည့်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းဘုန်းခေါင်က ဒါမျိုးမလုပ်ဘူး။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဝါသနာမပါဘူးတဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့နင်”

ဒေလီယာ စကားမဆုံးခင် ထိပ်ထားသခင် လက်ကာလိုက်တာမို့ ဒေလီယာ စကားတစ်ဝက်တစ်မျက်နှာနှင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။ ထိပ်ထားသခင်မျက်နှာလေးက ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေခဲ့သည်။

“ထိပ်ထား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင့်မျက်နှာ နီနေသလိုပဲ”

“ငါ ငါမျက်နှာပူလို့”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မင်းဘုန်းခေါင်ကို”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူ့ကိုတာမျက်နှာပူစရာရှိလို့လဲ”

“သူ့ကိုစပွန်ဆောက်စွပြောထားတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ နင်ပဲ ဦးကို အကူအညီတောင်းပေးပါဆို၊ တခြားသူဆိုမကောင်းမှာစိုးလို့ ဦးရဲ့တူကိုပြောကြည့်ပါလို့ ငါပြောလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပဲ ငါတို့တွေကြတာပဲဥစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးနဲ့ငါ့ကိစ္စပဲ ပြောဖြစ်တယ်၊ နင်နဲ့အကြောင်း မပြောရလို့ ငါက စိတ်ထဲမကောင်းဖြစ်နေတာ”

“အေး အဲဒါ ထားလိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“သူလည်း စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဒီကိစ္စက ဒီလိုမျက်နှာပူပြီး ရှက်ရမယ်မှန်း ငါမသိခဲ့ဘူး။ ကိုယ်မသိတဲ့ယောက်ျားဆိုရင်လည်း ထားပါတော့ အခုက”

“ဟဲ့ နင်နဲ့မင်းဘုန်းခေါင်က ဘယ်လောက်တောင် ရင်းနှီးကြလို့လဲ၊ သူ့ကားနဲ့တိုက်မိတာလေးပဲရှိတယ်၊ အဲဒါလည်း နင်တို့ချင်းကတောက်ကဆ”

ဘာမှန်းမသိဘဲ ထိပ်ထားသခင် ခေါင်းကိုတွင်တွင်ရမ်းနေသည်။ ဘာကိုများ ထိပ်ထားသခင် အရှက်လွန်နေရတာလဲ။

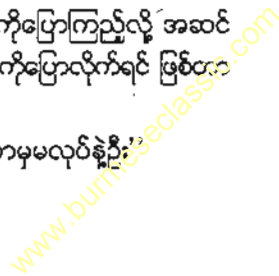
သူပဲ ဒီကိစ္စတောင်းဆိုထားပြီး ဖျောင်းဖျံလို့တောင် ရခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့။

“ထိပ်ထား ကေန္တ နင် မင်းဘုန်းခေါင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား”

“အာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆိုတာကို ရှက်နေတာပဲ၊ သူ့ကိုပြောကြည့်လို့ အဆင်မပြေလည်း နောက်တစ်ယောက်ရှာပေးပါလို့ ဦးကိုပြောလိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ”

“မ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အဲဒီကိစ္စ ဘာမှမလုပ်နဲ့ဦး”

“အဲတော် ထိပ်ထား”

ရှက်ရွံ့ခါးသီးသလို ဖြစ်နေတာကို ဒေလီယာနားမလည်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။ မင်းဘုန်းခေါင်နှင့်ဆုံပြီး ပြန်ရောက်ကတည်းက ထိပ်ထား တစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

စကားလည်းမပြောဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ အိပ် ပျော်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေသည်။ ညစာစားဖို့ ပြောတာတောင် မရတော့ပါ။

စိတ်ထဲ ဘာတွေတွေ့နေသလဲ ဆုံးဖြတ်နေသလဲဆိုတာတောင် မသိရ။ မင်းဘုန်းခေါင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကတော့ သေ ချာသည်။

“ထိပ်ထား”

“ဟိုလေ နင့်ဦးနဲ့ဒီလိုတွေ ပတ်သက်ဖို့ပြောကြတဲ့အချိန်က မျက်နှာပူတာမျိုး ရှက်တာမျိုးမရှိခဲ့ဘူးလား ဒေလီယာ”

“ဪ မိတ်ဆက်ပြီးရင်းနီးတယ်။ ခဏခဏ အပြင်မှာတွေ့ ဖြစ်တယ်။ ငါ့အခက်အခဲကို ပြောပြတော့ သူ ကူညီနိုင်သလောက်ကူညီ မယ်ပြောပြီး လက်ဆောင်တွေပေးတယ်။ ဘာမှအလကားမရတဲ့ခေတ်ကြီး မှာ နှစ်ဦးသဘောတူ ဒီလိုနေဖြစ်သွားတယ် ဒါပဲ။ ချစ်သူတစ်ယောက် လိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် တစ်ယောက်လိုအပ်ချက် တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်း ပေးတာ ဘာရှက်စရာ မျက်နှာပူစရာလိုလို့လဲ။ ကဲပြောပါဦး”

“ဟို ငါကတော့ ဒီကိစ္စမျိုးမလုပ်တော့ဘူးလို့တောင် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်”

“ဘာ”

“နင့်ဦးက ဒီလိုလူမျိုးဆိုတော့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူကလည်း

ဒီလိုလူမျိုးလို ထင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘုန်းခေါင် ဒီလိုလူမျိုးမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ နင်နဲ့မြတ်ခေါင်ကို လက်ထပ်စေချင်ကတည်းက ငါသိလိုက်တယ် ပြီးတော့ သူ့ကားနဲ့တိုက်မိပြီး ငါနဲ့ခံတယ်”

“အေး အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီအချိန်ကလည်း သူဟာ တည်ကြည်ခန့်ညားတဲ့သူ၊ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မရိုးမသား အခွင့်အရေးမယူတတ်တဲ့သူဆို တာ ငါသတိထားမိတယ်။ သူ့သာအခွင့်အရေးသမား ရောနှောပတ်သက် ချင်တဲ့သူမျိုးဆိုရင် ငါ့ကိုဆွဲထူ ဆေးခန်းတွေတာတွေလိုက်ဖို့ ဝှင်ရိုက်လို့ နေတာပဲ”

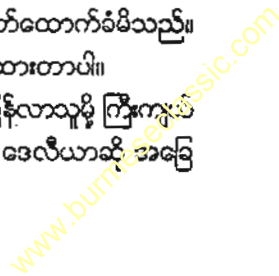
“အဲဒီလို မလုပ်တဲ့သူမို့ နင်က မျက်နှာပူနေတာလား”

“ဟို ငါ ဒီလိုလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာသိပြီး ငါ့ကိုတွေ့တော့ သူ နဲ့အရမ်းအထင်သေးသွားမှာပဲ။ ကားတိုက်တုန်းက လျော်ကြေးမယူ တာလည်း အိုဗာလုပ်တယ်လို့ပဲ ထင်မှာ။ အဲဒါကြောင့် သူ့လက်မခံတဲ့ ကြောင်းပြောတာပေါ့”

“အဲဒါက နင်နဲ့မတွေ့ခင်တည်းက ပြောတဲ့စကားပါဟယ်။ အစ တည်းက ဦးကပြောတယ်။ သူ့တူက ဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး။ မိန်းကလေး မျိုး အရှုပ်အရှင်းမရှိဘူး။ သူ့ကိုတောင် ဒီလိုနေတာ မကြိုက်လို့ လက် မခံနိုင်တာတဲ့။ ဒါမျိုးကို အထင်သေးတတ်တယ်ဆိုရင် ငါနဲ့သူဦးလေးကို သဘောတူပြီးလက်ထပ်ခိုင်းပါမလား”

ဒေလီယာ ပြောတာအမှန်ပဲမို့ ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံမိသည်။ မင်းဘုန်းခေါင် ဒီလိုလက်ခံမည်ဟု ထင်ကိုမထင်ထားတာပါ။

နိုင်ငံခြားမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကာ ပြန်လာသူမို့ ကြီးကျယ် ချမ်းသာ ဒေလီယာရော သူမရော ထင်ထားခဲ့တာ။ ဒေလီယာဆို အခြေ

အနေတစ်မျိုးပြောင်းသွားမလားလို့ စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ အခုပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေက ဒေလီယာ အတွက် ပိုပြီးကောင်းသွားခဲ့၏။ အတည်အတံ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ နေတော့မည်မဟုတ်လား။

“နင် ကံကောင်းပါတယ် ဒေလီယာ၊ ဦးမြတ်ခေါင်ရဲ့တွေ့တွေ့ကို မင်းဘုန်းခေါင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင်တယ်။ ငိုနို့အရတဲ့သူလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် လေးစားမှုရှိတဲ့သဘောမျိုးလည်း ပါလိမ့်မယ်။ စက်ရုံမှာတာဝန်နဲ့ နင်တို့လုပ်လောက်မှုလည်း ရှိမှာဆိုတော့ တကယ်တော့ နင့်ကံစာတာ ကောင်းသွားပါပြီ”

“ငါက ဦးနဲ့လိုက်သွားရရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ထိပ်ထား၊ ဒီတိုက်ခန်းက ဦး ပြန်အပ်မလား ပြန်ရှောင်မလား မသိဘူး”

“ငါ့အတွက် မပူပါနဲ့ ငါ့ဘာသာ မီးစင်ကြည့်ကပါမယ်၊ နင်အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် ဒေလီယာ၊ နင့်အိမ်ထောင်ရေးတည်ဆောက်အောင်သာ ကြိုးစားပါ”

“နင်ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ငါ တစ်ခုခုကူညီနိုင်အောင်တော့”

“ငါ့အတွက် တွေးမနေနဲ့ ဒေလီယာ၊ နင် အဆင်ပြေသွားတာပဲ ငါဝမ်းသာလှပြီ၊ ငါ့ကိုယ်ငါတော့ ဘာလုပ်ရဦးမယ် မသိပါဘူး”

“မင်းဘုန်းခေါင်နဲ့”

“တော် တော်ပြီ ငါ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာတောင် မျက်နှာပူနေတယ်၊ ငါ့ကို ဒီလိုမိန်းကလေးပါလားလို့ အထင်သေးနေလောက်တယ်ပြီ”

“ဟဲ့ ဟိုက ဆေးခန်းသွားဖို့လာခေါ်တော့မှာနော်၊ မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ရဲဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ငါတို့ဘာသာသွားလည်း ရတာပဲဟာ၊ သူ့ကိုခေါ်မနေပါနဲ့”

“ဪ ဒူက သူ့ကားနဲ့လာခေါ်မှာ၊ ငါတို့ဘာသာသွားရင် ဆက္ကစီစီးနေရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ငါ့အနေနဲ့ကျတော့ မင်းဘုန်းခေါင်ကို အားနာရမယ့်ကိစ္စတွေ နှိမ့်သေးတယ်လေ၊ နင် အဲဒီလို ရှောင်နေတော့ရော နင့်ကိစ္စကို မသိဘဲ အေးတော့မှာမှမဟုတ်တာ၊ နင်အစတည်းက ဒီကိစ္စကိုစဉ်းစားသင့်တာ၊ တို့ယုံဘာသာဆုံးဖြတ်ထားပြီး အခုမှ ရှက်တာတွေ မျက်နှာပူတာတွေ ရင်မဆိုင်ရဲတာတွေဖြစ်နေတာ ငါတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး တကယ်”

ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ နားမလည်ပါဘူးလို့ မပြောဖြစ်တော့။ ဘာကိုမှန်းမသိ သိမ်ငယ်နေမိပြီး အကြောင်းအရင်းက မရေရာပေ။ ခုချိန်မှာတော့ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်မှုတွေဟာ တွေဝေလျက်နှင့်။

အခန်း (၁၆)

“ထိပ်ထားရော”

“ရှင် ရှိပါတယ်။ အဲ ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေလီယာ၊ ထိပ်ထားက”

မေးရင်းအခန်းထဲ ဝေ့ဝေ့မျက်လုံးကစားလိုက်သော်လည်း ထိပ်
ထားသခင် အရိပ်အရောင်ကို မတွေ့ရ။

“ထိုင်ပါဦး ကိုမင်းဘုန်းခေါင်”

“ထိပ်ထား အပြင်သွားနေလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေလီယာအဖြေက အိပ်ခန်းဘက်လှည့်ကြည့်ကာ မလုံမထဲ
အမှားအယွင်းနှင့်။ မင်းဘုန်းခေါင်က စိတ်မရွံ့ဘဲဖြစ်ကာ

“ကိုယ် ဆေးခန်းသွားဖို့ လာခေါ်တာပါ။ သူ နေမကောင်းဖြစ်
နေလို့လား။ အိပ်ရာကမထနိုင်ရင် ကိုယ်ဆရာဝန်ခေါ်ပေးလို့ရတယ်”

“ဟို မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းဘုန်းခေါင်၊ ဆရာဝန်ခေါ်စရာ မထို
ပါဘူး”

“ဒါဆို”

“ကိုမင်းဘုန်းခေါင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ခက်နေတာ”

“ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စပွန်ဆာကိစ္စ”

“စပွန်ဆာကိစ္စ”

သံယောင်လိုက်မေးရင်း အထူးအဆန်းသဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့
သည်။ ဒေလီယာက အခန်းထဲက ထိပ်ထားသခင် ကြားမှာစိုး၍ တိုးတိုး
ထိတ်တိတ် ပြောနေခြင်းပင်။

“သူ အဲဒီကိစ္စ ဆုံးဖြတ်တာစောပြီး စကားလွန်ထားတာကို
ဇွတ်နေတာ။ သူ တစ်ခါမှ ဒီလိုမျိုး အတွေ့အကြုံတစ်ခါမှမရှိဖူးဘူး။
သူ့အဖေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရွဲတိုက်ချင်စိတ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ တကယ်
ဆော့ လက်တွေ့မှာ သူ သိမ်ငယ်မှုများသွားတယ်ပဲပြောရမလားပဲ။ ကိုမင်း
ဘုန်းခေါင် အထင်သေးမှာ ကြောက်နေတာ”

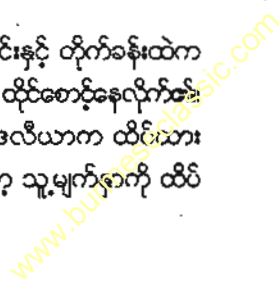
“ဪ အခု အဲဒါကအရေးမကြီးဘူး။ ဆေးခန်းသွားအောင်
ခေါ်လိုက်ပါ။ ကိုယ်လည်း သူ့ကိုပြောစရာတွေရှိနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲ သူ့လိုက်ပါမလားပဲ”

“ခေါ်သာခေါ်လိုက်ပါ။ ကိုယ် ကားပေါ်ကစောင့်နေမယ်။ မြန်
မြန်နော်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဘာကိုကျေနပ်သွားမိမှန်းမသိဘဲ ပြုံးမိရင်းနှင့် တိုက်ခန်းထဲက
မြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မတို့အလာကို ကားပေါ်က ထိုင်စောင့်နေလိုက်အံ့။
ခဏကြာမှ ဖျောင်းဖျံ့ခဲ့ရလန်ရှိသော ဒေလီယာက ထိုင်သား
ဆင်ကို တွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့ သူ့မျက်နှာကို ထိပ်

ထားသခင် တစ်ချက်မျှပင် မကြည့်ပါ။

သူကတော့ ကားနောက်ခန်းမှာထိုင်သော သူမမျက်နှာခွမ်းခွမ်းလေးကို ကားမှနိထဲက ခိုးကြည့်ရင်းဖြင့် မသိမသာ သက်ပြင်းတွေခိုနေမိသည်။

ဒီကောင်မလေးစိတ်တွေ ဘာကြောင့်ပြောင်းသွားတာလဲ။ သူတစ်လမ်းလုံးတွေးလာပေမယ့် တွေးလို့မရဘဲ ဆေးခန်းရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒေလီယာ ပိုက်ဆံအိတ်ယူသွားပါ လိုသလောက်သုံးခဲ့”

“ရှင် အိတ်လိုက်ကြီး”

“ကဲ ယူသွားပါ”

နှစ်သိန်းနီးပါးပါသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို သူ ဒီအတိုင်းယူကြည့်ကာ အပ်လိုက်၍ ဒေလီယာရော သူမရော အံ့ဩနေဟန်တူသည်။ သူ ဆေးခန်းထဲထိတော့ မလိုက်တော့ပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အမြင်ရှိသေးတာမို့ ကားပေါ်ကနေပဲ စောင့်နေလိုက်သည်။ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ စောင့်လိုက်ရပြီးမှ

“ကိုမင်းဘုန်းခေါင်”

“ဪ ငြီးသွားပြီလား၊ ကားပေါ်တက်ပါ”

“ကိုမင်းဘုန်းခေါင် သွားစရာရှိရင်သွားပါ။ ကျွန်မတို့ တက္ကသိုလ်မှာ ပြန်လိုက်ပါမယ်။ ဒီမှာပိုက်ဆံအိတ်၊ မနက်ဖြန်ပတ်တီးဖြည့်ဖို့ ပြီး ငါးသောင်းကုန်ခဲ့ပါတယ်”

“ရတယ် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် မနက်ဖြန် ပတ်တီးဖြည့်မယ်ဆိုတော့ သက်သာလို့ပေါ့။ ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒဏ်သိပ်မပြင်းတော့သေးတာပဲ။ ကဲ တက်လေ ကိုယ်ဘယ်မှသွားစရာမရှိတော့။ ထိပ်ထားနဲ့ပြောစရာရှိလို့ မင်းတို့ကို စားသောက်ဆိုင် ခေါ်သွားမယ်”

“ရှင် ဟို မလိုက်”

ထိပ်ထားပြောတာကို လက်မခံဘဲ ဒေလီယာက မျက်စပစ်၍ ဆားပေါ်ကို တွန်းတင်လိုက်သည်။

“ကိုမင်းဘုန်းခေါင် မောင်း”

ကားလေးလို့ခွဲထွက်လာစဉ်မှာ ဒေလီယာကို ထိပ်ထား မျက်စောင်းထိုးလိုက်တာ မြင်လိုက်ရ၏။ သူက ကန်တော်ကြီးထဲက စားသောက်ဆိုင်ကို မောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ ကန်ရေပြင်ကနေ လေနအေးလေးတိုက်ခတ်နေသည့်အရသာက ဖီးတစ်မျိုးပဲမဟုတ်ပါလား။

“မင်းတို့ကြိုက်တာမှာပါ”

“ဒေလီယာ ငါ ဘာမှမစားချင်ဘူး။ အအေးပဲသောက်မယ်”

မိနူးစာအုပ်ထိုးပေးစဉ်မှာပဲ သူမက ခပ်သွက်သွက်လေး ဝင်ပြော၏။ ပြုံးမိသွားပြီး သူ စားချင်တာနှင့် သူမအတွက် အအေးမှာပေးလိုက်၏။ ဒေလီယာကတော့

“ကျွန်မအတွက် အသားပေါင်းနဲ့ ထောပတ်သီးဖျော်ရည်ပေး”

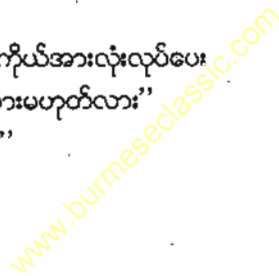
ဝိတ်တာလေးက ပျာပျာသလဲ ရေးမှတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဆင်းကြီးနဲ့နေသော ထိပ်ထားသခင်ကိုကြည့်ပြီး သူ အသည်းတွေ ယားကာသည်။

“ကိုယ် ထိပ်ထားကို စပွန်ဆာပေးမယ်”

“ရှင်”

“မင်းဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ကိုယ်အားလုံးလုပ်ပေးမယ်။ အပေးအယူအကြောင်းတော့ မင်းသိပြီးသားမဟုတ်လား”

“ရှင် အဲ အဲဒါ ကျွန်မမလုပ်တော့ဘူး”

“ဘာ မင်းပဲပြောထားပြီးတော့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ လေးလေး ပြောတာကို ကိုယ်စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ မင်းသူငယ်ချင်းကလည်း အကူအညီတောင်း”

“မ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ မလုပ်တော့ဘူး”

“မင်းအဖေ သင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာတွေနဲ့ လုပ်မစားချင်လို့ ဒီလမ်းကြောင်းနဲ့ရပ်တည်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်တာဆို၊ အခုဘာလို့ စိတ်ပြောင်းသွားတာလဲ၊ ကိုယ့်က မင်းဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းဖို့ မနည်းဆုံးဖြတ်ထားရတာ၊ တိုက်ခန်းလိုချင်လား၊ ကားလား၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလား၊ အသုံးအဆောင် ရွှေငွေလား၊ အားလုံးလိုချင်သမျှ ဖြစ်ရမယ်”

“ဒေလီယာ ငါ သွားမယ်”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နေပါဦး”

မင်းဘုန်းခေါင်း မေးတာမဖြေဘဲ မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် ထရပ်လိုက်သော ထိပ်ထားသခင် လက်ကလေးကို ဒေလီယာ ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားရသည်။

မင်းဘုန်းခေါင်မှာ ထိပ်ထားသခင် ဖြစ်ပျက်နေတာလေးကို စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးလျက် စနောက်ချင်စိတ်တွေလည်း ဖြစ်နေမိသည်။

“စကားပြောနေရင်းနဲ့ ဘယ်ကိုထသွားမှာလဲ၊ ဒီမှာညှိနှိုင်းတဲ့ တောင် မပြီးသေးဘူး၊ မင်းဘာဖြစ်ချင်သလဲ ဘာလိုချင်သလဲ ပြောခွင့်လေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘာမှမလိုချင်တော့ဘူး၊ ကျ ကျွန်မ အဲဒါမလုပ်တော့ဘူး”

“ကိုယ့်ဆီက မယူချင်တာလား၊ တခြားသူဆီကဆိုရင် ဝေယူမယ်ပေါ့၊ အဲဒီလိုလား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှ စပွန်ဆာယူပြီး ဒါမျိုးလုပ်တော့ဘူး၊ ဒါ ဒါမျိုးက ဒီလောက်ရှက်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိလို့ဦး”

“ဟား ဟား ဟား”

မင်းဘုန်းခေါင် သဘောကျသလို ရယ်ချလိုက်၍ ဒေလီယာနှင့် ထိပ်ထားသခင် နားမလည်သလို မျက်လုံးလေးတွေပင့်သွားကြသည်။ မင်းဘုန်းခေါင်က ထိပ်ထားသခင်မျက်နှာလေးကို သေချာကြည့်၍

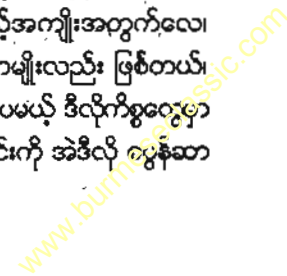
“စပွန်ဆာဆိုတာကို မင်းက ဒီတစ်မျိုး ဒီတစ်ခုတည်း နားလည်ထားတယ်ထင်တယ်၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အပေးအယူနဲ့အတူနေတာ ဘုတ်လား”

“ရှင်”

“ဘယ်မင်းသား မင်းသမီး အကယ်ဒမီပွဲတက်ဖို့ ဘယ်ပိုးထည်ဆိုက်က စပွန်ဆာပေးတယ်၊ ဘယ်ဖိနပ်ဆိုင်၊ ဘယ်ရတနာဆိုင် အလှဆင်ဖို့ စပွန်ဆာပေးပါတယ်ဆိုတာမျိုး မကြားဖူးဘူးလား”

“အဲဒါက”

“ဘယ်ရုံပွဲတွေအတွက် ဘယ်ကုမ္ပဏီက စပွန်ဆာပေးပါတယ်၊ အဲဒါမတတ်နိုင်လို့ ပညာမသင်နိုင်တဲ့ ဘယ်နယောက်ကို ဘယ်သူက အပျက်အစားနဲ့ စပွန်ဆာပေးထားပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားကျောင်းသွားတက်မယ့်သူ၊ အလုပ်သွားလုပ်မယ့်သူ ငွေကြေးစိုက်ထုတ် စပွန်ဆာပေးတာတွေ မကြားဖူးဘူးလား၊ အဲဒါ သူ့အကျိုး ကိုယ့်အကျိုးအတွက်လေ၊ နိုင်ငံကုမ္ပဏီနာမည်ကြီးဖို့ လူသိဖို့ ကြော်ငြာတာမျိုးလည်း ဖြစ်တယ်၊ အကျိုးကိုမျှော်လင့်တယ်ချည်းလည်း ပြောလို့မရပေမယ့် ဒီလိုကိစ္စတွေမှာလည်း စပွန်ဆာလို သုံးနေကြတာပဲ၊ ကိုယ်က မင်းကို အဲဒီလို စပွန်ဆာ

မျိုးပေးမှာ”

“ရှင် ဘယ်လို”

အခုထိ ထိပ်ထားသခင် နားမလည်သေး။ နားလည်ရမှာ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မင်းဘုန်းခေါင်က ခပ်လွင့်လွင့်ပြုံးလျက်

“မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ပြောပါ။ ကိုယ် အားလုံးလုပ်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို မင်း အလုပ်လုပ်ပြီး ပြန်ဆပ်ရမှာ”

“ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကိုယ့်စက်ရုံလည်ပတ်တော့မယ်။ အဲဒီမှာ မင်း စာရေးလုပ်မလား။ ကွန်ပျူတာဘက်ထိုင်မလား။ မန်နေဂျာတာဝန်ယူမလား။ ကိုယ်အလုပ်ခန့်မှာပေါ့။ အဲဒီက ရတဲ့လစာနဲ့ ပြန်ဆပ်ရမယ်”

“ကျွန်မက ဖေဖေ သင်ပေးလိုက်တဲ့ပညာတွေနဲ့ ဘဝကိုမရင် တည်ဘူး။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ရပ်တည်နိုင်အောင်ပဲ ကြိုးစားမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထိပ်ထားသခင်၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးဘဝ သက်သောင့်သက်သာ အဆင်ပြေနေလို့ရအောင် ပညာတွေသင်ပေး အထောက်အပံ့တွေပေးကြတာပဲ”

“ဟင့်အင်း တာဝန်ဝတ္တရားအရ လုပ်ပေးတယ်ဆိုတာကို လက်မခံနိုင်တာ၊ ငါက ဒါတွေ တာဝန်ကျကျ လုပ်ပေးခဲ့ပြီပြီ၊ ငါဘာလုပ်လုပ် ဝေဖန်စရာမလိုဘူး၊ ပြောစရာကန်ကွက်စရာအကြောင်း မရှိဘူးဆို ပြောလိုက်တာက သမီးတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လောက်ရင်နားနီး ကောင်းလိုက်သလဲ။ မိဘနဲ့သားသမီးက မေတ္တာတွေနဲ့ ထွေးပွေ့ရတာ ကြင်နာရတာ၊ တစ်ယောက်ကောင်းကျိုး တစ်ယောက်လိုလားကြရ ထိန်းချုပ်ကြရတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ”

စာနာမှုနှင့် ထောက်ခံပေးလိုက်ရ၏။ ဒီလိုနာကြည်းမှုလေးတွေ ရှိခဲ့တာကြောင့် သူမအတွေးမှားခဲ့တာပဲ။ ဒေလီယာက သူငယ်ချင်းကို အမြင်လွဲကာ အထင်သေးမှာစိုးသည့်စိတ်ဖြင့်

“မိထွေးက ထိပ်ထားထက် ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကြီးတယ်၊ သူက သာ ထိပ်ထားအပေါ် အစ်မတစ်ယောက်အမေတစ်ယောက် မေတ္တာမျိုး ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုကိစ္စမျိုးဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ဖြစ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ၊ သူ့အဖေကလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ ဇယားဖြစ်တဲ့အခြေအနေကျမှ ထိပ်ထားကို အသိပေးတာ၊ အစတည်းက ညီညွှန်နင်းနင်းလေးဆိုရင်လည်း ပြဿနာကြီးမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“ကိုယ် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆုံးဖြတ်ရင် ကိုယ့်ဝတ်စုံနစ်မွန်းမှာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ရွေးချယ်မှုဟာ ကိုယ့်အတွက်အကျိုး ခြီးမယ့်အရာမျိုးပဲ ဖြစ်သင့်တယ် မဟုတ်လား”

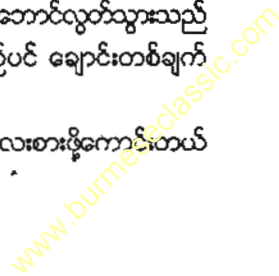
“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ အစက မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တင်ဖို့ သမီးတစ်ယောက်လမ်းဘေးရောက်မှာ မစိုးမိတဲ့ဖေဖေကို အရွဲတိုက်ချင်စိတ်နဲ့ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးပဲ မွေးခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မလုပ်ချဘူး”

“ကောင်းတယ် အဲဒီစိတ်လေးကို ကိုယ်ကြိုက်တာ”

“ရှင်”

လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသော သူ့စကားက ဘောင်လွတ်သွားသည် ဆိုတာ သူ သိလိုက်သည်။ သူက ခပ်တည်တည်ပင် ချောင်းတစ်ချက် တန်လျက်

“ကိုယ်ပြောတာက အဲဒီစိတ်လေးက လေးစားဖို့ကောင်းတယ်”

လို့၊ လူဆိုတာ မကောင်းတာလုပ်ဖို့ ရှက်တတ်ရမယ် ကြောက်တတ်ရမယ်၊ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်တတ်ရမယ်၊ အဲဒါက လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့စိတ်မျိုးပဲ၊ မကောင်းတာကိုလုပ်ဖို့ မရှက်တဲ့မကြောက်တဲ့သူက မလုပ်ခင်တည်းက ရွံ့ဖို့စက်ဆုတ်ဖို့ကောင်းတယ်လို့ ကိုယ်တော့တွေးတယ်”

“ကျွန်မသိပြီ ကိုမင်းဘုန်းခေါင်း၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်မိတာကိုပဲ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရှက်နေတာပါ”

“အဲဒါလည်း အနီးစပ်ဆုံးက သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဒေလီယာ ဖြစ်နေလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဟို ဒေလီယာကို ကိုယ်အထင်သေးလို့ ပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောတရားကို ပြောပြတာပါ၊ ခိုးသားစွာတာဝန်ကို ရပ်တည်လို့ရတဲ့နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ နီးစပ်ရာတာကို အနီအတွယ်ပြုချင်တာမျိုးလည်း မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဘယ်သူမကောင်းဘူးဆိုတာကိုမတွေးဘဲ ကိုယ်တယ်လိုကောင်းအောင်နေမယ်ဆိုတာက အရေးကြီးတယ်၊ သူများကိုအပြစ်မတင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ကင်းအောင် နေတတ်စေချင်တာ”

“ဟုတ် ကိုမင်းဘုန်းခေါင်း ကျွန်မနားလည်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ဆီတော့ ကျွန်မ ပြန်မသွားချင်ဘူး၊ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တဲ့သူနဲ့ တစ်အိမ်တည်း ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်လို့ပါ၊ ကျွန်မ ရှင့်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာတွေနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ အောက်ခြေဝန်ထမ်းက စလုပ်ပါမယ်”

“ဟင်”

သူမ မာနလေးကိုတော့ အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

သူမ အမြန်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုလေးက ရှိသင့်သည့် မာနထက်မပိုသေးဘူးဟု အသိအမှတ်ပြုရမလိမ့်ပင်။

ထိုပြောင်းလဲမှုလေးကပဲ သူ့စိတ်ကို ကြည်နူးမှုလေးဖြစ်စေတာ ဖို့ သူ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင်

“အိမ်ကို မပြန်ဘူးဆိုတော့ မင်းက ဘယ်မှာနေမှာလဲ”

“ဟို”

“ကိုယ်ပြောသလိုလုပ်မှာလား၊ တိုက်တို့ ကားတို့”

“ဟင့်အင်း ဝယ်တော့မဝယ်ပါဘူး၊ နေလို့ရမယ့်တစ်နေရာစာ ငှားပေးရင် တော်ပါပြီ၊ အောက်ခြေဝန်ထမ်းလုပ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက်လစာနဲ့ အဆင်ပြေရုံပဲနေမယ်”

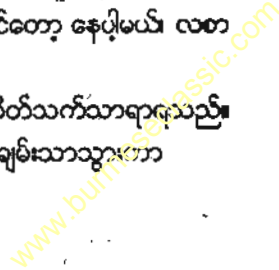
“မဟုတ်ဘူးလေ ဝယ်ပြီးတော့ မင်းလစာထဲကနေ ပြန်ဆပ်သွားလို့ရတာပဲ၊ အတိုးမယူပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မအတွက် ဝယ်နေရလောက်အောင်အထိ ဓလိုအပ်လို့ပါ၊ လစာထဲကနေ ဆပ်မယ်ဆိုလည်း နှစ်တွေအကြာကြီး ဆပ်ရမှာ၊ အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်ချင်လို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဝယ်ထားတဲ့တိုက်ခန်းရှိတယ်၊ သူက နိုင်ငံခြားမှာ၊ ဒီမှာဝယ်ထားပြီး ငှားလည်းမငှားဘူး၊ ရောင်းလည်းမရောင်းဘူး၊ မင်းသွားနေချင်တဲ့အခါနေဆိုပြီး အိမ်သော့ပေးလွှတ်လိုက်တာ၊ မင်းနေချင်နေ၊ အခန်းခ ပေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါဆို အဆင်ပြေတာပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ နေပါမယ်၊ လစာထဲက ချွေတာစားပြီး ပိုတာကို စုလို့ရတယ်”

သူမ ပြုံးပျော်သွားတော့ သူလည်း စိတ်သက်သာရာရသည်။ ဒေလီယာကလည်း သူငယ်ချင်းအတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားတာ

“နင်အဆင်ပြေသွားတာ ငါအရမ်းဝမ်းသာတယ် ထိပ်ထားရယ်၊ ငါလည်း နင့်ကို ကူညီခွင့်တော့ ရချင်နေတာပါ။ ငါ့ကို နင် ကူညီခဲ့တာတွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ငါကတော့ ဘာမှလုပ်ပေးခွင့်မရသေးဘူး”

“ငါ မေ့ဖေ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကတည်းက နင့်တိုက်ခန်းမှာ နေခွင့်ပေးပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာပဲ နင်တာဝန်တွေ အရမ်းကျေနပ်ပြီ ဒေလီယာရယ်၊ မဟုတ်ရင် ငါဘယ်မှသွားစရာမရှိ ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ထိပ်ထားသခင်”

“ရှင်”

ဒေလီယာနှင့်စကားပြောနေဆဲမှာ မင်းဘုန်းခေါင် ခေါ်လိုက်တာကြောင့် သူမချာခနဲ ခေါင်းလေးလှည့်လာ၏။ မင်းဘုန်းခေါင်က ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို လက်နှိုက်လျက်

“မင်းကို ကိုယ်ပေးစရာရှိတယ်”

“ရှင် ဘာပေးဖို့လဲ”

“မင်းအတွက် လိုအပ်နေတဲ့အရာပေါ့၊ ဒါလေးပါ”

“ဟင် ဖုန်း”

သူမ လက်လှမ်းယူပြီး အံ့ဩသွားသလို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်၏။

“ဘာလဲ မင်းကိုပေးတာ ယူလေ”

“ဒီတံဆိပ်က ဈေးမနည်းဘူး၊ ကျွန်မ”

“မင်းကို ကိုယ်အလကားပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းလစာထဲထည့် ဖြတ်မှာ၊ မင်းအတွက် မဖြစ်မနေလိုအပ်နေတဲ့အရာမို့ ကိုယ်ဝယ်ထားတာပါ။ အလုပ်လုပ်ပြီဆိုရင် တကယ်လိုအပ်တာပဲလေ”

“ဟုတ်သားပဲ ထိပ်ထား၊ နင်က အိမ်ကထွက်လာတာ နှစ်

တောင်ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဖုန်းရှိရင် ငါ့ကိုအဆက်အသွယ်လုပ်နေမှာ၊ ငါရှိနေတဲ့နေရာကို ရှာနေဦးမှာ၊ ဒီလို ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ တောင်းပန်ပြီး ပြန်ခေါ်တော့ရော ဟိုမိန်းမနဲ့မယူဖြစ်တဲ့နေမှာတဲ့လား၊ အဆင်မပြေနိုင်တဲ့လူနစ်ယောက်တစ်အိမ်တည်းနေလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုမင်းဘုန်းခေါင် ဝယ်လာတဲ့ဖုန်းကို ယူထားလိုက်လေ၊ ဒါမှ ငါလည်း အဆက်အသွယ်လုပ်လို့ရမှာ၊ အလကားပေးတာမဟုတ်တဲ့အတွက် နင်ဘာမှ ရှက်နေစရာမလိုဘူး။ မလုပ်လဲဖြစ်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ နင် စိတ်သန့်တယ်မဟုတ်လား”

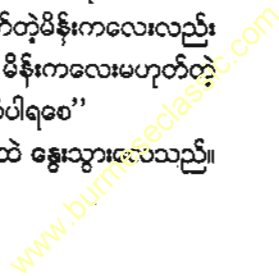
“အစက ပြောထားမိတဲ့စကားကြောင့် ဟို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာ”

“ကိုမင်းဘုန်းခေါင် အထင်သေးမှာစိုးရိမ်နေတာလား၊ သူ့အထင်သေးရင် ဒါမျိုးတွေ ဘယ်လုပ်ပေးပါ့မလဲ၊ မဆက်ဆံတဲ့နေ့လိုက်ရုံပေါ့ ဟုတ်တယ်နော် ကိုမင်းဘုန်းခေါင်”

မင်းဘုန်းခေါင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရင်း ထိပ်ထားသခင်ကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဒေလီယာ ပြောတာမှန်တယ်၊ မင်းသာ ပျက်စီးနေတဲ့မိန်းကလေးဆိုရင် ကိုယ်ဆက်ဆံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဂုဏ်သိက္ခာကို အလေးထားတဲ့သူပါ။ မပတ်သက်အောင်နေလို့ရတာပဲ၊ အခုက မင်းလမ်းကြောင်းမှားပေါ် မရောက်သေးဘူး။ ပြုပြင်ရခက်တဲ့မိန်းကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး။ မာနရှိပေမယ့် အရမ်းခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်တဲ့အတွက် ရှေ့လျှောက် ကိုယ်တန်ဖိုးရှိရှိ ဆက်ဆံပါရစေ”

မင်းဘုန်းခေါင် စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ နွေးသွားလေသည်။

ဘာကြောင့် ဒီလူ့စကားတွေမှာ နစ်မြောပျော်ဝင်မိမှန်းမသိပေ။ ပြောသမျှ ကိုလည်း နာခံနေချင်မိတာပါပဲ။

ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လည်း နားလည်အောင် ကြိုးစားဖို့ မဝံ့ရဲ ရင်းနှင့်ပဲ။

အခန်း (၁၇)

“ကိုကြီးကတော့ သမီးကို နားကိုမလည်တော့ဘူး။ ဘာလို့ ခြေရာဖျောက်ထားတာလဲ၊ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတာလဲ၊ ဘာမှ ယူသွားတဲ့ ဖုန်းကအစ ထားခဲ့တယ်၊ ဖအေကို ဒီလောက်အထိ စိတ် ညစ်အောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မယ့်သမီးလို့ မထင်ခဲ့ဘူး။”

“ကိုကြီးကိုပဲ စိတ်ညစ်အောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာ ထား။ မိုးကိုလည်း သိမ်ငယ်အောင်လုပ်လိုက်တာပဲလေ။ အိမ်မှာ မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးတယ် မိတ်ဆွေကို ဧည့်ခံပွဲလုပ်တယ်၊ သူ မရှိတဲ့အတွက် မိုးကို ဘယ်လိုထင်သွားကြမလဲ၊ သမီးက လက်မခံသဘောမတူဘဲနဲ့ ဖအေကို ငမ်းငမ်းတက်ယူတယ်ဖြစ်သွားဘူးလား၊ ပြီးတော့ သူ ဒီလို အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီး အပြင်မှာ နေချင်သလိုနေတဲ့အတွက် ပတ်ဝန်း တူင်အမြင်မှာ မိဘမပီသတဲ့ဖခင်ဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပဲ”

မိုးပြောမှ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားမိသည်။ ဧည့်ခံပွဲကိုလာသော မိတ်ဆွေတွေက သမီးရောလို့မေးတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ခရီးလွန်လို့ ဝါဟု ဖြေခဲ့ရသည်။

ဖအေတစ်ယောက်ရဲ့အရေးကြီးဧည့်ခံပွဲမှာ မရှိတာကို ဒီလို ပြောလိုက်တော့ရော ဘယ်သူက ယုံကြည်မှာလဲ။ မကောင်းတတ်လို့ ထပ် မမေးကြပေမယ့် အချင်းချင်း တီးတိုးတော့ ဝေဖန်မှုတွေရှိခဲ့ကြသည်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ သမီးနားလည်မှုမရှိခဲ့လို့ပါ။ ဖအေဖြစ်သူက ဒီလောက်တာဝန်ကျေခဲ့တာတောင် ဖအေအပေါ်ကို နည်းနည်းလေးမှ နားမလည်ခဲ့ပေ။

အခုရော ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ဘယ်သူနဲ့သွားနေတာလဲ။ ဖုန်းယူမသွားတာမို့ ဘယ်လိုမှကို အဆက်အသွယ်မရ။ အသက်ပြည့်ပြီး စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသည့်အရွယ်မို့ အမှားတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားရတာ။

ဒါပေမဲ့ ရက်တွေကြာလာတော့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ပိုလာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးရယ် သမီးထွက်သွားတာ ကြာနေပြီဆိုတော့ ခုံစမ်းကြည့်မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်ပဲတိုင်ရမလား”

“အဲဒီလိုလုပ်ရင်တော့ ကိုကြီးနဲ့မီး သိက္ခာကျမှာအမှန်ပဲ ကိုကြီး မိုးနဲ့လက်ထပ်လို့ ဒီလိုဖြစ်သွားတယ်ပဲ ထင်ကြမှာ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အသိုက် အဝန်းကြားမှာ မိုးသိက္ခာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ ကိုကြီးစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် မိုးရယ် ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးလည်း သမီးအတွက် စိုးရိမ်လို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ပါ”

“ကိုကြီး သိချင်တယ်ဆိုရင် မိုး ခုံစမ်းပေးပါမယ်။ သူ့မှာသူထင် ချင်းတွေဘာတွေရှိတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“များများတော့ မရှိဘူး တစ်ယောက်လား နှစ်ယောက်လား။ သမီးကျန်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖုန်းနံပါတ်တို့ လိပ်စာတို့ ရှိချင်ရှိသိမ့် မယ်”

“မိုးရှာကြည့်လိုက်ပါမယ် ကိုကြီးက အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူ၊ ဒီကိစ္စ

နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမခံပါနဲ့”

“သမီးကို မိုး စိတ်မဆိုးတော့ဘူးလား”

ဦးထွန်းဇော် အမေးကို မိုးဝင်သင် နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ ပြုံးလေ သည်။ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေအပြည့်ပါ။

“ကိုကြီးသမီးက မိုး စိတ်မဆိုးတော့ဘူး ပြောရင်ရော မိုးကို လက်ခံပေးမှာတဲ့လား။ မိုးကို လက်မခံနိုင်လို့ ဖအေကိုတောင် ဆန့်ကျင် ပြီး ထွက်သွားခဲ့တာ။ မိုးက ပါးရိုက်တာလည်းခံရတယ်။ အထင်သေးနိုင်မှ ပြောဆိုတာလည်း ခံရတယ်။ တကယ်ဆို ကိုကြီးကို လက်ထပ်ရတာ ထန်တောင်မတန်ဘူးလို့ တွေးမိတယ်”

“ကိုကြီး တောင်းပန်ပါတယ် သမီးကိုယ်စား မိုးကို တောင်းပန် မိတယ် မိုးရယ်။ သမီးက အရင် ဒီလိုစိတ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အခုမှ အရမ်းရိုင်းသွားတယ်”

“အဲဒါ မိုးကိုအထင်သေးလိုက်တဲ့အကြောင်းအရင်းပဲ ကိုကြီး။ မိုးကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောသွားတယ်။ သူ့အဖေကို ဝန်တိုတာနဲ့ မိန်းမသားချင်းကိုယ်ချင်းမစာ မပြောသင့်ဘူးမဟုတ်လား ကိုကြီး”

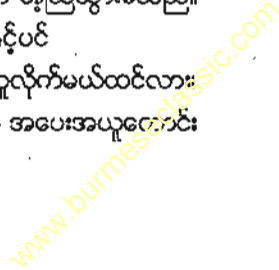
“ဟုတ်ပါတယ် ဒါကြောင့် ကိုကြီးလည်း သမီးကိုပြောတဲ့စကား တွေ လွန်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ သူ့အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့တာ”

“ဒါဆိုလည်း သူ့ကိုလိုက်ရှာဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့လေ”

“ဟင် မိုး”

ဒီလိုစကားပြောလိုက်တာကို ဦးထွန်းဇော် အံ့သြသွားမိသည်။ မိုးကတော့ သူ့စကားမမှားသလို ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်

“သူ့ကိုပြန်ရှာပြီး လိုက်ခေါ်တော့ရော သူ့လိုက်မယ်ထင်လား။ လိုက်ရမယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဘက်က မိုးနဲ့ကွာရှင်းဖို့ အပေးအယူတောင်း

ဆိုမှုတွေလုပ်မှာ အသေအချာပဲ၊ ဒါဆို ကိုကြီးကော လိုက်လျောပေးမှာလား”

“ဒါကတော့”

“ဘာမှမဖြစ်ခင်တည်းက ကိုကြီးညှိနှိုင်းကြည့်ပြီးပဲ မဟုတ်လား ဘယ်လိုမှ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း တိုင်ပင်လို့မရလို့ လက်လွှတ်ရတာကို လိုက်ရှာနေလို့ကတော့ သူ ရောင့်တက်ကောင်းရုံပဲရှိမယ်”

“ဒါပေမဲ့ သမီးမိန်းကလေး ဖြစ်နေတော့ စိုးရိမ်ရတာပေါ့စိုးရယ်”

“အဲဒီလို စိုးရိမ်မယ်ဆိုတာကို ဂရုမစိုက်လို့ သူထွက်သွားခဲ့တာပေါ့ ကိုကြီး။ ‘ဖအေကို သူ နားလည်မယ်ဆိုရင် ငါ့အဖေ ငါ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှာပဲလို့တွေးပြီး သူ ထွက်သွားပါ့မလား။ သူ သိတတ်နားလည်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီ။ ရည်းစားရှိပြီး ယောက်ျားနောက်လိုက်ချင်လည်း လိုက်လိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက် အိမ်မှာ ရှိမှာပေါ့။ ကိုကြီး စိုးရိမ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

ဦးထွန်းဖေ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ရင်ထဲမှာတင်းကျပ်နေသည့် သမီးအတွက် စိုးရိမ်သောကတွေနှင့်ပါ။

သမီးမကောင်းတာသိပေမယ့် ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်ရအောင် စွန့်ပစ်လို့မရတာ။ ဘာမှယူမသွားတာမို့ ဘာတွေဖြစ်နေမလဲဆိုသည့်စိုးရိမ်စိတ်က ဆောက်တည်လို့မရပါ။

ဖြစ်သင့်တာကို သမီး နားလည်ပေးလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

အရာရာတိုင်း ဖြစ်ချင်တာချည်း တွေးလို့တော့ မရပေ။ သမီးဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဘယ်တွေများရောက်နေလဲ။

အခန်း (၁၈)

အောက်ခြေသိမ်းအပိုက်လှည်းတာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ အိမ်သာဆေးတာကအစ လုပ်နေသော ထိပ်ထားသခင်ကိုကြည့်၍ ရင်မှာ မချမ်းမြေ့လှပေ။

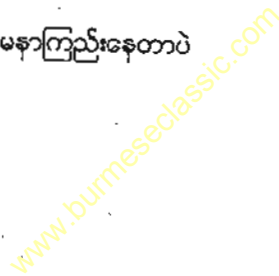
သူက စာရေးမအဆင့် မန်နေဂျာအဆင့် ကွန်ပျူတာကိုင်ရသည့် သက်သောင့်သက်သာ အဆင့်မှာထားသော်လည်း ထိပ်ထားသခင်လုံးဝမလုပ်ပေ။ နောက်မှ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကြည့်ပြီး ရာထူးတိုးပေးချင်တိုးပေးပါတဲ့။

အခုကတော့ သူ့အဖေသင်ပေးလိုက်သည့် ပညာတွေဖြင့် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ချင်ဟုဆိုသည်။

တာဝန်ရှိလို့ဆိုသည့် စကားအပေါ်မှာ သူမနာကြည်းနေတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ထိပ်ထား”

“ဪ သူဌေး”

လောကားလက်ရမ်းတွေ တိုက်ချွတ်နေသော ထိပ်ထားသခင်က ခေါင်းလေးညွတ်ကာ ပြောတော့ သူ အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်သွားရ သည်။

“အရင်လို နာမည်ပဲခေါ်လေ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်ကြားမှာ အဲဒီလိုတွေ ခေါ်စရာမလိုပါဘူး။ ဒီလောက်လည်း ယဉ်ကျေးနေစရာ မလိုဘူး”

“အလုပ်ရှင်သူဌေးနဲ့ အောက်ခြေဝန်ထမ်းက ဒီလိုဆက်ဆံစရာ မျိုးပဲ ရှိရမှာပေါ့ သူဌေး”

“မင်းကိုယ့်ကို ငွေနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာအတွက် ငွေရမှာလဲ၊ ဒီလိုမျိုး ဆက်ဆံရေးက ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ သန့်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိုးသားမှုရှိတယ်လို့လည်း ထင် ရတယ်”

“မင်းနာမည် မင်းပုံစံ မင်းပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဒီအလုပ်ထဲ လုံးဝမလိုက်ဖက်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်အခုချက်ချင်း ရာထူးတိုးပေးမှာလဲ လက်ခံပါလား”

“ဟင့်အင်း”

ထိပ်ထားသခင်က ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ခါလျက်

“အစမ်းခန့်ကာလတောင် သုံးလရှိတာ ကျွန်မအဲဒီကိစ္စ ထဲ မခံနိုင်ပါဘူး သူဌေး၊ ရာထူးတိုးရမယ့်အချိန်ရောက်ရင်လည်း တစ်ဆင့် ချင်းပဲတိုးပေးပါ”

“မင်းမာနမကြီးသင့်တဲ့နေရာမှာ ကြီးနေတာပဲ ထိပ်ထားသခင် သူဌေးတစ်ယောက်က ဝန်ထမ်းကို ရာထူးတိုးပေးချင်လို့တောင် တိုင်း လို့မရဘူးလား”

ခံပြင်းသလိုရှိတာမို့ သူ့လေသံက နည်းနည်းတင်းမာသွား

လိမ့်မည်။ ထိပ်ထားသခင်က ဘေးဘီကို ဝေ့ဝဲကြည့်လျက်

“တခြားဝန်ထမ်းတွေရဲ့အမြင်ရှိပါတယ်၊ သူဌေးက ကျွန်မ တစ်ယောက်ကိုပဲရာထူးတိုးပေးမယ်ဆိုရင် သူတို့ ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆ သွားကြမလဲ၊ ရုပ်ချောလို့လား၊ စပွန်တာပေးမလို့လား၊ အမျိုးမျိုးဝေဖန် ကြရင် သူဌေးရော ကျွန်မရော မကောင်းပါဘူး”

သူမစကားကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒီအပေါ်မှာ သူမကြောက် လန့်သွားပုံလေးက ချစ်စရာလေးပါ။

ဒါဟာ မင်းရဲ့ရိုးသားမှုလေးပဲ မဟုတ်လား ထိပ်ထားသခင်ရယ်။

“အဲဒီဝေဖန်မှုတွေဟာ သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတတ်တဲ့ပညာတွေအပေါ်မှာ ကိုယ်လုပ်ပေးပိုင်ခွင့်ရှိ တာပဲ ထိပ်ထား”

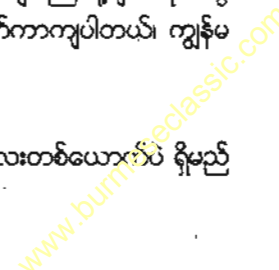
“ဖေဖေဆီက ပါလာတဲ့ ပညာတွေနဲ့ ကျွန်မ မရပ်တည်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ကျွန်မကို မာနကြီးတယ်လို့ပြောချင်လည်း ပြောပါ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတစ်ယောက်အတွက် ခံစားရလို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ တို ရှင် နားလည်ချင်မှ နားလည်လိမ့်မယ်”

“ကဲပါ ကိုယ်နားမလည်လို့ ပြောနေတဲ့စကားတွေမဟုတ်ပါဘူး။ မင်းရဲ့ပင်ပန်းမှုတွေကြည့်ပြီး ကိုယ် စိတ်မချမ်းသာလို့ ဒီအလုပ်တွေက”

“တော်ပါတော့ သူဌေးနဲ့ကျွန်မ ဒီလောက်ကြာကြာ စကားပြော ပြီးသင့်တော်ပါဘူး။ စက်ရုံမှာ ဝန်ထမ်းတွေအများကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေ နှိပ်တယ်၊ အရမ်းကို ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်မှ တော်ကာကျပါတယ်၊ ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ရဦးမှာမို့ သွားပါတော့”

“ဟား”

သူဌေးကို နှင်ထုတ်ခဲ့တာ ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်

ထင်သည်။ သူက ဒါကိုကျေနပ်ကာ ဟားခနဲ မချင့်မချဲအော်လိုက်ပြီးမှ သူမခေါင်းလေးကိုပုတ်၍ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ရုံးခန်းထဲ အဝင်မှာတော့ လေးလေးက မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်နေ၏။

“ဘာတွေသဘောကျစရာရှိလို့ ပါးစပ်က နားရွက်ချိတ်လောက် အောင် ပြုံးပြီးလာတာလဲ တူလေး”

“ဗျာ ဟို ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး လေးလေး။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“လေးလေးက တူလေးမျက်နှာရိပ်မျက်နှာက ကြည့်နေတဲ့သူပဲ။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ တူလေး ဒီလိုမျက်နှာဖြစ်မလာပါဘူး။ ထိပ်ထားနဲ့တွေ့လာ လို့မဟုတ်လား တူလေး”

“ဟား လေးလေးကတော့ ဘယ်လိုမှကို လိမ်လို့ညာလို့ မရ ပါလား”

“ငယ်ရာကကြီးလာတာ အဲဒီမျက်နှာက ဘယ်လိုမျက်နှာဆို တာ လေးလေး မသိဘဲနေပါ့မလား။ မင်း ထိပ်ထားကို အရမ်းကိုစိတ်ဝင် စားနေပြီမဟုတ်လား”

“အဟင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ဘယ်လိုမှ မပြောနဲ့ လေးလေး သိတယ်။ မင်းဘာကြောင့် ဒီလိုတွေလုပ်နေရတယ်ဆိုတာက သက်သေပဲ”

“ကျွန်တော် ထိပ်ထားကို စိတ်မဝင်စားသင့်ဘူးလား လေးလေး”

“ဟာ လေးလေးကို တိုင်ပင်စရာမလိုပါဘူး။ တူလေးက ဦးနှောက်ရှိတယ်။ ဉာဏ်ပညာရှိတယ်။ တူလေးလုပ်ချင်တဲ့အရာကို လေးလေးက လက်ခံရုံ လိုက်လျောရုံပါပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ လေးလေး။ ကျွန်တော့်အတွက် လေးလေး

ထစ်ယောက်ပဲရှိတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်ရမှာ ဆွေးနွေးရမှာပါ။ ထိပ် ထားကိစ္စကလည်း ထိပ်ထားက အရင်ဟိုယေးနဲ့”

“သူ့ရဲ့ပြင်ဆင်ချိန်နဲ့ ဆင်ခြင်သတိရှိတဲ့အချိန်က စောလွန်း သွားတာ အရမ်းကံကောင်းတယ်လို့ လေးလေး မြင်ပါတယ်။ သူ့မှားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးမှ မမှားဖြစ်လိုက်ဘူး။ အဲဒါ အရမ်းလေးစားဖို့ကောင်း တဲ့စိတ်ပါ”

သူ့မျက်နှာကြီး ပြူးသွားပြန်သည်။ ထိပ်ထားကို ချီးမွမ်းသည့် စကားပဲမဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော်လည်း ထိပ်ထားကို လေးစားမိတယ် လေးလေး။ နားတတ်တဲ့မှားနိုင်တဲ့အရွယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ အမှားလုပ်ရမှာကို ရှက် စိတ်ကြောက်စိတ်ရှိတယ်ဆိုတာ လေးစားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုပိုခဲ့တာ”

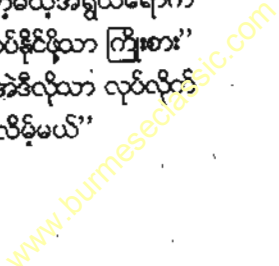
“အခုစိတ်ဝင်စားမှုပိုတယ်ဆိုတော့ ဘယ်အချိန်တည်းကစပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တာမို့လဲ”

“ဟို ကား ကားနဲ့”

“ဪ တူလေးကတော့ ဒီလိုကိုးကွာ ထင်တော့ထင်မိပေမယ့် မေးကြည့်တာကို မရေမရာဖြေတော့ ဒီလောက်ထိမထင်ခဲ့ဘူး။ ကောင်း ပါတယ် တူလေး။ တူလေးလည်း ချစ်သူရည်းစားထားပြီး အိမ်ထောင်ပြု မှပဲ အချိန်တွေလွန်လို့လူပျိုကြီးလို့ အခေါ်ခံရတော့မယ့်အရွယ်ရောက် တော့မယ်။ စိတ်ဝင်စားရင်ဖွင့်ပြောပြီး အမြန်လက်ထပ်နိုင်ဖို့သာ ကြိုးစား”

“လေးလေးပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ အဲဒီလိုသာ လုပ်လိုက် ရင် ထိပ်ထားက ချက်ချင်းတောင်ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟ ဘာဖြစ်လို့လဲ တူလေး”

“အခု စကားလေးနည်းနည်းသွားပြောတာတောင် ဝန်ထမ်းတွေ အမြင်ရှိသေးတယ်၊ ဝေဖန်ခံရမယ် အထင်သေးခံရမယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သိက္ခာကျနိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို နှင်ထုတ်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ဘာ ဟား ဟား ဟား”

လေးလေးက အံ့ဩသလို မျက်ခုံးပင့်သွားပြီးမှ သူ့ကိုလှောင်ကာ တဟားဟား ရယ်ချ၏။ သူ ရက်သလို မျက်နှာကြီး ထူပူသွားလျှင်

“လေးလေးက ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“ခေတ္တ ငါတူကြီးကို သနားလို့ပါ။ နှင်ထုတ်ခံရတယ်ဆိုတော့လေ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီစိတ်ကလေးကို ပိုပြီးချစ်သွားမိတယ်။ ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တတ်သွားတဲ့စိတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိစိတ်၊ ဒါတွေဟာ မိန်းကောင်းမိန်းမမြတ်တွေမှပဲ ရှိတဲ့စိတ်မျိုးလေ”

“ထိပ်ထားက အစတည်းက မျက်စီးနေတဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်တာ တူလေးရယ်။ သူ့အဖေကြောင့် ဆုံးဖြတ်မှုခဏလေးပဲမှားသွားတာပါ။ ဒါက အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ ခဏတော့ မှားတတ်ကြတာပဲမဟုတ်လား။ ထိပ်ထားက တူလေးနဲ့သင့်တော်ပါတယ်”

“သူက မာနကြီးနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ လေးလေး၊ စက်ခုံမှာ သူ့ကိုစကားသွားပြောရင်ကို မကြိုက်ဘူး”

“အဲဒါဆိုရင် အိမ်မှာခေါ်တွေ့လို့ရတာပဲ၊ စက်ရုံပိတ်ရက် အိမ်မှာ ဘာလုပ်စားမယ် ဘာအထိမ်းအမှတ်ရှိတယ်ဆိုပြီး ဒေလီယာကို ဖိတ်ခိုင်းပေါ့။ သူ့သူငယ်ချင်းခေါ်တယ်ဆိုရင် မလာဘဲနေပါ့မလား”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ ဒေလီယာကို အကူအညီတောင်းလို့ရတာပဲ၊ ကျွန်တော် ဒါကိုမေ့နေတယ်၊ အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ် လေးလေး”

“အေးပါကွာ တူလေးအတွက်ဆို လေးလေးနဲ့ဒေလီယာ အစွမ်းတန် ကူညီပေးမှာပါ။ လေးလေးတို့အတွက်လည်း တူလေးက နားလည်မှုပေးပြီး တာဝန်ကျေခွဲတာပဲ၊ ဒေလီယာ သူ့ဘဝကို သိက္ခာရှိအောင်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်နေတာ”

“သူလည်း စိတ်ရောလူရော ပြောင်းလဲပြီး အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းပီသပေးနေတာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ လေးလေးအတွက် သိက္ခာရှိပြီး ကောင်းသွားတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်တယ် အရင်အနေအထားထက် အခုအနေအထားက အရမ်းကိုသိက္ခာရှိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်ပဲ တူလေးကို ကျေးဇူးတင်နေရတာ၊ ထိပ်ထားနဲ့ပတ်သက်ပြီး တူလေး ကံကောင်းမှာပါကွာ”

လေးလေးစကားကြောင့် သူ ပျော်သွားမိသည်။ ထိပ်ထားနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူ ကံကောင်းချင်ပါသည်။ ဆုလည်းတောင်းချင်ပါသည်။ မင်းနဲ့ဒီဘဝမှာ အတူနေရပါစေလို့ပေါ့ ထိပ်ထားရယ်။

မိမိလှ

“ဟား ကျွန်တော်နဲ့လေးလေး အကြိုက်တွေချည်းပဲ၊ ထမင်း တော့ စားပြန်တော့မှာ၊ အဲဒီလိုမှန်းသိရင် လေးလေးကို ဒီထက်စောပြီး နိန်းမယူခိုင်းပါတယ်ဗျာ”

“ဒါလည်း စောတာပဲလေကွား၊ တူလေး ပြန်ရောက်လာလို့ လေးလေးတို့ယူဖြစ်တာ၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်အချိန်ထိ ဒီအတိုင်းနေဖြစ်ဦး လဲမသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မတို့လက်ထပ်ဖြစ်တာ ကိုမင်းဘုန်းခေါင် ကျေးဇူးကြောင့်ပါ၊ မိဘတွေလည်း အခုမှ စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်ဆို တော့ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့မရတော့ဘူး ဒေလီယာရဲ့၊ တူလေးကကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ခိုင်းချင်နေတယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမှာလဲ”

ဒေလီယာ မျက်လုံးလေးပြူးကာမေးတော့ ဦးမြတ်ခေါင် ရယ် နေသည်။ မင်းဘုန်းခေါင်က ရှက်သလိုဖြင့်မျက်နှာကြီး နီနေ၏။

“ထိပ်ထားနဲ့ အောင်သွယ်ပေးစေချင်နေတာလေ၊ အဲဒါ ဒေ လီယာ ကူညီပေးမှဖြစ်မှာ”

“ဟင် ကိုမင်းဘုန်းက ထိပ်ထားကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

“အဲ ဟို”

“တူလေးက ရှက်နေတာ ဒေလီယာရဲ့၊ ထိပ်ထားကို ကြိုက်တာ တော့ တစ်ပိုင်းတောင် သေနေပြီ၊ ထိပ်ထားက အကပ်ကိုမခံတော့ သူ ဒုက္ခဖြစ်နေတာလေ”

“ဘာ ထိပ်ထားက အကပ်မခံဘူး၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စက်ရုံမှာ တခြားဝန်ထမ်းတွေရဲ့အမြင်ရှိတယ်၊ အလေဖန်ခံရ

အခန်း (၁၉)

အိမ်ကိုဝင်လိုက်ရတာ အရင်ကနှင့်မတူ။ တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်း တောက်ပြောင်ပြီး ပစ္စည်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ စည်းစနစ်ကျကျ ရှိနေ ၏။

လေးလေးနှင့်သူ စက်ရုံကနေ အိမ်ကိုစောစောပြန်ရောက်ကြ သည်။ အိမ်ပြန်လာရတာ ဒေလီယာရဲ့အလိုက်သိမှုများကြောင့် စိတ်ချမ်း သာရ၏။

“ပြန်လာကြပြီလား ဒီမှာ သံပုရာရည်နှစ်ခွက် ဖျော်ထားတယ် အမောပြေသောက်လိုက်ကြဦး၊ ပြီးမှ ရေမိုးချိုးကြ”

“ကျေးဇူး ဒေလီယာ၊ ဒီနေ့ညစာ ဘာတွေစီစဉ်ထားလဲ”

“ကိုမင်းဘုန်းက ပုစွန်ထုပ်စားချင်တယ်ဆိုတော့ ဆီပြန်လေး ချက်ထားတယ်၊ ဦးက ဝက်နံရိုးစားချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ မျှင်ချိုနဲ့ချက်ထား တယ်၊ ကျွန်တာကတော့ အသီးအရွက်ပါစေချင်လို့ ကိုက်လန်ကြော်ပြီး ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်ထားတယ်”

www.burmeseclassic.com

နိုင်တယ်၊ အထင်သေးခံရနိုင်တယ်ပေါ့၊ တူလေးရဲ့သိက္ခာကိုလည်း ကြည့် တဲ့သဘောပေါ့၊ သူ့အနားမနေရအောင် နှင်ထုတ်တာဆိုတော့”

“ရှင် ထိပ်ထားက နှင်ထုတ်တယ်၊ အဲဒါတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူလည်း ကိုမင်းဘုန်းကို စိတ်ဝင်စားရဲ့သားနဲ့”

“ဟင် ဘယ်လို”

မင်းဘုန်းခေါင် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားလျက် အံ့သြသွား ရသည်။ ဒေလီယာ ပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား။

နားကြားများလွှဲသလား။ လေးလေးက သူ့ပခုံးကိုလှမ်းပုတ် လျက်

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွ၊ ထိပ်ထားက စိတ်ဝင်စားတယ်ပြော တာနဲ့ပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလားလို့ပါ၊ ဘယ်လိုကြောင့် စိတ်ဝင်စားတယ် ပြော ရတာလဲ ဒေလီယာ”

“ကားတိုက်မိလိုက်ကတည်းကတော့ ထင်တာပဲ၊ စပွန်ဆာကိစ္စ နဲ့ ကိုမင်းဘုန်းကို မတွေ့ရတဲ့ တခြားတစ်ယောက်သာဆို သူ့လုပ်ဖြစ်ချင် လုပ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သူ အရမ်းစိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်လေး ကိုမင်းဘုန်း ဖြစ်နေတာက သူ့ရက်စိတ်တွေနဲ့ ပြောင်းလဲသွားတာ”

“အဲဒီတော့”

“စိတ်ဝင်စားမှုသာ မရှိခဲ့ရင် အဲဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မေးကြည့်သေးတယ်”

“ဘာ ဘာပြောလဲ”

မင်းဘုန်းခေါင် အရမ်းကိုသိချင်ကာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသည်။ ဒေလီယာက စဉ်းစားသလိုလေး ခေါင်းကိုကုတ်လျက်

“ဝန်ခံတာတော့ မရှိဘူး၊ အဲဒီကားတိုက်တဲ့အချိန်မှာ ယောက်ျား ဝီသတာ ခုံညားတာကို သတိထားမိတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ် အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သူ သိတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုအထင်သေးမှာ ဒီလိုမိန်းကလေးပါလားလို့ မြင်သွားမှာကို စပွန်ဆာကိစ္စ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိတော့တဲ့ ရင်ပစ်လိုက်တာ”

“ဒေလီယာ ပြောချင်တာက တူလေးကို စိတ်ဝင်စားလို့သာ ထိပ်ထား ပြောင်းလဲသွားတာပေါ့”

“အမှန်ပဲလေ အဲဒီလိုသာမဟုတ်ရင် သူ့အဖေကြောင့် ထိပ် ထား ဆက်များဖြစ်မှာသေချာတယ်၊ ထိပ်ထားနဲ့တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ် ယောက်သိတဲ့နားလည်တဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လာကြတာ ကြာပါပြီ ထိပ်ထား က ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မထားဖူးဘူး၊ ပတ်သက်ဆက်ဆံမှုလည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ တွေ့တွေ့ချင်းကတည်းက ကိုမင်းဘုန်းခေါင်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလို့ ထင်တယ်”

သူ့မှာ ဒေလီယာစကားတွေနားထောင်ပြီး ပြုံးပျော်သွားမိတာ တော့ အမှန်ပင်။ ထိပ်ထားစိတ်ထဲမှာ သူ့ရှိနေတယ်ဆိုရင် သူ့ကျေနပ်ပါ သည်။

“အခု ကိုယ့်ကို သူ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ရှိနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဟုတ်မှာပါ၊ သိက္ခာရှိရှိမှာနဲ့ ရင်တည်ပြုချင်တာ ကိုမင်းဘုန်းခေါင် အထင်မသေးစေချင်လို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိပ်ထားက မမှားဘူးတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာကို ကျွန်မ အာမခံပါတယ် ကိုမင်းဘုန်းနဲ့အဆင်ပြေရင် ကောင်းမှာပဲ”

“အဆင်ပြေစေချင်ရင် ကိုယ့်ကိုကူညီပါ၊ ဒေလီယာရယ်၊ ဒီအိမ် ကို ခဏခဏ အကြောင်းပြုပြီး ခေါ်ပါ၊ ဒါမှ ထိပ်ထား ကိုယ့်ကိုမရှိတော့

www.burmeseclassic.com

ဘဲ ရင်းနှီးလာမှာ”

“ကောင်းပါပြီ၊ အခုပဲ ထိပ်ထားဆီ ကျွန်မဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ဒေလီယာ”

ဒေလီယာက ချက်ချင်းပင် ထိပ်ထားဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။ ထိပ်ထားက ဖုန်းတော်တော်နှင့် မကိုင်ပါ။

ခဏစောင့်လိုက် ပြန်ခေါ်လိုက် သုံးလေးကြိမ်မျှလုပ်ပြီးမှပဲ ဖုန်း ကိုင်တော့၏။

“ဟဲ့ ထိပ်ထား ငါ ဖုန်းဆက်နေတာ ကြာပြီ၊ ဘာလို့ဖုန်းမကိုင်တာလဲ”

“ငါ စက်ရုံက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေချိုးနေလို့ပါ။ တစ်နေ့ကုန် ညှစ်ပတ်နေတော့လေ စိတ်မသန့်တာနဲ့ ရေချိုးပစ်လိုက်တာ၊ နင် ဘာကိစ္စရှိလို့ ဖုန်းဆက်တာလဲ ဒေလီယာ”

“ဟဲ့ သူငယ်ချင်းချင်း ကိစ္စရှိမှပဲ ဆက်ရမှာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုမဟုတ်လည်း ငါကိစ္စရှိလို့ ဆက်လိုက်တာပါ။ ငါနဲ့အိမ်က တရားရုံးမှာ တရားဝင်လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးတည်းက ဘာအထိမ်းအမှတ်မှမလုပ်ရသေးဘူး။ အဲဒါ အိမ်မှာ မနက်ဖြန် ရုံးပိတ်ရက် ဧည့်ခံပွဲ လေးလုပ်မလို့ နင်လာခဲ့ပါလား ထိပ်ထား”

“ဟင် အဲဒါ ငါလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“နင် ဆင်ခြေမပေးခဲ့ထိပ်ထား၊ စက်ရုံပိတ်ရက်မှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှသွားစရာ လာစရာမရှိဘဲ ပျင်းနေမယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကိစ္စကိုတောင် ဝိုင်းကူမလုပ်ချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ဟို ငါလာလို့ကောင်းပါ့မလား”

“ဘာလို့မကောင်းရမှာလဲ နင့်ကိုတယ်သူက ဘာပြောမှာမို့လဲ၊ ဦးနဲ့ရော ကိုမင်းဘုန်းနဲ့ရော နင်သိနေတာပဲဥစ္စာ၊ တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးတဲ့ သူစိမ်းတွေလား”

“အေး အေးပါ၊ ငါလာခဲ့ပါမယ်၊ ဒါပဲနော် ငါ အင်္ကျီမလဲရသေးဘဲနဲ့ စကားပြောနေတာ”

“အေးအေး နင် အအေးပတ်နေဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်တော့ စောစောလာနော်”

ဖုန်းချသွားချိန်မှာ ထိပ်ထား လာမည်ဆို၍ မင်းဘုန်းခေါင် မျက်နှာကူခြေမရလောက်အောင် ပြုံးနေလေသည်။ အချစ်နှင့်တွေ့လျှင် လူတွေ ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်သွားတတ်ပါသလား။ သူက ထိုအချစ်ကို ခုံမင်လျက်။

အခန်း (၂၀)

အိမ်ထဲအဝင်မှာ ဘာအခမ်းအနားမှလည်း မတွေ့ရတာကို ခြေလှမ်းတို့ တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။ ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်ဖို့ မဝံ့ရဲပါ။

ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ နေခဲ့ဖူးတာဆိုပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှိန်နေမိခြင်းပင်။

“ထိပ်ထား”

“ဟင်”

မင်းဘုန်းခေါင် အနားကပ်ခေါ်လိုက်တာကြောင့် သူမ တုန်ခါနဲ့ ပင်ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဘာလို့ အိမ်ထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှာရပ်နေရတာလဲ”

“ဒေ ဒေလီယာရော”

“အိမ်ထဲမှာ မင်းကိုစောင့်နေတာပေါ့၊ လုပ်ဖို့ကိုင်ဖို့တွေ အများကြီးပဲ၊ မင်းက ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

“လိုင်းကားတွေက ကျပ်နေတာနဲ့ တစ်စီးပြီးတစ်စီး စောင့်နေရလို့ပါ”

“ဘာ မင်းက ဘာလို့ လိုင်းကားနဲ့လာရတာလဲ၊ တက္ကစီဌာန လာပါလား”

“အောက်ခြေဝန်ထမ်းလစာနဲ့ တက္ကစီဖိုးဖြုန်းလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“မင်းကွာ ခေါင်းမာလိုက်တာ တက္ကစီဖိုးကုန်မှာကြောက်လည်း ဒေလီယာကိုမှန်းဆက်ပြီး ကားနဲ့လာခေါ်ခိုင်းပါလား”

“ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခများမှာစိုးလို့ပေါ့၊ ကံပါ ဒေလီယာဆီ သွားမယ်”

သူမက ခေါင်းမာသလို လေသံပါမာချင်လာသည်။ သူမက စိတ်ဆိုးနိုင်သည့်အပြင် ပြုံး၍သာနေမိ၏။

သူမကို ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့ရင်း ဒေလီယာဆီ ပို့လိုက်ရသည်။

“ဒေလီယာ ထိပ်ထားရောက်ပြီ”

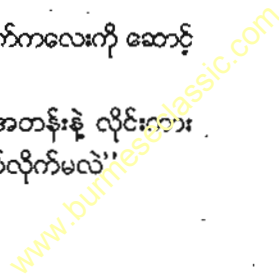
“ဟယ် ထိပ်ထား နောက်ကျလိုက်တာဟယ်၊ နင်ကလည်း ဘဲတောင် ဦးနဲ့ဈေးသွားလိုက်တာ ပြန်ရောက်လာပြီ”

“လိုင်းကားတိုးစီးနေတာတဲ့ ဒေလီယာ၊ သူငယ်ချင်းက တော်တော်စိမ်းတာပဲ၊ ဒေလီယာကို တကယ်ခင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မေးကြည့်ဦး”

မင်းဘုန်းခေါင်က ရင်နှိုးသွားစေရန် စနောက်၍ ဒေလီယာကို အတိုအထောင် လုပ်လိုက်၏။

ဒေလီယာက စိတ်ဆိုးသလို ထိပ်ထားလက်ကလေးကို ဆောင့်ပြီး

“နင်က ဘာလဲ ထိပ်ထား၊ နင်အဆင့်အတန်းနဲ့ လိုင်းကားတိုးစီးခဲ့ရလား၊ နင် ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ရှုပ်လိုက်မလဲ”

“စက်ရုံကအပြန်လည်း စီးနေတာပဲ၊ ငါစီးတတ်နေပါပြီ အသားကျနေပြီ စိတ်မပူနဲ့”

“မရဘူး ထိပ်ထား။ အခု အိမ်ပြန်ရင် ကိုမင်းဘုန်း လိုက်ဖို့ လိမ့်မယ်၊ နောက် စက်ရုံက အပြန်လည်း နင့်တိုက်ခန်းအရောက် ကို မင်းဘုန်းကားနဲ့သာ သွား”

“ဟယ် ဟင့်အင်း မသွားဘူး”

“ထိပ်ထား နင်မငြင်းနဲ့၊ ငါလုပ်ပေးနိုင်တာကိုလုပ်ပေးတာ”

“နင်လုပ်ပေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟဲ့ ငါတို့က မိသားစုဖြစ်သွားပြီ၊ ငါ အကူအညီတောင်းရင် ဖြစ်တာပဲ၊ ငါ နင့်ကို အဲဒီလောက်လေးတောင် မကူညီရဘူးလား၊ ငါ့ကို နင်ကူညီခဲ့တာတွေက အများကြီးပါ၊ ငါ့ကို စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ် ပါနဲ့၊ ဒီလောက်လေးတော့ ငါ ပြန်ကူညီပါရစေ နော် ထိပ်ထား”

ဒေလီယာက ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့်ပြောလိုက်တော့ ထိပ်ထား မျက်နှာလေး အောက်ချကာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒေလီယာက ထိပ်ထား မမြင်အောင် လက်နှောက်ပြန်ဖြင့် လက်မလေးထောင်ပြတော့ မင်းဘုန်း ခေါင် ပျော်သွား၏။

ထိပ်ထားနှင့်အနီးကပ်နေဖို့အခွင့်အရေးလေးတော့ ရပြီမဟုတ် လာ။

“ကဲ ထိပ်ထား ဒီမှာ အသားပေါင်းလုပ်ဖို့ ပြင်ထားပြီးပြီ၊ ပြီး ရင် နံရိုးကြော်မယ်၊ ကြာဖံကြော်မယ် ခေါက်ဆွဲကြော်မယ် ဟော့ပေါ့ လုပ်မယ်”

“ဒီလောက်အများကြီး ဧည့်သည်က ဘယ်နယောက်ဖိတ်ထား လို့လဲ”

“ငါတို့လေးယောက်ပဲလေ၊ အိမ်မှာပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး လုပ်စား တာပေါ့၊ နင့်အိမ်မှာ အဲဒီလိုတွေ အမျိုးမျိုးလုပ်စားခဲ့တာ ငါ့ကိုပြောပြခဲ့ နှုတ်လား၊ မဟုတ်လား၊ နင့်ကို အဲဒီအချိန်တွေ ပြန်ပေးတာ နင့်ကိုပျော် အောင်လို့ပါ”

“ငါ့ကို ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေ လုပ်ပေးတာလဲ၊ မင်္ဂလာဦးမှာ ခင်တို့အတွက်ပဲ အမှတ်တရတွေဖြစ်ရမှာ”

“ငါတို့အတွက်လည်း အမှတ်တရပဲလေ၊ အတူတူလုပ်ကြမယ် ဆိုကြမယ် စားကြသောက်ကြမယ်၊ စက်ရုံပိတ်တဲ့နေ့တိုင်း နင် ငါ့ဆီ ထာရမယ် ထိပ်ထား၊ ငါ့ရဲ့အပြောင်းအလဲကို နင်အားပေးတယ်ဆိုရင်ပေါ့”

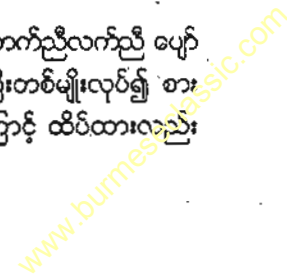
ဒေလီယာရဲ့အချစ်စကားတွေက မင်းဘုန်းခေါင်အတွက်ချည်း ဟာပဲ၊ မင်းဘုန်းခေါင်မှာ ဒေလီယာရဲ့အဖို့ကောင်းမှုများကြောင့် ပြုံးဖြိုး၍ ဟာပဲနေသည်။

ထိပ်ထား အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေတာပဲ၊ ဘယ်လိုရင်းနှီး အောင်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေမိ၏။

“ဒေလီယာ ကိုယ်လည်း ဝိုင်းကူလုပ်ပေးပါမယ်၊ ဘာလုပ် စားရမလဲ”

“ဒီမှာလုပ်စရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ အသားတွေပေါက် ရမယ်၊ အသီးအရွတ်တွေ လှီးရမယ်၊ ထိပ်ထားနဲ့အတူတူလုပ်ပါ၊ ဦးနဲ့ ဒေလီယာက အသားပေါင်းဖို့ လုပ်ရမယ်”

ဦးမြတ်ခေါင် ရောက်လာချိန်မှာ အားလုံးတက်ညီလက်ညီ ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် အစားအသောက်တွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးလုပ်၍ စား သောက်ကြသည်။ အားလုံးရဲ့ရင်းနှီးဖော်ရွေမှုကြောင့် ထိပ်ထားလည်း ပျော်ရွှင်လာပြီး တရင်းတန်းနေတတ်လာခဲ့သည်။

“စားလေ ထိပ်ထား အသားပေါင်းကို ကိုယ်တိုင်လုပ်တဲ့ဆော့ အချဉ်နဲ့စားတာ ပိုကောင်းတယ်။ ဒီမှာ ဆလပ်ရွက်လေးနဲ့ထုပ်စားတာ ပိုအရသာရှိတယ် စားကြည့်”

မင်းဘုန်းခေါင်က ဆလပ်ရွက်နှင့် သေချာထုပ်ထားတာလေးကို ထိပ်ထား လက်ထဲ ကမ်းပေး၏။ ထိပ်ထား မဝံ့မရဲ ယူစားလိုက်ရသည်။ ဦးမြတ်ခေါင်နှင့်ဒေလီယာက သူမတို့အားကျလောက်အောင် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် ခွံ့နေကြသည်။

တကယ်ကို ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသည့် မိသားစုလေးထဲ ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။ အချိန်တွေတောင် ဘယ်လိုကုန်လို့ ကုန် သွားမှန်းမသိ။ စကားတွေပြောကြ စားကြသောက်ကြဖြင့် ညနေစာအထိ ဆက်သွားခဲ့သည်။

“ထိပ်ထား နှင် ပျော်လားဟင်”

“အင်း အိမ်ကထွက်လာပြီးတည်းက ဒီနေ့ပျော်ရပါတယ် အားလုံးက ရင်းနှီးဖော်ရွေပေးလို့ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်”

“မိသားစုလို သဘောထားပါ ထိပ်ထား။ တစ်ယောက်တည်းနေ ရင် အထီးကျန်သလိုဖြစ်ပြီး တွေးမိတွေးရာတွေးရင်းနဲ့ မုန်းတဲ့သူကိုလည်း ပိုမုန်းဖြစ်တယ်။ နာကြည်းစရာရှိလည်း ပိုနာကြည်းဖြစ်တာပေါ့။ စိတ်ထဲ ကို အရမ်းကြီးထည့်မထားပါနဲ့။ လူဆိုတာ သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူ လာကြတာ”

“အဲဒီလို အားပေးတော့ ကိုမင်းဘုန်းကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင် ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ် တစ်ယောက်တည်းနေဖြစ်တော့ ဘာတွေတွေးဖြစ်မှန်းမသိဘဲ စိတ်ထဲမှာပိုပြီး အလိုမကျဖြစ်တယ်။ ငါ ဒီလိုနေရတာ မိထွေးကြောင့်ဆိုပြီး မိထွေးကို လက်ခံလိုက်တဲ့ဖေဖေကို

ပိုနာကြည်းဖြစ်တာပေါ့”

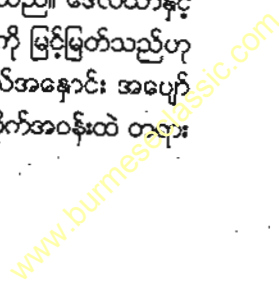
“စိတ်ကို နည်းနည်းလျှော့လိုက်ပါ ထိပ်ထား။ ကိုယ်ကတော့ ထိပ်ထား အဖေကို နားလည်ပေးသင့်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဒေလီယာ ပြောထားသလောက် ကိုယ်ကြားခဲ့ရတာတော့ ထိပ်ထားအဖေက ထိပ်ထား အပေါ် တာဝန်တွေကျခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီတာဝန်ကျခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ခိုင်းပြီး လုပ်ချင်တာ လုပ်လိုက်တာကို မကျေနပ်တာပါ။ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝေဖန်ခွင့် တန်ဖိုးကွက်ခွင့် မရှိဘူးလား။ ဘာမှပြောပိုင်ခွင့် တင်ပြခွင့်မရှိရတော့ဘူး သား”

“အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ သူ လက်ခံလောက်တဲ့ အနေအထားမျိုးပဲ ထိပ်ထားပြောပိုင်ခွင့်ရှိမယ်ထင်တယ်။ သမီးဆိုပြီး တန်သတ်ချုပ်ချယ်တာထက် နားလည်မှုတွေနဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့် တာမျိုးပဲဖြစ်သင့်တယ်။ မိဘကလည်း ငါ့မိဘပဲဆိုပြီး အာဏာသုံးလို့မရ သလို သားသမီးကလည်း မိဘကို သားသမီးရဲ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ချီးနဲ့ မချုပ်ကိုင်သင့်ဘူး။ အဓိကကတော့ နားလည်မှုပေါ့။ အခု လေး နှလုံးကို ကိုယ်နားလည်ပေးလိုက်တော့ အားလုံး စိတ်ချမ်းသာရတာပဲ တော့ဟင်လား”

“အင်း”

သူမ ထောက်ခံမှုလေးတော့ ပေးလိုက်မိသည်။ ဒေလီယာနှင့် ချဉ်းလေးကို နားလည်ပေးလိုက်တာက တကယ်ကို မြင့်မြတ်သည်ဟု ပြောလို့ရပါသည်။ တကယ်ဆို ဒေလီယာလိုအငယ်အနှောင်း အပျော် အသားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးက ကိုယ့်အသိုက်အဝန်းထဲ တရား ခင်မိသားစုဖြစ်ဖို့ ခေါ်သွင်းချင်မှာလဲ။

အခုဆို ဒေလီယာ တကယ်ကို ရုတ်သိက္ခာ အဆင့်အတန်းကို သည့် အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါဟာ မင်းဘုန်းခေါင်ရဲ့နားလည် ပေးမှုတွေကြောင့်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်၊ အိမ်မှာ အဝတ်တွေမီးပူတိုက်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

ကောက်ခါငင်ခါ ပြောလိုက်တာကြောင့် ဒေလီယာက နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အေး နည်းနည်းတောင် မိုးချုပ်နေပြီ၊ နင်ပြန်မယ်ဆို ကိုမင်း ဘုန်း လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်လေ”

“နေပါစေ ငါတက္ကစီငှားပြီး ပြန်လိုက်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာ ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်း ဒီအချိန်ပြန်စရာလား”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောရသေးချိန်မှာ မင်းဘုန်းခေါင်က ကား သော့ကိုယူကာ ရှေ့ကအရင်ထွက်သည်။ ဒေလီယာက တွန်းတွန်းထိုးထိုး လေး ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့၏။

မင်းဘုန်းခေါင် ကားပေါ်တက်လိုက်ချိန်မှာ သူမရင်တွေ ဘာကြောင့် တလုပ်လုပ်ဖြစ်သွားရမှန်း မသိပါ။ သူ့ကားအတွင်းက အမွှေးကပ် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းလိုက်သလား။

ယစ်မှူးတိမ်းမှူးသွားခဲ့တာကတော့ အမှန်ပါပဲ မင်းဘုန်းခေါင် ရယ်။

အခန်း (၂၁)

“ကိုယ် မင်းအခန်းထိလိုက်ပို့မယ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တိုက်ခန်းပေါ်ကို ကျွန်မဘာသာပဲ တက် သွားလိုက်ပါမယ်”

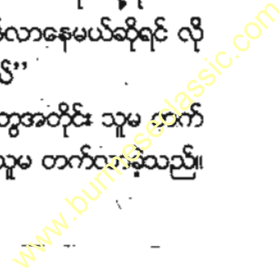
“လှေကားထစ်တွေက မှောင်နေပြီ၊ မင်းအခန်းမှာ ဘာလိုအပ် တာတွေရှိသေးလဲလို့ ကိုယ် ကြည့်ချင်လို့ပါ။ ဟိုကောင်က သူ့အခန်းမှာ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ထည့်ခိုင်းထားသေးတယ်။ သူ ပြန်လာရင် အဆင် သင့်သုံးလို့ရအောင်လို့လေ၊ သူမလာခင် မင်းလည်း သုံးလို့ရတာပေါ့”

“ဪ”

သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။ သူမ ပိုင်သည့်တိုက်ခန်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ကိုအပ်ထားတာဆိုတော့ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရတာပဲ။

“ကြည့်မယ်ဆိုလည်း ကြည့်လေ၊ သူပြန်လာနေမယ်ဆိုရင် လို အပ်တာတွေတော့ တော်တော်များများ ရှိလိမ့်မယ်”

သူ့ကိုပြောပြီး ရှေ့ကနေ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း သူမ တက် လာခဲ့သည်။ ရှေ့ကနေ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း သူမ တက်လာခဲ့သည်။

လေးလွှာမှာမို့ ပင်ပင်ပန်းပန်းကြီးတော့ မတက်ရပါ။

“အမေ့”

“ဟာ ထိပ်ထား”

ခြေချော်ပြီး နောက်ပြန်ကျလာသော ထိပ်ထားကိုယ်လေးကို သူမ ဖမ်းထိန်းပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရသည်။ လှေကားထစ်မီးရောင်များက အကွေ့တစ်ခုရောက်တိုင်း အရိပ်ကွယ်လျက် မှိန်ပျံ့ပါ။

“ကို ကိုမင်းဘုန်း”

“ဪ ထိပ်ထား”

သူ ရင်တွေခုန်နေတာမို့ ထိပ်ထားကိုယ်လေးကို လွှတ်ပေးဖို့ မေ့လျော့သွားသည်။ ထိပ်ထား အထိတ်တလန့် လွန်လွန်လေးရုန်းမှ မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင် လွှတ်ပေးလိုက်ရ၏။

ထိပ်ထားက လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ပြန် တက်သွား၏။ သူ နောက်ကလိုက်လာရင်းနှင့် ရင်တွေခုန်နေခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ တစ်ခါမှ ရင်မခုန်ဘူးခဲ့ပါ။

“ခဏထိုင်ပါဦး၊ ဟို ရှင်ကြည့်စရာရှိတာ ကြည့်ပါ”

သော့ခွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခြေချော်လဲလို့ သူ ဖက်ထားချိန်မှာ သူမ အသက်ရှူရင်သွားပြီလားဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ဒီယောက်ျားရဲရင့်ခွင် ဟာ အဲဒီလောက်နွေးနေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။ သူမ လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင် သွားခဲ့တာ ဒီလူများ သိသွားလေသလား။

“ဟို ဂီတာက မင်းတီးတာလား”

ညှို့ခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားသော ဂီတာလေးကို သွားကိုင် ကြည့်ပြီး ယူလာကာမေး၏။ သူမက မျက်နှာကိုခပ်လွှဲလွှဲ လုပ်ထားကာ

“အမြဲတမ်းတီးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မတီးတတ်တော့ ပျင်း ဆွဲအခါ ဟိုခေါက်ဒီခေါက်ပါပဲ။ ဒေလီယာနဲ့အတူတူနေတုန်းက အဲဒီလို လျှောက်ခေါက်ကြည့်ကြတာ။ သူက ကိုမင်းဘုန်းတို့အိမ်ရောက်သွားတော့ တွန့်မ ပျင်းရင်တီးရအောင်ဆိုပြီး ပေးထားခဲ့တာ”

“ကိုယ် တီးကြည့်မယ်”

မင်းဘုန်းခေါင်က ဆက်တီခုံမှာ ဝင်ထိုင်လျက် သက်သောင့် ဆက်သားပင် ဂီတာကြိုးတွေကို ညှိလျက် တီးခတ်ကြည့်နေ၏။ လိုအပ် တာတွေကြည့်မယ်ဆိုပြီး တန်းခနဲ ပြန်ဖို့စိတ်ကူးပုံမပေါ်ပေ။ သူမလည်း ခုတ်ပြန်သေးဘူးလားလို့ မေးဖို့ မေ့လျော့လောက်အောင် ခပ်ညည်းညည်း သီချင်းဆိုကာ တီးခတ်နေသော သူ့ဂီတာသံအောက်မှာ မိန်းမူးပျော်ဝင် နေခဲ့မိသည်။

ဒီယောက်ျားဟာ ဘယ်လိုပဲနေနေ အလွန်စမတ်ကျကာ ကြည့် ကောင်းနေတာပါပဲလား။

“ထိပ်ထား”

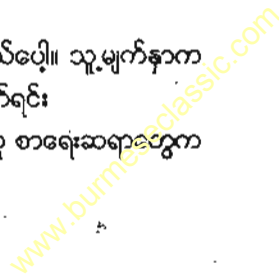
“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ဖျော်တိုက်ပါလား။ ဂီတာ တီးတဲ့အခါ ဘေးနားမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ရယ် ချစ်သူလေးရယ်ရှိနေရင် ဘယ်အရာကိုမှ မတောင့်တချင်တော့အောင် ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ခံစားရ တယ်ဆိုပြီး ဂီတပညာရှင်တစ်ဦးက ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟင်”

ဒါဆို သူမက သူ့ရဲ့ချစ်သူလုပ်ပေးရမယ်ပေါ့။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးစေ့စေ့နှင့်ပါ။ ဂီတာကြိုးတွေကိုဆွဲခတ်ပစ်လိုက်ရင်း

“အနုညာကို ဖန်တီးတဲ့သူချင်းအတူတူ စာရေးဆရာတွေက

တော့ အနားမှာချစ်သူရှိတာလည်း မကြိုက်ဘူး။ ဇနီးမယား သားသမီး ရှိတာလည်း မကြိုက်ဘူးတဲ့ သူတို့ရဲ့ဇာတ်ကောင်တွေနဲ့ ခဏလေးတောင် မခွဲနိုင်လို့တဲ့လေ”

“ရှင်ကိုဘယ်သူက ပြောတာလဲ၊ အဲဒီလိုမျိုးတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာတစ်ယောက်က ပြောတာပါ။ သူ အရမ်းချစ်လို့လက်ထပ်ထားတဲ့မိန်းမနဲ့ သူ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီးမှ ကွဲသွားခဲ့တယ်တဲ့။ ထမင်းစားချိန် တီဗွီကြည့်ချိန် အိပ်ရာဝင်ချိန်တွေမှာ ဇာတ်တစ်ပုဒ်အတွက် သူ မွေးထားတဲ့ဇာတ်ကောင်တွေကပဲ သူ့ကိုလွှမ်းမိုးထားလို့ မိန်းမကို ဂရုစိုက်ချိန်မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ပဲ မိန်းမကစိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားခဲ့တယ်”

“အခု သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပြီး စာတွေအများကြီး ရေးလို့ရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ အထီးကျန်အသည်းကွဲတဲ့စာပေလမ်းတွေ ရေးပါများလာတော့လည်း ပရိသတ်ဝေဖန်မှုတွေများလာတယ်တဲ့။ ထမင်းချက်ကျွေး အိပ်ရာခင်းပေးမယ့်သူမရှိတော့လည်း အဆင်မပြေဘူး။ အချစ်ကသူ့အတွက် မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဇာတ်ကောင်တွေက သူ့အတွက် ဦးစားပေးရင်နှစ်သည်းချာတွေတဲ့လေ”

“အဲဒီ စာရေးဆရာ တော်တော်အတ္တကြီးတာပဲ၊ ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို အတ္တကြီးတဲ့သူမျိုး မချစ်ပေါင်”

“ကိုယ့်လူမျိုးတော့ ချစ်ကြည့်ပါလား ထိပ်ထား၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ရယ် ချစ်သူလေးရယ် ကိုယ့်အနားမှာထားပြီး ကိုယ်အမြဲတမ်း သီချင်း ဆိုသိပ်ပါ့မယ်”

“ရှင်”

သူ့ရဲ့ချစ်ရေးဆိုမှုက အထူးအဆန်းပါ။ အဆိုတော်မဟုတ်ဘဲ ဂီတတီးပြီး သီချင်းဆိုပြီးပဲမည်တဲ့။

သူ့လို လူကြီးလူကောင်းလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်က ဒီလို နူးညံ့ ငြိမ်ညောင်းစွာ သိမ်းသွင်းတတ်သည်လား။

“ထိပ်ထား”

“ဟို ရှင် ပြန် ပြန်ပါတော့ ကိုမင်းဘုန်း၊ ကျွန်မတို့က ဒီလို ဆက်ဆံရေးမျိုး မဖြစ်သင့်သေးပါဘူး”

“ဘာလဲ ဘယ်လိုအရာမျိုးက စဉ်းတားထားလို့လဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ဝင်းကြားမှာ မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတာမျိုး ရှိလို့လား ထိပ်ထား”

“ဟို ကျွန်မက”

“ကျွန်တာတွေအားလုံး မေ့ထားလိုက်ပါ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံနိုင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားပေးပါ ထိပ်ထား။ အခုလတ်တလော ကိုယ့်ကိုအဖြေမပေးချင်မပေးပါနဲ့။ မင်းအဖြေမပေးမချင်းတော့ စက်ရုံကနေ မင်းကို အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ရင်းနဲ့ ဂီတတီးပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြမယ်၊ ငြီးမှ ကိုယ်ပြန်မယ်”

“ရှင်က”

“သူများတွေလို အချစ်ကိုရဖို့ အမွေဆန် အတ္တကြီးတဲ့နည်းလမ်း ချီးနဲ့မကြိုးစားချင်ဘူး။ နူးညံ့တဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေနဲ့ပဲ ဖြားယောင်းမယ်”

သေလိုက်စမ်း။ သူမ သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေပျော်လောက်ပေသည်။ သူက နူးညံ့သည့်ချစ်ခြင်းတွေဖြင့် ဖြားယောင်းမည်တဲ့။

သူ မဖြားယောင်းခင်တည်းက သူမကြောနေခဲ့ပြီဆိုတာ သူ သေလို့ပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ချစ်ခြင်းတွေဖြင့် သူမ ရှင်သန်ရဦးတော့မှာပဲ။

“သူ့သူငယ်ချင်းက အဲဒီလိုလုပ်စားတဲ့သူဆိုတော့ လိုင်းကူး သွားခဲ့တာထင်တယ်။ အဆက်အသွယ် အမြန်ရသွားခဲ့မှာပေါ့။ သူ့နေတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အမြဲအဝင်အထွက် ရှိတယ်။ တိုက်ခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေတောင် ထပ်ဖြည့်ထည့်ထားပေးထားတယ်”

“မိုး စုံစမ်းလို့ရတာ အတိအကျပဲလား”

“မျက်စောင်းထိုးတိုက်ခန်းမှာ မိုးအသိအကျွမ်းရှိတယ်။ အရင် ကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့တိုက်ခန်းမှာ နေခဲ့တာ။ အခု သူ့ကိုယ်တိုင် မိလာလို့ ပြောင်းလာတာလေ။ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံးနဲ့ ဖအေကို ဆန့်ကျင်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ ဘာမှမယူတော့ အံ့ဩနေတာ။ သူ့မှာဒီလိုပိုမိုတွေ့ရှိနေတာကြောင့်ကို။ တကယ်တတ်နိုင်တဲ့ ထိပ်ထား သခင်”

“တောက် ဒါကိုကုတ်ယူစရာလို ပြောနေတာလား မိုး။ ဒီလိုကိုစွဲ ကို ဖအေတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဝမ်းသာအားရ ပြောနေရမယ့်စကားမျိုး လား”

“မိုးက အမှန်တရားတွေ ကိုကြီးသိအောင် ပြောနေတာပါ။ မဟုတ်မဟပ် လုပ်ကြံမြောတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ ပါမသွားဘဲ ကိုကြီးသမီး ဒီလိုနေနိုင်တာ ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာသင့်တယ်”

“မိုး”

အံ့ကြိတ်ကာ လက်ကိုမြှောက်၍ ရွယ်လိုက်မိသည်။ မိုးရဲ့စိတ် က ကြောက်စရာကောင်းလှချည်လား။ သမီးနှင့်ဖြစ်ခဲ့သည့် ပြဿနာ တွေကြောင့် သမီးကို တိုက်ရိုက်ချင်တာ အပြစ်မပြောလိုပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးရဲ့အဖေကိုတော့ ဒီလိုတွေ မလှောင်ပြောင်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။

“ဘာလဲ ကိုကြီးက မိုးကို ရိုက်ချင်လို့လား”

“သမီးကို အဲဒီလောက်တောင် မုန်းနေတာလား မိုး”

“ဟင်း ဟင်း ကိုကြီးက မိုးကို အဲဒီလိုထင်လို့လား။ အကြောင်း ခွဲသက်သက် မုန်းစရာမှမဟုတ်တာ။ အကြောင်းရှိလို့သာပဲ”

“သမီးကိုယ်စား ကိုကြီး တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ။ မကျေမနပ်ဖြစ် နေသေးတယ်ဆိုရင်တောင် မင်း ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ဘူး”

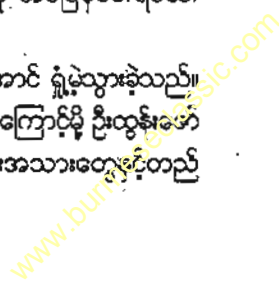
“ကိုကြီးလည်း သွေးသားထိတော့ နာတတ်တာပဲ။ မိုးလည်း နိုးရဲ့သွေးဘား မိုးရင်သွေးလေး သူ့ကြောင့်ပျက်စီးသွားခဲ့ရတာ မနာရ ဘူးလား။ မမုန်းရဘူးလား မိုး ဗိုက်ထဲက ရင်သွေးလေးကလည်း ကိုကြီး သွေးသားပါပဲ။ အဲဒါကိုကျတော့ ကိုကြီး”

“မိုး ကိုကြီးပြောမယ်။ သမီးက အဲဒီလောက်ထိ ရည်ရွယ်တာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်။ ကိုကြီးတို့နဲ့ မထိုက်လို့ ပျက်စီးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင် ပါတယ်။ မိုးက အဲဒီအပေါ်မှာ အငြိုးမထားပါနဲ့ မိုးရယ်။ ကိုကြီးလည်း တိုကြီးရင်သွေးလေးကို နှမြောတာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ နဲ့ သမီးကိုစွန့်ပစ်လိုက်မိတဲ့အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကလည်း တိုကြီးသွေးသားပဲလေ။ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကိုကြီး ဒီအတိုင်း သွတ်ထားပြီး ကြည့်နေလို့ဖြစ်မလား။ အသိုက်အဝန်းကြားမှာ ကိုကြီး သယ်လိုမျက်နှာနဲ့နေရမလဲ”

“ကိုကြီးက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“သမီးကို ပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့ မိုး။ သမီးကို အိမ်ပြန်ခေါ်ရမယ်။ ကိုကြီးအရိပ်မှာ ပြန်ထားရမယ်”

မိုးဝင်သင်ပျက်နာ အမြင်ဆိုးလောက်အောင် ရှုံ့ခဲ့သွားခဲ့သည်။ သွေးသားတစ်ခုဆုံးရှုံးရတာ သွေးသားတစ်ယောက်ကြောင့်မို့ ဦးထွန်းဖော် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပေမယ့် မိမိအတွက်တော့ အသွေးအသားတွေနဲ့တည့်

ဆောက်ထားရသည့်ရတနာတစ်ပါးပါ။

ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် ကိုယ့်အသွေးအသားကို တန်ဖိုးမထားရာ ရောက်မသွားနိုင်ဘူးလား။ ပြီးတော့ အပြောအဆိုခံထားရတာတွေကလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးစရာအကြောင်းမရှိပေ။

ဘယ်လိုလက်တုံ့ပြန်ရမလဲ၊ ရင်ထဲက နာကြည်းမှုတွေ ဘယ်လို ဖြေဖျောက်နိုင်မလဲ အမြဲစဉ်းစားနေခဲ့တာ။

ဒီကိစ္စကို သိလိုက်ချိန်မှာ ရင်ထဲကျေနပ်သွားသယောင်နဲ့ ပေမယ့် အခု ဦးထွန်းဇော်က သူ့သမီးကို ပြန်ခေါ်မည်ဆိုတော့ မိမိဘာလုပ်ရတော့မလဲ။ ထိပ်ထားသခင် ပြန်ရောက်လာလျှင်တော့ မလွယ်ပါ။ ပြဿနာတွေဖြင့် နေ့စဉ်တိုက်ပွဲတွေဖြစ်ကာ ပူလောင်ရမှာမလွဲမခေါ်ပါနှင့်လို့ ပြောလျှင်ရော ဦးထွန်းဇော်က လက်ခံမှာတဲ့လား။

မိမိတောင် အဝေးကိုလှင့်သွားရသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရနိုင်သည်။ ဒါဆို ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

“ဟို ကိုကြီးသွားခေါ်ရင်ရော ထိပ်ထားသခင်က ပြန်လိုက်မှာတဲ့လား။ သူက အဲဒီဘဝမှာပျော်မွေ့နေရင်”

“အဲဒီလိုမဖြစ်စေရဘူး မိုး၊ သမီးကို အဲဒီဘဝမှာ မထားနိုင်ဘူး ထွန်းဇော်သမီးက အဲဒီလိုဖြစ်လို့ရမလား။ မိုးကိုလက်ထပ်လိုက်လို့ သမီးအရွဲ့တိုက်ပြီး အဲဒီလိုလုပ်သွားတာနေမှာ”

“ကိုယ့်ဘဝကို တန်ဖိုးမထားတာဘဲ၊ ဖအေကို အဲဒီလိုမျိုး သိက္ခာမချသင့်ပါဘူး။ သူလည်း သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ အသိတရားလေးတော့ ရှိဦးမှပေါ့”

“သမီးက အမြဲတမ်း အဆင့်မြင်မဲ့နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆန္ဒကိုမလိုက်လျောလို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ချင်တာလုပ်လိုက်

တာပဲဖြစ်မယ်၊ ကိုကြီးကတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။ ကိုကြီးအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာပဲ ပြန်ထားမယ်”

“ကိုကြီးကဆန္ဒပြင်းနေပေမယ့် သူက လက်ခံဦးမှကိုး”

“မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်က မလွတ်မြောက်သေးဘဲနဲ့ လက်မခံဘဲနေလို့ရမလား။ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်၊ သမီး ပြန်ရောက်လာရင် အဆင်ပြေအောင်ဆက်ဆံပေးပါ မိုး၊ မိုးကို ကိုကြီးယောက်ျားကောင်းတန်ဖိုးနဲ့ သိက္ခာရှိရှိ လက်ထပ်ထားပါတယ်၊ မိုးကို တန်ဖိုးထားသလို သမီးကိုလည်း တန်ဖိုးထားရမယ်၊ အဲဒါ ကိုကြီးကို နားလည်ပေးပါ”

မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းရမည့်အခြေအနေမို့ မိုးဝင့်သဖင် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရသည်။

“ကိုကြီး သဘော ကိုကြီးဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ၊ မိုးက ဘာပြောနိုင်မှာလဲ၊ ကိုကြီးနေစေချင်သလို နေပေးရုံပေါ့”

“ကိုကြီးဖြစ်စေချင်တာ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ မေ့ပြီးအရမ်းကြီးနိုးဘက်က တင်းမာမနေဖို့ပါ။ အဲဒါဆိုရင် သမီးဘက်ကလည်း ပျော့ပျောင်းလာမှာ၊ အဆင်ပြေလာမှာပါ မိုးရယ်နော်”

“အင်းပေါ့လေ ကိုကြီးစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် မိုးက ဘယ်လိုနေရ နေရပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးရယ်”

အခုမှ ဦးထွန်းဇော် သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး စိတ်အမောပြေသွားရသည်။ ခုနက မိုးရဲ့အပြုအမူအပြောအဆိုတွေဟာ သမီးအပေါ် ခါးသီးသယောင်ထင်ရပေမယ့် အခုလို စိတ်လျော့လိုက်တာ ကျေနပ်စရာပါ။ နောက်လည်း ဒီလိုအဆင်ပြေပါစေလို့ပဲ . . . ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၃)

သူ့ရဲ့ ဂီတသံက ငြိမ်ညောင်းစွာ နားထဲစီးဝင်လာ၏။ စက်ရုံက အပြန်မှာ သူ့ကားနှင့်လိုက်ပို့ခဲ့ပြီး တိုက်ခန်းပေါ်ထိ လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်ချိန်မှာ ဘာမှမပြောဘဲ ဂီတားလေးကိုကောက် ကိုင်ပြီး ဆက်တီထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ကာ ဂီတာကြိုးတွေကို စပြီးညှိသည်။

သူ့ကိုပြန်ချစ်ပါလို့ ခဏခဏ ဂျီနိုတိုက်ပြီး မတောင်းဆို၊ နေ့စဉ် အိမ်ကိုလိုက်လာကာ ဂီတာတစ်လက်ဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုပြပြီးမှ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားတတ်သည်။

စက်ရုံမှာလည်း သူမ မကြိုက်မှန်းသိ၍ အနားကိုလာပြီး စကားမပြောဘဲ အဝေးကနေ အနိပ်တကြည့်ကြည့်သာ ရှိနေတတ်သည်။ သူ့ရဲ့ ဖြားယောင်းခြင်းတွေဟာ သူမအတွက် အသက်ရှူမှားစေလောက်အောင် ခံစားမှုတွေ ပေးစွမ်းနိုင်ပြီး သူမဘက်က ချစ်လှပါပြီလို့ ပြောထွက်မိတော့ မတတ်ပင်။

“ကော်ဖီတောင် ဖျော်မတိုက်တော့ဘူးလား”

“ဟင် အင်း ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ကို ယောင်ယမ်းကာ ငေးကြည့်နေမိသည်မို့ ကော်ဖီဖျော်ပေးဖို့တောင် မေ့လျော့နေမိသည်။ သူမကပျာကယာ ကော်ဖီသွားဖျော်လိုက်ချပြီး သူ့အနားမှာ ခုံလေးနှင့်ချပေးလိုက်ရ၏။

“မင်းရောထိုင်လေ ကိုယ့်သီချင်းသံ နားမထောင်တော့ဘူးလား”

“ဟင်အင်း ကျွန်မ ညစာစားဖို့ ချက်ရပြုတ်ရဦးမယ်၊ ရေချိုးပြီးပူတိုက်အလုပ်တွေများတယ်”

“သီချင်းတစ်ပုဒ်စာ နားထောင်ဖို့ ဘယ်လောက်အချိန်ပေးရမှာဦးလဲ ထိပ်ထားရယ်၊ ပြီးရင် ကိုယ်ပြန်မှာပါ”

မင်းဘုန်းခေါင်က ဂီတာကြိုးတွေညှိရင်း ပြောသည်။ ထိုစကားခဲပြောပြီး သီချင်းသံခပ်ညည်းညည်းဖြင့် သူမမျက်နှာလေးကိုသာ တမေ့အမော ငေးမောနေတော့၏။ သူမ ထိုနေရာက ခွာလှိုမရအောင် ဆွဲဆောင်နေတော့တာ ဖြစ်သည်။ သူမကလည်း သူ့သံစဉ်တွေထဲမှာ ယစ်မှူးဆွဲလျော်နေခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ကလင် ကလင်”

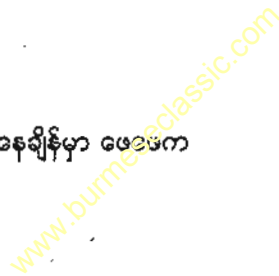
လူခေါ်ဘဲလဲတီးသံကြောင့် သူမတို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူမအိမ်မှာ သူမလွဲ၍ ဘယ်ညော်သည်မှ လာစရာအကြောင်းမရှိပါ။

သူ မပြန်သေးတာမို့ သံတံခါးက သော့ခတ်မထား၍ ကျွန်းတံခါးထုတ်ကို ဖြုတ်၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီး”

“ဟင် ဖေဖေ”

သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ အံ့သြမင်သက်နေချိန်မှာ ဖေဖေက

အခန်းတွင်းကို ဝင်လာပြီး ဂိတာတစ်လက်ဖြင့် ရှိနေသော မင်းဘုန်းခေါင်ကို မြင်တွေ့သွားခဲ့၏။

“ဒါဘာလဲ ဘာသဘောလဲ သမီး”

“ဖေဖေ ဟို”

“အန်ကယ်”

ထိပ်ထားသခင် အဖေဆိုတာကြောင့် ဂိတာလေးကိုချပြီး ကယုကယာ ထရပ်လျက် မင်းဘုန်းခေါင် အရိအသေပြုသည်။ ဦးထွန်းခေါင် မျက်မှောင်ကြီးကြူတ် မင်းဘုန်းခေါင်ကို အကဲခတ်နေပြီးမှ

“သမီး အခုအိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ သမီး ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေပါတယ်၊ အိမ်မှာ ဖေဖေမိန်းမနဲ့ဘယ်လိုမှမဖြစ်ဘူး”

“မဖြစ်တာတွေ ဖြစ်တာတွေ ပြောမနေနဲ့ သမီး၊ မိဘအုပ်ထိန်းအောက်မှာရှိနေတဲ့ သမီးမိန်းကလေးက ဒီလိုမျိုး ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့နေတာ သိက္ခာရှိတယ်များ ထင်နေလား”

“ဖေဖေ သူ သူက”

“တော်ပြီ သမီး၊ သမီးက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စပွန်ဆာဖမ်းပြီး အပျော်မယားဖြစ်ရမယ့်ဘဝမျိုးလား”

“ဟာ အန်ကယ်”

ထိပ်ထားအဖေ ဘာတွေအထင်လွဲပြီး ပြောနေသည်မသိဘဲ ထိပ်ထားကို မျက်နှာပူ အားနာကာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။ ထိပ်ထား မျက်ရည်တွေပင်ကျလာကာ

“ဖေဖေ ဘာ ဘာကြောင့် သမီးကို ဒီလိုပြောရတာလဲ သူ့သမီးက”

“ဖေဖေကို ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့ သမီး၊ အိမ်ကိုသာပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖြစ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဖေဖေ၊ သမီးရှင်းပြဦးမယ်၊ သူနဲ့သမီးက ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဘာမှမဟုတ် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဒီလိုမျိုး သမီးတို့အတူရှိနေသင့်သလား၊ ပြီးတော့ ဒီတိုက်ခန်း ဒီလိုအခြေအနေ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ”

“ဒီ ဒီလို အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြမယ် ထိပ်ထားက တွန့်တော်ရဲ့”

“တော်ပြီ ဘာမှမပြောနဲ့ ရှင်းမပြန်၊ ငါ့သမီးက အဲဒီလိုနေရမယ့်ဘဝမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝလည်းမဖြစ်ဘူး၊ သမီး ဖေဖေပြောနေထယ် အခုအိမ်ပြန်မယ်”

“ဟင့်အင်း မပြန်ဘူး ဖေဖေ၊ သမီး”

“တောက် သမီး”

လက်ကိုရွယ်ပြီးမှ စိတ်ကိုလျှော့ကာ ပြန်ချလိုက်ရသည်။ သမီးနှင့်ပဋိပက္ခတွေ ထပ်မဖြစ်ချင်ပါ။

ဒီအတိုင်း အလျှော့ပေးလိုက်လျော့လိုက်ဖို့သည် မဖြစ်။ သမီးတို့ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ အနစ်မြုပ်မခံနိုင်ပေ။

“သမီးမလိုက်ဘူးလား၊ ဖေဖေခေါ်တာ မလိုက်ရင် ဒီကောင်ကို ဆွေးဆောင်ဖြားယောင်းမှုနဲ့ ဖေဖေ ရဲတိုင်မယ်”

“ရှင် ဖေဖေ”

“ဒီကောင်ဘာကောင်လဲဆိုတာထက် ဒီကောင် ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာက ပိုအရေးကြီးမယ်ထင်တယ်၊ သမီး မလိုက်ရင် ဒီကောင်ကို တစ်ခုခုဖြစ်အောင် ဖေဖေလုပ်မယ်”

“အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက်အထိ”

“မင်းမပြောနဲ့၊ အခုချိန်မှာ မင်းပြောတဲ့စကား ငါ ဘာမှမှား မထောင်ချင်ဘူး။ ငါ့သမီးကို ပြန်ခေါ်လို့မရရင် မင်းကိုငါ တစ်ခုခုလုပ်ပေး ဝန်မလေးဘူး အဲဒါကို မင်းသိထား”

“အန်ကယ်ပြောနေတာက ကျွန်တော့်သိက္ခာကို အရမ်းထိ ဖော်ကားလွန်းနေပြီ”

“ကို ကိုမင်းဘုန်း ဟို ဘာမှမပြောပါနဲ့ ကျွန်မ လိုက်သွားလို့မပါမယ်၊ နောက်မှပဲ ဖေဖေကို ကျွန်မရှင်းပြလိုက်တော့မယ်”

“ထိပ်ထား”

“ဖေဖေ သွေးပူနေတာ အခု ဘာမှရှင်းပြလို့ရသေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ကျွန်မကိုချောက်ထွက်လိုက်တာ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မလိုက်ရှင်းလိုက်ပါမယ်။ မဟုတ်ရင် ရှမ်းကျွန်မရဲ့သိက္ခာတွေ ဘာမှကိုရစရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင်နားလည်း တယ်နော်”

မင်းဘုန်းခေါင် ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာကို ရှမ်းမကောင်း။ ဘာကြောင့် သူက ဒီလိုမျိုး အပြောခံရမှာလဲ။ အထင်တူရမှာလဲ။ သူမအပေါ် အရမ်းကိုကောင်းသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်

ရှင်ဂုဏ်သိက္ခာတွေအတွက် ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိသွားခဲ့တဲ့ မင်းဘုန်းခေါင်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ။

အခန်း (၂၄)

“သမီးတို့ချင်းက ချစ်သူတွေလို့ ပြောတာလား။ တခြားပတ်သက် မှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ”

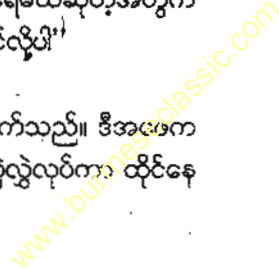
“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သူက လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပါ။ အခု သမီးက သူ့စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ဖေဖေ သင်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာတွေနဲ့မဟုတ်ဘဲ အောက်ခြေဝန်ထမ်းအဆင့်နဲ့ပါ”

“ဘာ”

“သူက နေရာပေးပါတယ်။ သမီးက မလုပ်တာ၊ ဖေဖေဆီက ဆာဝန်ကျေအောင် ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်။ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ဖေဖေဆန္ဒကို မဖြစ်မနေလိုက်လျောပေးရမယ်ဆိုတဲ့အတွက် ဘာအဖေမေတ္တာတရားတွေ ပျောက်သွားတယ်ထင်လို့ပါ”

“သမီးရယ်”

ဦးထွန်းဖော် မချီတင်က ညည်းညူမိလိုက်သည်။ ဒီအဖေက အဲဒီလို ရည်ရွယ်ပါ့မလား။ သမီးက မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲလုပ်ကာ ထိုင်နေ

သော မိုးကို မုန်းမျက်စွာတစ်ချက်ကြည့်လျက်

“သူ့ကို အိမ်ပေါ်တင်ပြီး သမီးအဲဒီလိုဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ဖေဖေ၊ သမီးက အဲဒီဘဝမျိုးမှာ ပျော်မွေ့မယ့်မိန်းမမျိုးလား။ ဒီသတင်းကို ဘယ်သူက အတိအကျစုံစမ်းပြီး ဖေဖေကို အတုအထောင်လုပ်လိုက်တာလဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်နေတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ထိပ်ထား နင်ပြောတဲ့စကားက”

မိုးဝင့်သဇင် ချာခနဲလှည့်လာ၏။ သူမ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ကာ မှုတ်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ရင် အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်ခါ ရန်တွေဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ မိုးဝင့်သဇင်”

“သမီး မိုးက သမီးထက် အသက်ကြီးတယ်၊ နာမည်ထိရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မခေါ်ရဘူးလေ သမီး”

“သူနဲ့သမီးက စိတ်ဆွေတွေမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သားစိတ်ပတ်သက်မှုမျိုးနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လေးစားရမယ့်သူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီလိုမပြောရဘူး သမီး ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး”

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ မကြိုက်တာကို ဆင်ခြင်ဖို့ စိတ်ကုန်မရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ အဲဒီလိုတွေဖြစ်မှာစိုးရိမ်လို့ ဖေဖေ ဘာလို့ သမီးအိမ်ပြန်ခေါ်လာတာလဲ”

“မသင့်တော်လို့ပေါ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်သူမှ မတဲတဲ့ ဆိတ်ကွယ်ရာ အခန်းထဲမှာ အဲဒီလိုနေတာ မဖြစ်သင့်လို့ မသင့်တော်လို့ ဖေဖေ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့”

“မသင့်တော်ရအောင် သမီးတို့ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူး ဖေဖေ၊ ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးသားသား”

“ဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် အဲဒါ သမီးတို့နှစ်ယောက်ပဲ သိတဲ့ကိစ္စလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုမြင်မလဲ ဘယ်လိုတွေးမလဲ”

“ဖေဖေတို့ရော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ခဲ့ကြလို့လား”

“သမီး”

“သမီးရဲ့ကန့်ကွက်မှုကိုတောင် ဂရုစိုက်ရ အလေးထားရမှန်း မသိခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား။ ဖေဖေထက် ဆယ်နှစ်ကျော် ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါး ငယ်ဘွဲ့မိန်းမ သမီးထက် ငါးနှစ်ကျော်လောက်ပဲ ကြီးတဲ့မိန်းမကို ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး အရှက်မဲ့ပြီးတော့တောင် ဖေဖေတို့လက်ထပ်ခဲ့ကြသေးတာ၊ သမီးတို့က အဲဒီလောက် မဆိုးပါဘူး၊ ချစ်သူဘဝမှာတောင် ဒီလောက် လွတ်လပ်နေပါရဲ့နဲ့ မလွန်ကျူးခဲ့ကြပါဘူး ဖေဖေ၊ တန်ဖိုးမဲ့ ဘာမှ မငြိစွန်းခဲ့ကြပါဘူး”

သူ့သိက္ခာအတွက် သူမရဲ့ကာကွယ်မှုထိရောက်ပါပေလိမ့်မည်။ ဖေဖေ တစ်ချက်တိုင်ကျသွားလျက် သူမကို ညှိုးနွမ်းနေသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်လာ၏။

“လူနှစ်ယောက် ပေါင်သင်းဆက်ဆံဖြစ်ဖို့ အကြောင်းရေစက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ သမီးမှ နားမလည်ပေးနိုင်တာ သမီးရယ်၊ ငယ်ရွယ်သူ အချင်းချင်း လွတ်လပ်သူအချင်းချင်းရော ချစ်သူတွေဖြစ်ပါတယ်ဆိုရုံနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြလို့လား။ တစ်ပင်လဲလို့တစ်ပင်ထူတဲ့ကိစ္စမှာရော အသက်အကြီးအငယ် အကန့်အသတ်နဲ့ ရွေးချယ်ရမယ်လို့ ဥပဒေက ပိတ်ပင်တားဆီးထားတာမျိုးရှိလို့လား။ ဒီအကြောင်းတွေကို သမီးနဲ့အင်ကြောင်းထပ်အောင် မပြောချင်ဘူး၊ သမီးလည်းချစ်သူရှိလာပြီဆိုတာ ဒီကိစ္စမျိုး

တွေ့နားလည်လာမယ်လို့ထင်တယ်။ သမီးချစ်သူဆိုတဲ့ကောင်က သမီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူမဟုတ်ဘူးမဟုတ်လား သမီး”

“ရှင်”

သူမ အငိုက်မိသွားခဲ့သည်။ ဒီမေးခွန်းမျိုး ဖေဖေ မေးလိမ့်မည် မထင်ပါ။ မင်းဘုန်းခေါင်နဲ့သူမက တကယ့်ချစ်သူတွေမဖြစ်ကြသေးတာ မို့ သူမ တန်းခနဲဖြေဖို့ မဝံ့ရဲ့ခဲတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“သမီး ဖေဖေတော ဖြေလေ”

“ဟုတ် ဟုတ် သမီးထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးပါတယ် ဖေဖေ”

“သက်တူရွယ်တူတွေ သမီးအနား ပိုင်းပိုင်းလည်ခဲ့မှာပဲမဟုတ် လား။ သမီးဘာကြောင့် သူ့ကိုရွေးချယ်ခဲ့တာလဲ”

“ဟို အဲဒါက”

“သမီးတို့ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားကြသလား”

“ရှင်”

“သူက သမီးထက် အသက်ကြီးနေတဲ့အတွက် ဖေဖေက သဘောမတူဘူးဆိုရင်ရော လုံးဝ ခါးခါးသီးသီးကန့်ကွက်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

အဆင့်ဆင့် အံ့ဩလာရင်းက သူမ မဲ့ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်မိ သည်။ ဖေဖေက သူမကိုစိန်ခေါ်နေခြင်းပေပဲ။

မိုးဝင့်သဇင်ကို အငြိုးတကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်ကာ

“ဖေဖေ မိုးဝင့်သဇင်ကို ကွာရှင်းမယ်ဆိုရင် သမီးသူ့ကိုဘယ် လောက်ပဲမခွဲနိုင်အောင် ချစ်ချစ် လက်မထပ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ထိပ်ထား နင်”

“ဖေဖေကိုပြောနေတာပါ ရှင်ဝင်မပါပါနဲ့”

“နင် အဲဒီစကားက ငါနဲ့ကိုကြီးကို မကွဲကွဲအောင် ခွဲနေတာပဲ”

“ဖေဖေက စိန်ခေါ်တာပါ ရှင်မကြားလိုက်ဘူးလား။ ဖေဖေ မေတ္တာတွေကို ကျွန်မကတော့ လေးစားတယ်။ အဲဒီအတွက် ဖေဖေဆန္ဒ ကိုလိုက်လျောမှာပဲ။ ဖေဖေက အဲဒီလူနဲ့လက်မထပ်စေချင်ရင် လက်မထပ် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာရှိတယ်။ အပေးအယူပေါ့။ ဖေဖေ စကားကို ကျွန်မနားခံလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မဆန္ဒကိုလည်း ဖေဖေ လိုက် လျောသင့်တယ်မဟုတ်လား။ စဉ်းစားထားပါ ဖေဖေ”

အနိုင်ပိုင်းကာ ပြောပစ်ခဲ့ပြီး သူမအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ မင်းဘုန်းခေါင်နဲ့ လက်မထပ်ရလို့ရော သူမအတွက် ဘာတွေနှစ်နာသွားစရာ ရှိလို့လဲ။

သူမတို့သားအဖနှစ်ယောက်ဘဝထဲက မိုးဝင့်သဇင် ပျောက် ကွယ်သွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်ကိတာသံကို ကျွန်မ လွှမ်းနေ တယ် မင်းဘုန်းခေါင်။ ရှင့်သီချင်းသံလေးကို ကျွန်မ ကြားချင်နေတယ်။ တမေ့တမော ငေးမောနေတတ်တဲ့ ရှင့်အကြည့်တွေကို ကျွန်မ တောင့်တနေမိတယ်။

အကြင်နာမျက်ဝန်းတစ်စုံက ကျွန်မနှလုံးသားထဲထိ စူးနစ်စိုးမိုး နေခဲ့တော့လည်း။

အခန်း (၂၅)

“ထိပ်ထားက သူ့နဲ့ကိုမင်းဘုန်းရဲ့သိက္ခာအတွက် ဟိုလိုဒီလို အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ အထင်မသေးဖို့အတွက် သူ့အဖေခွဲမိထွေးကို သူ့နဲ့ကို မင်းဘုန်းက ချစ်သူတွေပါလို့ ဝန်ခံလိုက်တယ်”

“ဟင် တ တကယ်လား”

ထိပ်ထားသခင်ဆီက ဖုန်းဆက်လာသည်ဆိုပြီး ဒေလီယာ လာ ပြောခြင်းပါ။ သူ အံ့ညွှန်ကာ ရင်ခုန်ရင်း စိတ်ပါလှုပ်ရှားရသည်။

ထိပ်ထားက ချစ်သူတွေပါလို့ ဝန်ခံလိုက်သည်တဲ့။ ဟိုနေ့က သူ့အဖေအထင်လွဲကာ ပြောသွားသည့်စကားတွေက ထိပ်ထားသိက္ခာရော သူ့ဂုဏ်သိက္ခာရော ဘာတန်ဖိုးမှကို မရှိတော့ဘူး မဟုတ်ပါလား။

တကယ်ကို ရှက်စိတ်တွေ့မှန်ကာ မခံချင်စိတ်တွေလည်း ပြင်းပြ ခွဲရပါသည်။ အဖြေရှင်းမခံဘဲ ဖွတ်အတင်းကို စိတ်ထဲတင်းနေသည် အတိုင်း ဇော်ကားသွားခဲ့တာ။

ပြောပြနေသည့် ဒေလီယာမျက်နှာက ဝမ်းသာအားရရှိနေခဲ့။

“အဲဒီလို ပြောလိုက်တာကတော့ တကယ်ပါ။ အဲဒီလိုပြောမှပဲ သူ့အဖေအထင်လွဲနေတာက ပြေပျောက်သွားမှာ။ မဟုတ်ရင် သူ့မိထွေး အတို့အထောင်လုပ်ထားတဲ့အတိုင်း စပွန်ဆာမိပြီး အပျော်မယားဘဝနဲ့ အခြေအနကောင်းနေတယ်လို့ပဲ ထင်နေမှာ”

“ထိပ်ထားမိထွေးက ပြောခဲ့တာတဲ့လား”

“အင်း သူ့အဖေက ဘာသိမှာမို့လဲ။ မိထွေးက ထိပ်ထားကို နှိပ်ကွပ်ချင်တာဆိုတော့ မကောင်းတဲ့ဘဝရောက်နေတဲ့ပုံစံမျိုးကို ပြော လိုက်တာလေ။ ဒီလိုသာ မဖြေရှင်းရင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာတောင် မျက်နှာ မပြရဲစရာပဲ”

“မိထွေးက တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ အသက်လည်း သိပ်မကွာ၊ ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်ဆိုတော့ အပြိုင်အဆိုင်လို့ဖြစ်နေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစတည်းက အဆင်ပြေဖို့မကြိုးစားခဲ့တော့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း သဟဇာတဖြစ်ဖို့ ဘယ်လွယ်ပါတော့မလဲ။ ဆိုးတာ က သူ့ဘာသာ နမော်နမဲ့ ကလေးပျက်ကျသွားတာကို ထိပ်ထားကြောင့် ဆိုပြီး အငြိုးတွေလည်း ရှိချင်ရှိနေလိမ့်မယ်”

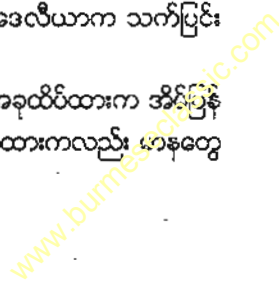
“ဟင် ကလေးပျက်ကျတယ်”

“ထိပ်ထားနဲ့ချိန်းပြီး စကားပြောကြတဲ့နေ့ကလေ။ ထိပ်ထားက ပါးရိုက်ပစ်လိုက်တဲ့အထိ ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ အဲဒါ မိထွေးက အပြန်မှာ မိုးရေထဲချော်လဲပြီး ကလေးပျက်ကျသွားတာ”

“သံသရာတွေ ရှည်ဦးတော့မှာပဲ”

သူ့စိတ်မကောင်းစွာပြောလိုက်တော့ ဒေလီယာက သက်ပြင်း တွေချရင်းနှင့်

“ကျွန်မလည်း အဲဒါကိုပဲ စိုးရိမ်တာ။ အခုထိပ်ထားက အိမ်ပြန် ရောက်သွားပြီ ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ မသိဘူး။ ထိပ်ထားကလည်း ယခုတွေ့

နဲ့ စိတ်ဆတ်တယ်။ မိထွေးကလည်း သူ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နာပဲကြည့် တတ်တဲ့မာန်ရှိတယ်။ ယောက်ျားကပါတဲ့သမီးကို စိတ်ထဲမှာကိုမရှိဘူး။ စိတ်တွေသာ နည်းနည်းလောက်လျှော့လိုက်ကြမယ်ဆိုရင် အဆင်မပြေ စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ထိပ်ထား အလွန်ချည်းပဲဆိုရင်တောင် ဖျောင်းဖျာလို့ရဦးမယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း တိုက်ခိုက်မှုတွေနဲ့ဆိုတော့ တုန်ပြန်မှုတွေက ရှိနေမှာ ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ အခုကိုယ့်ကိုချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပြီး သူ့အဖေကိုသိစေလိုက်တာတော့ ဝမ်းလည်းသာတယ်။ ထိပ်ထား ကို ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ ထိပ်ထား တိုက်ခန်းမှာမရှိတော့ဘဲ သူ့ အိမ်ရောက်သွားလည်း အဝင်အထွက်လုပ်လို့ကောင်းတာပေါ့။ သူ့အဖေ ဆီမှာ မိသားဖသားပီပီ လက်ထပ်တောင်းရမ်းယူရုံပဲရှိတယ်”

“အဲဒါကတော့ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ် ကိုမင်းဘုန်း”
“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေလီယာ”

ဒေလီယာ မျက်နှာမကောင်းစွာ ပြောလိုက်တာကြောင့် မင်း ဘုန်းခေါင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။ ဒေလီယာက ထကယ်ကို စိတ်မ ကောင်းဖြစ်နေသည့်ဟန်ဖြင့်

“ထိပ်ထားနဲ့သူ့အဖေ စိန်ခေါ်မှုတွေလုပ်ကြတယ်တဲ့ ကိုမင်း ဘုန်း”

“ဟင် ဘယ်လိုစိန်ခေါ်မှုမျိုးလဲ”

“မိထွေးကိုသာ ကွာရှင်းမယ်ဆိုရင် သူလည်း ကိုမင်းဘုန်းကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာတဲ့”

“ဟာ ထိပ်ထားက”

“ကိုမင်းဘုန်းနဲ့က ချစ်သူတွေမဖြစ်သေးတဲ့အတွက် သူ့ ဘက်ကတော့ ပြောအားရှိတဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့။ သူ့အဖေက သူ့ကို အသက်

ငယ်တဲ့မိန်းမကိုယူတာအဖြစ်တင်တော့ သမီးကို အသက်ကြီးတဲ့သူ ဘာလို့ကြိုက်တာလဲလို့ စိန်ခေါ်သလို ပြောတဲ့အတွက် ထိပ်ထားကလည်း ပြန်ပြီးစိန်ခေါ်လိုက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟာ ဒါ မဖြစ်သင့်တာပဲ။ ကိုယ် သူ့ကိုပရိသတ်လုပ်ထားတာ ဝေါ့ပျက်ပျက်လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ထိပ်ထားလည်း ကိုမင်းဘုန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စား မှုရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုမင်းဘုန်း ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် သူ့ဖူးကွယ် ပေးလိုက်တာပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုလည်း ဘာလို့ ဒီလိုစိန်ခေါ်မှုမျိုး လုပ်ရတာလဲ။ ကိုယ် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“မိထွေးကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ကိုမင်းဘုန်းနဲ့ကိစ္စ ဒီလိုအပုပ်ချ တာလည်း ထိပ်ထား တော်တော်ကျေနပ်ပုံပေါ့ဘူး”

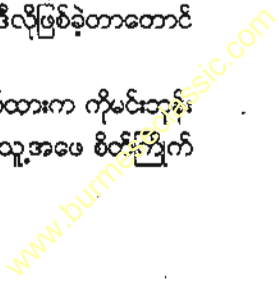
“ကိုယ့်ကို ထိပ်ထားနဲ့တွေ့လို့ရအောင် ကူညီပါ ဒေလီယာ။ ထိပ်ထားနဲ့တွေ့ချင်တယ်။ ထိပ်ထားနဲ့စကားပြောရမှဖြစ်မယ်”

ဒီစကား ကြားလိုက်ရတာကြောင့် မင်းဘုန်းခေါင် သွေးရူး သွေးတန်းလိုပင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထိပ်ထားကို သူ လေးလေးနက်နက် တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်မိသွားခဲ့တာပါ။

ထိပ်ထားနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာရည်မှန်းချက်တွေရှိသည်။ ရည်ရွယ်ထားတာတွေရှိသည်။

အနာဂတ်အတွက် မျှော်မှန်းမှုတွေရှိ၏။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာတောင် ထိပ်ထား ထားခဲ့သည့်ဘဝမှာ နေရမှာလား။

“ကိုမင်းဘုန်း စိတ်အေးအေးထားပါ။ ထိပ်ထားက ကိုမင်းဘုန်း ကို ဥပေက္ခာပြုမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းသူ့အဖေ စိတ်ကြိုက်

ခဏနေပေးရုံပဲ ရှိမှာပါ”

“အခု သူ စက်ရုံလည်းလာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ် ဘယ်လိုနေရမလဲ”

“ဒီကြားထဲ ထိပ်ထားဆီကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ပြီး အခြေအနေ မေးကြည့်ပေးပါမယ်”

“ကိုယ် သူ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်၊ စက်ထိပ်ထားတယ်လည်းပဲ အော်နေတာ”

“ကိုမင်းဘုန်း ဝယ်ပေးတဲ့ဖုန်းကို သူ မကိုင်တော့ဘူး၊ အခင်းဖုန်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ နောက်နံပါတ်တစ်ခုနဲ့ ဆက်တာ၊ ဒီနံပါတ်ကို ကိုမင်းဘုန်းကို မပေးလိုက်ပါနဲ့လို့ သူတောင်းဆိုထားတယ်”

“ကျွတ် ထိပ်ထားရာ ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုအဆက်အသွယ်ဖြတ်ဖို့ စဉ်းစားရတာလဲ”

မင်းဘုန်းခေါင် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်လို့နေသည်။ တစ်ခါမှကို မချစ်ဘူးခဲလို့ပါ။ ပထမဆုံးအချစ်က ဒီလိုခံစားရလိမ့်မည်ဟု မထင်မီး သူ့အတွက် အချစ်က တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရသည့်အရာဟု ထင်မိသည်။ ထိုအချစ်တွေဖြင့် ထိပ်ထားနှင့်သာ ဖြတ်သန်းချင်သည်။

သူ ဘာတွေလိုအပ်နေလို့လဲ။ သူ့ဘက်မှာ ဘာတွေချွတ်ယွင်းနေလို့လဲ။ ဒီကိစ္စတွေ ထိပ်ထားအဖေနှင့် ညှိနှိုင်းလို့ရလျှင် ကောင်းမည်။ ထိပ်ထားက သူ့ကိုမချစ်ဘူးဆိုလျှင် ထားပါတော့ သူ့ကိုထိပ်ထားလည်း ချစ်နေသည့်ဆိုတာ သူ ခံစားလို့ရနေသည်။

ဘာကြောင့်လဲ ထိပ်ထားရယ်။ ကိုယ်တို့ ဘာလို့ဝေးရမှာလဲ။ မင်းနဲ့နီးရဖို့ အဲဒီအတွက်ဆိုရင်။

အခန်း (၂၆)

“ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ မိုးနဲ့ကွာရှင်းမှာလား”

“ဘာလို့ ကွာရှင်းရမှာလဲ”

“ကိုကြီးသမီး ပြောထားတယ်လေ၊ မိုးနဲ့သာကွာရှင်းရင် သူ့ချစ်သူနဲ့လက်မထပ်ဘူးတဲ့ မကွာရှင်းရင်တော့ သူ့ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ၊ ကိုကြီးက သမီးကို ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ၊ မိုးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဦးထွန်းဇော် သက်ပြင်းချသံက ရှည်လျားသွားခဲ့ပြီး ခေါင်းကြီး ငုံ့ကျကာ အတွေးတွေလည်း များသွားခဲ့သည်။

သမီးရဲ့စိန်ခေါ်မှုက ပြင်းထန်လွန်း၏။ မိုးကိုလက်မခံနိုင်သေးတာ အသိသာကြီးပင်။ သမီးကို ဘယ်လိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းမှ ရတော့မှာလဲ။ ဒီအဖေကပဲ မှားခဲ့တာလား။

“ကိုကြီး”

“ဟင် မိုး”

“သူ့ကို သူ့ချစ်သူနဲ့ သဘောတူပေးလိုက်လေ၊ ဘာတွေ ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားနေတာလဲ၊ သူလည်း လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီပဲ”

“ဘယ်လိုလူမျိုးမှန်းမသိဘဲ ပြီးတော့ အသက်အရွယ်ကလည်း သမီးထက် ကြီးသေးတယ်”

“အဲဒါတွေက ဘာအရေးကြီးလို့လဲ၊ မိန်းကလေးကြားမှာ အသက် ဘယ်လောက်ကွာဟတယ်ဆိုတာ ကိုကြီးလည်းသိသားပဲ၊ သမီးကလေး အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ မိုးထက် သမီးကို ပိုတန်ဖိုးထားတဲ့သဘောလား ကိုကြီး”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး မိုး၊ သမီးက မိုးထက်စာရင် ငယ်သေးတယ်၊ သူ့ဘဝအတွက် ဘယ်လောက်ထိအာမခံချက် ပေးနိုင်မယ့်လူလဲဆိုတာ”

“အဟင်း သူပြောတယ်လေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာ၊ ဒီလောက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာတော့ အံ့သြစရာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးကြည့်မိသလောက်လည်း သူပြောသလိုပဲ”

“ဟင် မိုး စုံစမ်းထားတယ်”

“သူပြောကတည်းက မယုံလို့ သေချာစုံစမ်းလိုက်တာ၊ စပွန်ဆာဆိုတာက နည်းနည်းလွဲသွားခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါလည်း မိုးသူငယ်ချင်းက အမြင်ကိုပြောခဲ့တာပါ၊ ညအိပ်ညနေ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ထင်စရာပဲမဟုတ်လား၊ ထိပ်ထားပြောတဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ ဝယ်ပေးတယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ ထိပ်ထား မလိမ့်တပတ်ပြော လိမ်ညာလိုက်တာလားဆိုတာတောင် မသိနိုင်ဘူး”

“မိုး အဲဒါတော့”

သမီးပြောတာ ယုံကြည်ပေးသင့်သည်ဟု ထင်မိသည်။ သမီးက ဆစ်ခါမှ လိမ်ညာမပြောခဲ့ဘူးပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ သမီးလောက်ယုံရမှာတဲ့လား။ အမြင်မှားအထင်မှားဆိုတာရှိနိုင်တာပဲ။ မိုးက ကျေနပ်ပုံမရဘဲ

“ကိုကြီးသမီး မှန်တယ်လို့ပဲ ထားပါ၊ သူ့အနေအထိုင်မတတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဝေဖန်မှုထဲရောက်သွားရတာတော့ ငြင်းလို့မရဘူး။ ကိုကြီးရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာတောင် တိုက်ခန်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း မဟုတ်လား”

“မဖွယ်မရာ ဘာမှမတွေ့ခဲ့ရပါဘူး မိုး၊ သူ့ချစ်သူဖြစ်နေသလို အလုပ်ရှင်သူဌေးလည်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် သမီးနေတဲ့နေရာကို နေ့တိုင်း သိုက်ပို့တာလို့ သမီးရှင်းပြသားပဲ၊ သမီးကို ကိုကြီးတို့ယုံကြည်ပေးသင့်တယ်၊ တခြားသူမှာ တိုင်ပင်စရာလည်းမရှိဘူး။ မိမိအားထားစရာလည်း မရှိဘူး”

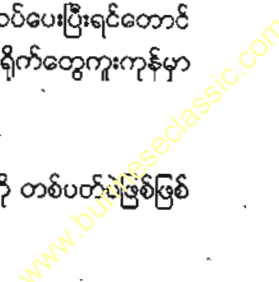
“သူ့အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အားကျိုးခဲ့တဲ့သူကတော့ တကယ်ကို စပွန်ဆာမိထားတဲ့မိန်းကလေးနော်၊ အဲဒီမိန်းကလေးက သူငယ်ချင်းတဲ့ ဆစ်ခါရိုသေးတယ် အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်လိုက်တဲ့သူက ထိပ်ထားပြောတဲ့သူ ချစ်သူရဲ့ဦးလေး”

“ဟင်”

“ကိုကြီး စဉ်းစားနိုင်အောင်လို့ပါ၊ လပ်ထပ်ပေးပြီးရင်တောင် အဲဒီအိမ်မှာ အမြဲတမ်းထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ စရိုက်တွေကူးကုန်မှာ နေရတယ်”

“မိုးပြောတာက”

“တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်လကို တစ်ပတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်

၁၆၄

ဒီအိမ်မှာ လာနေခိုင်းပြီး ကိုကြီးက ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆုံးမသွန်
သင်ပျောင်းဖျနားချပေါ့”

“မိုးက လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်လို့ ပြောတာလား”

“အဲဒီလို သဘောတူမပေးရင် ကိုကြီးနဲ့မိုး ကွာရှင်းရမှာလေ။
ကိုကြီးသမီးအကျပ်ကိုင်ထားတဲ့အတိုင်းလုပ်မလို့လား။ အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင်
သူတို့ချင်းကို ပေးစားရုံပဲရှိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုဖြစ်လာရင် ခုန
ပြောသလိုလုပ်ဖို့ပြောတာ။ နောက်ထပ် မမှားစေချင်တော့လို့”

ဒီလိုတော့လည်း မိုးက သမီးအပေါ် စေတနာရှိသားပဲလို့ တွေး
လိုက်မိသည်။ သမီးနဲ့မိုး အဆင်ပြေကြရင် ကောင်းမှာပါ။

အခုတော့ သမီးက မချေမငံ။ မိုးက ပဋိပက္ခကို အစပျိုးနှင့်
ပြဿနာကဆုံးမှာမဟုတ်တော့ပေ။

ကိုယ့်မှာလည်း တစ်ယောက်က သမီး၊ တစ်ဖက်က ဇနီး။
ဘယ်သူ့ဘက်က ဘက်လိုက်လို့မဖြစ်သလို အတိမ်းအစောင်း

ဖြစ်ရင်တောင် စကားနာထိုးလို့ မဆုံးကြပေ။

“မိုးရယ် မိုးနဲ့သမီးကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်။ ခုန သမီးအပေါ်
ထားတဲ့မိုးရဲ့စေတနာကို ကိုကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာပြီး စေတနာထားတတ်လာရင်
အဆင်မပြေစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်မိတယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့က ကိုကြီးသမီးကိုလည်း ကိုကြီးပြောရမှာ။ မိုး
ကတော့ တကယ်ပြောတာပါ။ သူတို့ချင်းလက်ထပ်ပြီးရင်တောင် လုံ
လက်မလွှတ်လိုက်စေချင်ဘူး။ ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ အပြီးအပိုင် ထည့်
လွှတ်လိုက်ရင် မကျေနပ်ချက်တွေရှိနေတဲ့ ကိုကြီးသမီးက ကိုကြီးကိုပါ
ပစ်လိုက်မှာစိုးရတယ်”

ဒါဟာ မိုးရဲ့တကယ်စေတနာပါလားလို့ ရင်မှာပီတိဖြစ်သွားရ
၏။ မိုးမှာလည်း သမီးအပေါ်မကျေနပ်ချက်တွေရှိနေတာမို့ ဒီအတိုင်း
မျက်စိအောက်မှာမရှိလျှင် ကောင်းမှာမို့ ဥပေက္ခာပြုလိုက်လို့လည်း ဖြစ်
တာပဲမဟုတ်လား။

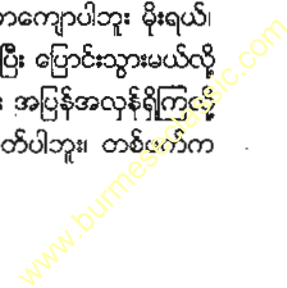
“မိုး ကိုကြီး ထပ်ဆင့်ပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ သမီးကိုလည်း
ဒီအကြောင်းပြောပြမှာပါ။ မိုး စေတနာကို နားလည်လာအောင်လို့”

“ကိုကြီးသမီးကို အရင်မပြောသင့်ဘူး။ ဟိုဘက်ကို အရင်
ဆွေးနွေးကြည့်ရမှာ။ သူ့ဘက်ကလည်းလက်ထပ်ပြီးရင် ဒီအိမ်တက်နေဖို့
သဘောမတူဘူး။ အလည်အပတ်တောင် မသွားစေချင်တာတို့ မအားလို့
လိုက်မပို့နိုင်ဘူးဆိုတာမျိုးတွေဖြစ်လာရင် သမီးနဲ့ကိုကြီး အဆက်အသွယ်
ပြတ်သွားမှာ။ အဲဒါကြောင့် ဘာမှမဖြစ်ခင်က ဆွေးနွေးကြည့်ပါ။ ညှိနှိုင်း
ကြည့်ပါ။ ကိုကြီးရဲ့ဖခင်မေတ္တာကို နားလည်အောင် သိမ်းသွင်းကြည့်ပါ။
ဒါမှ ရေရှည်အတွက် အဆင်ပြေမှာပေါ့ ကိုကြီး”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟိုဘက်ကို ဆက်သွယ်ဖို့က”

“မိုး စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ထိပ်ထားနဲ့ပတ်သက်မယ့်သူဆိုတော့
မိုးလည်း စုံစမ်းသင့်သလောက် စုံစမ်းထားပါတယ်။ မိုးတို့ချင်းမှာ မကျေ
နပ်ချက်တွေရှိကြတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုကြီးသမီးမို့ မိုးဘက်က သည်းညည်း
ခံရုံပဲရှိတာပေါ့။ ကိုကြီးပြောသလို မိုးဘက်ကလျှော့လိုက်ရင်လည်း အဆင်
ပြေမယ်ထင်လို့လေ”

“သမီးလည်း ဒီလောက်စိတ်ဓာတ်မမာကျောပါဘူး။ မိုးရယ်။
သူ့ချစ်သူနဲ့သာလက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် စိတ်တွေပိုပြီး ပြောင်းသွားမယ်လို့
လည်း ထင်တယ်။ တိုက်ခိုက်တယ်ဆိုတာလည်း အပြန်အလှန်ရှိကြလို့
မဟုတ်လား။ မိုးကိုအပြစ်တင်နေတာတော့မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်က

လျှော့လိုက်တာနဲ့ တစ်ဖက်ကလည်း တင်းမာနေမှာမဟုတ်တော့ဘူးလေ၊
ကိုကြီးမျက်နှာကို ထောက်ထားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ မိုး”

ကျေးဇူးတွေအထပ်ထပ် တင်နေသော ဦးထွန်းဇော် မမြင်
အောင် မိုးဝင့်သင် မြဲပြုံးပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိပ်ထားသခင်အပေါ် အငြိုး
တွေတယ်တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဦးထွန်းဇော် မသိသေးလို့ပါ။

ရင်ထဲမှာ သေရာပါဒဏ်ရာတွေ နှင်ပေးခဲ့တာ ထိပ်ထား။
အဲဒီဒဏ်ရာတွေ နှင်တစ်လှည့် ပြန်ရစေရမယ်။

အခန်း (၂၇)

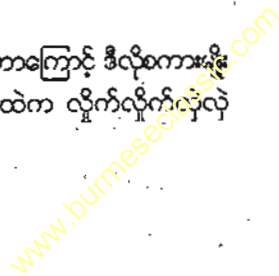
“အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ”

ချိန်းထားသည့်စားသောက်ဆိုင်မှာ သူ့အရင်ရောက်နှင့်နေခဲ့ပြီး
ဦးထွန်းဇော် ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ သူမတိတ်တိတ်ရပ်ကာ အရို
အသေပြုရင်း မေးလိုက်ရသည်။ ဦးထွန်းဇော်က လက်တစ်ဖက်ကာပြ
ရင်း ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်၏။

“ကိစ္စရှိလို့ တွေ့ဖို့ပြောလိုက်တာပါ။ အထင်လွဲပြီး ပြောခဲ့တာ
တွေအတွက်လည်း တောင်းပန်ချင်တယ်”

“ဗျာ သြော် ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲမထား
ပါဘူး”

ထိပ်ထားက ချစ်သူတွေလို့ပြောလိုက်တာကြောင့် ဒီလိုစကားအိုး
နှင့်တောင်းပန်တာဖြစ်မည်။ ထိပ်ထားကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှိုက်
ကျေးဇူးတင်လျက် မြတ်နိုးသွားမိ၏။

“သမီးကို မင်းမေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နဲ့တကယ်တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဗျာ”

“အန်ကယ် အဲဒါကို သေချာသိရမှ ကျန်တာ ပြောစရာရှိတာကို ပြောလို့ဖြစ်မှာမို့ပါ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ထိပ်ထားကို တကယ်ချစ်တာပါ။ မြတ်နိုးတာပါ။ ချစ်သူတစ်ယောက်မှ မထားဘူးခွဲလို့ စွဲစွဲလန်းလန်းကို ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ”

“ကောင်းပြီ ဘယ်လောက်ထိ ရည်ရွယ်ထားလဲ”

“ဗျာ ဘာကို”

“အပျော်တွဲချင်ရုံပဲလား။ တစ်သက်တာ လက်တွဲသွားဖို့အထိ ရည်ရွယ်သလား သိချင်တယ်”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ လက်ထပ်ချင်တာပေါ့ အန်ကယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပျော်တွဲရလောက်အောင် ကျွန်တော် အဲဒီ လောက်သိကွာမမ့ပါဘူး။ အပျော်တွဲရုံလောက်နဲ့ဆိုလည်း ထိပ်ထားကို အဲဒီလောက် တန်ဖိုးထားပြီးချစ်ခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ ယောက်ျားကတိ ယောက်ျား။ သစ္စာတော့ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပါးစပ်ထဲရှိတာပြောလိုက် သလိုမျိုး ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

အောင်သီးအောင်သက်နိုင်စေသော စကားပင်။ မယုံကြည်တာ လည်းမဟုတ်ဘဲ သေချာချင်တာကြောင့်လား။

သူ့မျက်နှာအနည်းငယ် တင်းမာသွားမှာဖြစ်လျက်

“ကျွန်တော် အဲဒီလိုပေါ့ပေါ့တန်တန် ယောက်ျားမျိုးမဟုတ်ပါ

ဘူး အန်ကယ်။ အဲဒီလိုမျိုးဆိုရင် အန်ကယ်ကိုလာတွေ့စရာအကြောင်း လည်းမရှိပါဘူး။ အန်ကယ်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအပေါ်မှာ စိတ်နာပြီး ထိပ်ထားကိုတောင် ဥပေက္ခာပြုလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုက ထိပ်ထားကို တန်ဖိုးထားလို့ လာတွေ့တာပါ”

“ဟုတ်ပြီ အန်ကယ်က သေချာအောင် မေးကြည့်တာပါ။ ဒါဆို သမီးကိုမင်းလက်ထပ်မယ်ပေါ့”

“ဗျာ ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါဆိုရင် အန်ကယ်ဘက်က တောင်းဆိုစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ အန်ကယ်”

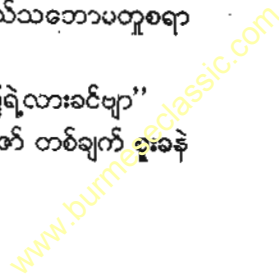
“ယောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုပြီး သမီးကို အပြီးအပိုင် ထည့်မ သွတ်နိုင်ဘူး။ တစ်ပတ်ကိုတစ်ရက်၊ တစ်လမှာ တစ်ပတ်လောက်တော့ အန်ကယ် အိမ်မှာထားရမယ်။ သမီးကို သူ့များမိသားစုမှာ သံယောဇဉ် ဖြစ်ပြီး ဖအေကိုမေ့သွားမှာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပဲ။ အဲဒါ မင်းနားလည် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ် အန်ကယ်။ ဘယ်မိဘမဆို ဒီလို ဖြစ်ချင်ကြမှာပါပဲ။ ဒါနဲ့ ထိပ် ထိပ်ထားကရော ဘာပြောလဲ အန်ကယ်။ သူက ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောလို့လား”

“အန်ကယ် သမီးကို ဘာမှမမေးရသေးပါဘူး။ သူပြောထား ဆာရှိတယ်။ မင်းနဲ့ချစ်သူတွေတဲ့ အဲဒီလိုပြောတဲ့အတွက် မင်းကိုခေါ်တွေ့ ရတာပဲ။ ရိုးသားပြီးသစ္စာရှိမယ်ဆိုရင် အန်ကယ်သဘောပတူစရာ အကြောင်းမရှိဘူးလေ”

“အန်ကယ်အမျိုးသမီးနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လားခင်ဗျာ”

သူ့ရဲ့မေးခွန်းကိုမကြိုက်သလို ဦးထွန်းဖော် တစ်ချက် ဦးခနဲ

ကြည့်လာလျက်

“အဆင်မပြေလို့ အန်ကယ်က သမီးကိုလက်သိပ်ထိုး ယောက်ျားပေးစားတယ်ထင်လို့လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က သူတို့ချင်းအဆင်မပြေတာလေးတွေရှိတယ်ဆိုတာ သိထားလို့ပါ”

“ဪ သမီးက အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတဲ့အထိတောင်ပြန်တော့ မင်းကိုလည်းတိုင်ပင်ခဲ့မှာပေါ့၊ ဒီလိုပါပဲ မိတွေနဲ့လင်ပါသားတည့်တယ်အဆင်မပြေတယ်ဆိုတာမျိုးတော့ ရှားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်အမျိုးသမီးက သမီးကိုအလျှော့ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ လက်ထပ်ပြီးတစ်ခါတည်းထွက်သွားမှာကို သူပဲစိုးရိမ်နေတာ၊ အန်ကယ်နဲ့သံယောဇဉ်မပြတ်အောင် အိမ်ကို အဲဒီလိုလာနေဖို့ သူပဲဆန္ဒရှိတာ”

“ဪ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်းမဆိုးပါဘူးလို့ သူ တွေးလိုက်မိသည်။ မျက်နှာလွှဲခံပစ်ယောက်ျားပေးစားချင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ဖယ်ထုတ်ချင်သည့် သဘောမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ဒီလို ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။

ဒါပေမဲ့ သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ထိပ်ထား လက်ခံပါ့မလားဆိုတာ သူ စိုးရိမ်နေမိသည်။ ထိပ်ထားက သူ့ကိုချစ်ပါတယ်ဆိုသည့်အပြေတောင် မပေးရသေးတာ။

သူမအဖေပြောမှ သူနဲ့လက်ထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆန်လို့မလျှင် သူ့အရူးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟို အန်ကယ် ဒီကိစ္စ ထိပ်ထားနဲ့ဆွေးနွေးလို့ရအောင် ကျွန်တော်နဲ့ထိပ်ထားကို တွေ့ခွင့်ပေးပါ၊ ထိပ်ထားဆန္ဒနဲ့သဘောထားက ကျွန်တော့်အတွက်အရေးကြီးနေလို့ပါ”

“အဲဒါကတော့ မင်းဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်လေ၊ အန်ကယ် အိမ်ရောက်ပြီးကတည်းက မင်းတို့ချင်းမတွေ့ရသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ဒါဆိုလည်း တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့်ပေါ့၊ အန်ကယ် ဆန္ဒကိုတော့ မင်းကိုအသိပေးပြီးပြီး လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းသဘောထားပြောင်းမသွားပါနဲ့၊ အန်ကယ်သမီးကို ဥပမေက္ခာပြုလိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ထိပ်ထားနဲ့လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အန်ကယ်နဲ့သံယောဇဉ်ဖြစ်ပစ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သားအဖချင်း သံယောဇဉ်ပြတ်အောင် လုပ်မယ့်လူမိုက်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်”

“အဲဒီစကားကြားရတာ အန်ကယ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ အန်ကယ်အတွက် သမီးက ဘယ်လိုမှ တန်ဖိုးမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အကြောင်းရေစက်တွေကြောင့် နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားပေမယ်၊ သမီးက အန်ကယ်အတွက် ဘဝတစ်ခုပါပဲ၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားပေမယ့် သမီးက အန်ကယ်အတွက် ဘဝတစ်ခုပါပဲ၊ ဒါတွေကို မင်းလည်းလက်ထပ်ပြီးလို့ သားသမီးရလာတဲ့အခါ မိဘမေတ္တာဆိုတာကို နားလည်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုကို အန်ကယ်မေတ္တာကို နားလည်နေပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကို အခုလို လာပြောတာ တော်ရုံမေတ္တာနဲ့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“မင်းသိရုံနဲ့လည်း မပြီးသေးဘူး၊ သမီးသိဖို့လည်းလိုသေးတယ်၊ အန်ကယ်မှာ အားနည်းချက်ရှိတယ်၊ အန်ကယ်က စကားကိုလူလှပပ မပြောတတ်ဘူး၊ နားထောင်ကောင်းအောင် မသိမ်မွေ့တတ်ဘူး၊ အဲဒီ

အတွက် သမီးနဲ့အဆင်မပြေဖြစ်နေရတာ၊ အန်ကယ်ဖုန်းနဲ့လည်း အဲဒီလို ပါပဲ။ သူ့ဘက်ကျတော့လည်း သမီးကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုပြီး စကား နာအထိုးခံရတယ်။ တကယ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည် ပေးလိုက်ရင် ဘာမှအဆင်မပြေစရာမရှိဘူး။ သမီးနဲ့ဖုန်းကြားမှာ အန် ကယ် တကယ်ကို ဘေးကျပ်နံကျပ်ပါပဲ”

ညည်းညူသလိုပြောနေတာကြောင့် ဦးထွန်းဖော်အတွက် စိတ် မကောင်းပင်ဖြစ်ရသည်။ သူ တတ်နိုင်သည့်ကိစ္စတွေလည်းမဟုတ်ပါ။ အခု အရေးကြီးနေတာက ထိပ်ထားနှင့်တွေ့ဖို့။

ချစ်သူတွေအဆင့်မရောက်သေးဘဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ကျော်တက် သွားတာ ထိပ်ထားနားလည်ပေးနိုင်ပါ့မလား။

ခါးခါးသီးသီးတော့ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ ထိပ်ထားရယ်။
မင်းနဲ့အတူ နေဖို့အကြောင်းရေစက်တွေ ရှိလာတာဖြစ်မှာပဲ။
ထိပ်ထားနှင့်တွေ့ဖို့ အကူအညီပေးနိုင်မည့်သူက ဒေလီယာ။

အခန်း (၂၈)

“ဒေလီယာ ဒေလီယာက ဘယ်မှာလဲ”

ဒေလီယာမဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတာကြောင့် ထိပ်ထား ထိုင်ခုံကနေ ကပျာကသီ ထရပ်သည်။ တွေ့ချင်သည်ဟု ဖုန်းဆက်ချိန်း လိုက်တာက ဒေလီယာမဟုတ်ပါလား။

“ထိုင်ပါ ထိပ်ထား။ ဒေလီယာ ခဏနေရောက်လာမှာပါ”

“ဒေလီယာ ကျွန်မကို လိမ်လိုက်ပြီ”

“မင်းက ကိုယ့်ကိုမတွေ့ချင် မမြင်ချင်တော့ဘူးလား ထိပ်ထား”

“ရှင် အဲ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မင်းအတွက် အဲဒီလောက်တောင် အရေး မပါတော့ဘူးလား။ ဒါနဲ့များ မင်းအဖေကို ကိုယ်နဲ့ချစ်သူတွေပါလို့ ဘာလို့ ပြောလိုက်ရတာလဲ”

“ရှင်”

ဒေလီယာ အကုန်ပြောပြလိုက်ပြီဆိုတာ တန်းခနဲ သိလိုက်သည်။ သူမမျက်နှာလေး ရှက်အမ်းကာ ပန်းသွေးရောင်လေး စွန်းသွားလျက်

“ဒေလီယာ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုတကယ်ချစ်လို့ အဲဒီလိုပြောလိုက်တယ်လို့ ယူဆလိုက်တယ် ထိပ်ထား”

“ဟင့်အင်းမဟုတ်ဘူး ဖေဖေနဲ့ဟိုမိန်းမ ရှင့်ကိုအထင်မလွဲစေချင်လို့”

“အဲဒါ ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာတွေစေတနာတွေ မဟုတ်လား ထိပ်ထား။ ကိုယ်အဲဒီလိုပဲ ယူဆပါရစေ၊ မင်းအချစ်ကို ရလိုက်ပြီလို့ တန်ဖိုးထားပါရစေ၊ အချစ်တွေသာမရှိရင် မင်းဘာလို့ အဲဒီလိုပြောခဲ့မှာလဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ထိပ်ထား”

လိုရာဆွဲတွေးပြီး ဇွတ်အတင်းအကျပ် အဖြေတောင်းနေသည်လို့ အပြစ်တွေမတင်ရက်ပေ။

သူ့ကိုချစ်သည့်အချစ်တွေက သူမရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီးသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှက်ရွံ့စွာ သူမ အသံတိတ်နေမိသည်။

“ထိပ်ထား”

“ဟင်”

သူမ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ သူမ ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ သူမ လွန်စန့်ရန်းလိုက်ပေမယ့် သူက လွှတ်မပေးပေ။

“ထိပ်ထား ကိုယ်တို့လက်ထပ်ရအောင်နော်၊ လက်ထပ်မယ်မဟုတ်လား ထိပ်ထား”

“ဟင့် ဟင့်အင်း ထိပ်ထား လက်မထပ်ဘူး၊ ရှင့်ကိုလက်ထပ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေ ဟိုမိန်းမကို ကွာရှင်းမယ်ဆိုရင် ရှင့်ကိုဘယ်လောက်ချစ်ချစ် မခွဲနိုင်ဘဲဖြစ်ဖြစ်လက်မထပ်ဘူးလို့ ဖေဖေကိုပြောထားတယ်”

“မင်းအဖေက ကိုယ်နဲ့မင်းကို လက်ထပ်ဖို့လားပြောတယ်”

“ဘာ”

သူမ အံ့သြသွားရသည်။ ဖေဖေက သူ့ကိုလာတွေ့သည်လို့ ပြောတာလား။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာရော ဖေဖေက ဘာလို့။

“ဖေဖေ ရှင့်ဆီရောက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မင်းက ချစ်သူတွေလို့ပြောလိုက်တဲ့အတွက် သူ့သမီးကို တကယ်မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နဲ့ချစ်တာလား၊ အပျော်ကြဲပြီး တွဲရုံတွေမှာလား သေချာအောင်လာပြီး စစ်ဆေးတာပေါ့”

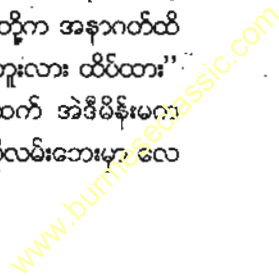
“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလို့လာမေးရတာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိထား သူ့မိန်းမနဲ့မကွဲချင်လို့ ကျွန်မကို ဆွဲထုတ်ချင်လို့”

“ထိပ်ထား မင်းဘာလို့ ဖအေကို အထင်မလွဲစေရတာလဲ၊ သူတို့ဆင်မယားကိုရော ဘာလို့ကွဲစေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ရှိနေရတာလဲ၊ မင်းချစ်လိုက်မှာမကြောက်ဘူးလား ထိပ်ထား”

“ရှင်က အဲဒီမိန်းမအကြောင်းမသိလို့ ဒီစကားပြောတာပါ။ ခင်္ဃာသာဆိုရင်လည်း စိတ်ဓာတ်မကောင်းတဲ့မိန်းမနဲ့ ရှင့်ဦးလေး ရှင့်အဖေကို သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းနဲ့အဆင်မပြေပေမယ့် သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကတော့ သာယာနေတာပဲ၊ မင်းက ပျက်စီးစေချင်ပေမယ့် သူတို့က အနာဂတ်ထိ ချစ်လင်ချက်တွေရှိတယ်၊ မင်းပဲ လူဆိုးကြီးဖြစ်မနေဘူးလား ထိပ်ထား”

“အဲဒါကို ကျွန်မ မကျေနပ်တာ၊ သမီးထက် အဲဒီမိန်းမက တန်ဖိုးကြီးနေတာ၊ အဲဒီမိန်းမကိုထွေးပွေ့ပြီး သမီးကိုလမ်းဘေးမှာ လေ

လွင့်စေချင်နေတာ”

“အဲဒါ မင်းအထင်မှားနေတာ ထိပ်ထား။ အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်တာ တကယ်ဆိုရင် ဟိုတိုက်ခန်းကနေ မင်းကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါ့မလား”

“အခုလည်း အပြင်ရောက်သွားအောင် ဆွဲထုတ်နေတာပဲလေ ဘာထူးလို့လဲ ရှင်နဲ့လက်ထပ်ရအောင် လာပြောသွားတယ်ဆို၊ သူတို့ မျက်စိအောက်ကနေ တစ်ခါတည်းပျောက်သွားအောင် ပညာရှိနည်းနဲ့ မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့သဘောပဲ”

ထိပ်ထား အယူလွှဲနေတာကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျရမှန်းမသိ ဖြစ် သွားရသည်။ စိတ်တွေလျော့ပြီး သက်ပြင်းတွေတွေ့ မချချင်သေးမိ ထိပ်ထားက သိမ်းသွင်းရခက်သည့် မိန်းကလေးမှမဟုတ်တာ။

“ထိပ်ထား ကိုယ်ပြောတာ သေချာနားထောင်၊ မင်းအဖေက မင်းကို အဲဒီလိုမျိုး ဥပေက္ခာပြုချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အခုလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုလာဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာလည်း မင်းက ကိုယ်နဲ့ချစ်သူတွေပါလို့ ဝန်ခံထားတဲ့အတွက် သမီးအပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာတွေကြောင့် ပိုးရိမ်မှုတွေ နဲ့ရောက်လာတာ”

“ဒါ ရှင့်အထင်”

“ထိပ်ထား မင်းလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ တွေးခေါ် စဉ်းစားတတ်မှာပါ။ မင်းက အဲဒီလို စိတ်တွေနဲ့အကောင်းမမြင်နိုင်ဖြစ် နေပေမယ့် မင်းအဖေက လက်ထပ်ပြီးရင် ယောင်နောက်ဆံထုံးပါ ကိုယ် ပိုင်တယ်ဆိုပြီး အပြီးအပိုင် ခေါ်ထားမှာကြောက်လို့လာပြီး ဆွေးနွေး တာ၊ ဘာပြောသွားတယ်ထင်လဲ”

“ရှင်”

“တစ်ပတ်ကို တစ်ရက်၊ တစ်လကို တစ်ပတ် သူ့အိမ်ကို”

ပေးရမယ်တဲ့၊ အဲဒီလိုမျိုး လုပ်မပေးနိုင်ရင် ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့သဘောပဲ။ အဲဒီလိုမျိုး သူ့မိန်းမကလည်း ဆန္ဒရှိတယ်”

“ဟင် ဟုတ်လို့လား”

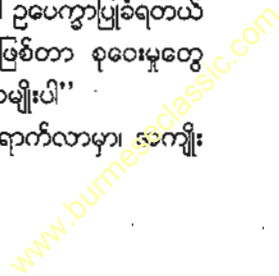
အခုထိ မယုံသင်္ကာလို့ ရှိနေသေးတာကြောင့် မင်းဘုန်းခေါင် ပြုံးမိသွားသည်။ ဒီမိန်းကလေးမှာ ကလေးစိတ်အတွေးတွေ ရှိနေသေး တာပဲ။

“အဲဒါကြောင့် မင်းကို အထင်မလွဲပါနဲ့လို့ ပြောတာပေါ့၊ မင်း မိတ္တူကလည်း မင်းနဲ့အဆင်ပြေချင်တဲ့ပုံစံပါပဲ။ မင်းအဖေလည်း မိန်းမနဲ့ သမီးကြားမှာ တော်တော်ဗျာများရတယ်။ မင်းတို့ချင်းအဆင်မပြေတာကို တော်တော်လည်း စိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ သူက အဆင်ပြေအောင် စကား မပြောတတ် မညှိနှိုင်းတတ်တဲ့အတွက် ဒီလိုဖြစ်နေတာဆိုပြီး သူပဲ အပြစ် ရှိသလို ဝန်ခံသွားတယ်။ တကယ်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မင်း အဖေက အရမ်းကို သနားစရာကောင်းပါတယ်”

သူစိမ်းတစ်ယောက်မှာတောင် ဒီအတွေးဝင်တာကြောင့် ဖေဖေ အတွက် သူမလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ သတိလက်လွတ် အကိုင်ခံထားရသော သူမလက်ကလေးကို လွန်လွန်လေး ရုန်းလိုက်မိ လျက်

“ရှင်က ဖေဖေအတွက် တွေးပေးနေတော့ ကျွန်မလည်း စိတ် မကောင်းပါဘူး။ တကယ်တော့ ဖေဖေကိုကျွန်မ မုန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်နာလို့လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ နှိုင်းယှဉ်ခံရတဲ့အခါ ဥပေက္ခာပြုခံရတယ် ချန်ထားခံရတယ် ဝမ်းနည်းတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ စုဝေးမှုတွေ များလာတော့ တုန်ပြန်ချင်တာ တိုက်ခိုက်ချင်တာမျိုးပါ”

“ကိုယ်တွေလည်းတစ်နေ့မိဘနေရာ ရောက်လာမှာ၊ အကျိုး

အကြောင်းတွေ အများကြီးကြုံလာရဦးမှာ နားလည်ပေးလိုက်တာ မကောင်းဘူးလား ထိပ်ထားရယ်”

“မိဘနေရာ”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရင် သားသမီးတွေ မွေးလာမှာ အဲဒီအဲဒါကျရင် မိဘနေရာရောက်သွားမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်ကလေး”

သူမ ရှက်ရွံ့စွာ မျက်နှာလေးလွှဲသွားသည်။ ဒီယောက်ျားရဲ့ အချစ်တွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘူးဆိုသော်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေဖြင့် အထိန်းသိမ်း အဆင်ခြင်မမဲ့ချင်ပေ။

မင်းဘုန်းခေါင်ကတော့ သူမကို မြတ်နိုးစွာပင်ကြည့်နေလျက် “ကိုယ်ကတော့ ဒီအကြောင်းလေးတွေနဲ့ အမြဲတမ်း စိတ်ကူး

ယဉ်နေမိခဲ့တာ ထိပ်ထား။ သားတွေ သမီးတွေ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ ဘယ်လိုအားချမ်းအောင်နေမယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ အဲဒါကလည်း ယောက်ျားတိုင်း ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့မှ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်ကြတာမျိုးပါ။ အဲဒီလို မျှော်လင့်ခံရဖို့ဆိုတာလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးမှပဲ အခွင့်အရေးရှိတာ”

“အံ့မယ်”

“တကယ် ကိုယ်ပြောတာ တကယ်မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ် ကျွန်မက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မယ်ပေါ့ခဲနော်”

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဖေဖေနဲ့”

“မင်းအဖေလည်း သဘောတူပြီးပြီပဲ၊ ကိုယ်တို့က ဖူးစာကံဆို

ခွင်လို့ ကြံဖန်ပြီးနီးစပ်ဖို့တွေ ဖြစ်လာတာ၊ အဲဒီအပေါ်မှာ ကျေနပ်ပြီး မျှော်လိုက်ပါ ထိပ်ထားရယ် နော်”

သူမ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသလား မသိပေ။ သေချာတာကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ မြှုပ်နှံခနဲ ရောက်သွားခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ရုန်းမထွက်ချင်ပါ။

ဒီရင်ခွင်က နွေးမြဲနွေးထွေးလွန်းတာ နှလုံးသားနှင့်ရင်းကာ သိထားပြီးပြီပဲ။

တကယ်ပဲ သူ့ကို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ကာ ချစ်မိပါသည်။ သယ်တော့မှ မခွဲဘူးဆိုသည့် သစ္စာတရားတွေကိုသာ တောင့်တမိ၏။ အချစ်ဟာ ချိုမြိန်ခြင်းတွေချည်းသာ ရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ...။

အခန်း (၂၉)

ဒီလိုနှင့် မင်းဘုန်းခေါင်နှင့်ထိပ်ထား တခမ်းတနား လက်ထပ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မိတ်သက်ဟုများတာကြောင့် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဦးထွန်းဇော်ရဲ့မိန်းမငယ်ရွယ်တာကို ပတ်ဝန်းကျင်က ထိပ်ထား ရဲ့မိထွေးဖြစ်မှာပဲလို့ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ပိုသွားကြ၏။ မိုးဝင့်သဇင်ကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

ဦးထွန်းဇော် လက်မောင်းကို တွဲချိတ်လျက် သူ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲထို့ အောက်မေ့ပြီး လူပုံအလယ်မှာ ဝင့်ကြွားစွာ ပွဲလယ်တင့်နေခဲ့သည်။ ရန်အေးသွားပြီလို့များ သဘောထားနေလေသလား။

ထိပ်ထားကို ဆက်ဆံသည့်နေရာမှာလည်း မှုတွေပြောင်းလျက် ပြုံးရွှင်ချိုအံ့နေ၏။

“ထိပ်ထား ဟိုဘက်ကညောင်သည်တွေက ထိပ်ထားတို့ကို နေ နေတယ် သွားပြီး ညောင်လိုက်ပါဦး။ ဒီဘက်ကို မမိုးတာဝန်ယူလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမအပေါ် ဆက်ဆံရေး ပြောင်းသလိုရှိလာတာမို့ သူမဘက် ကလည်း ပျော့ပျောင်းပေးရပေတော့မည်။ မင်းဘုန်းခေါင် လက်မောင်းကို တွဲ မိုးဝင့်သဇင် ပြောသည့်ဘက်ကို သွား၍ ဧည့်ခံရသည်။

ရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့သူနှင့်လက်ထပ်ခွင့်ရသည်မို့ ကြည်နူးပီတိ အဟုန်တွေ ပြင်းထန်နေသည်။

“ထိပ်ထား”

“ရှင်”

“ပျော်လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိပ်ထား ဖြေတာ အသက်မပါလိုက်တာကွာ။ ကိုယ်ကတော့ အရမ်းပျော်နေတယ် သိလား။ ရင်တွေလည်း အရမ်းခုန်တာပဲ။ ကိုယ်ချစ် တဲ့မိန်းမလက်ကိုဆွဲပြီး ဒီလိုမျိုး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းကလေး ဒီတစ်သက်တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး ဆိုပြီး ဒီအတိုင်းပဲနေခဲ့တာ”

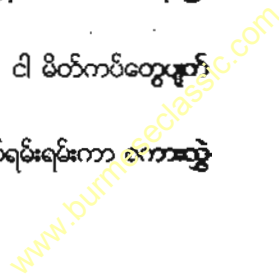
“ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာပေါ့နော်”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်။ တကယ်ချစ်တာပေါ့ ထိပ်ထားရယ်။ တကယ် အရမ်းကိုချစ်တာပါ”

“ဟဲ့ ဧည့်သည်တွေ ဧည့်မခံဘဲ နင်တို့နှစ်ယောက်က ရပ်ပြီး ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“ဪ ဒေလီယာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ငါ မိတ်ကပ်တွေဖျတ် နေပြီလားလို့ မေးနေတာ”

ဒေလီယာ အနားရောက်လာတော့ ရှက်ရမ်းရမ်းကာ လာကော့

၍ ပြောရသည်။ ဒေလီယာက မယုံသလို နာခေါင်းရှုံ့လျက်

“နင်တို့ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ မကြားပေမယ့် သိတော့ သိနေတယ်နော်၊ မျက်လုံးတွေက ဘာအကြောင်းပြောနေတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်၊ ဒီကနေ ရှေ့လျှောက် အမြဲခိုင်တွေနေရမှာပဲ၊ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာ ကူခြေမဆယ်နိုင်အောင် ဖြစ်မနေကြနဲ့”

“နင်ပြောမှပဲ ငါ့ရှက်လာပြီ”

“မိန်းမ အိုတာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ နင်ဘယ်လောက်ပျော်ပြီး ရင်ထဲ ခုန်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါလည်း နင့်အစားပျော်နေပါတယ် ထိပ်ထားရယ်၊ ငါနဲ့တစ်သက်လုံး တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူနေရလိမ့်မယ် လို့ တွေးတောင် မတွေးဖူးဘူး။ ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း တော်တော်ရေစက်ပါတာပဲ”

“ဟဲ့ စကားများမနေနဲ့၊ ဟိုမှာ လေးလေးက မျက်စပစ်ပြီး ခေါ်နေပြီ သွားလိုက်ဦး”

“မပူနဲ့ သွားများ၊ ငါ့တုန်းက မင်္ဂလာမဆောင်လိုက်ရဘူး၊ အခု နင့်မင်္ဂလာဆောင်မှာ ငါတို့မင်္ဂလာဆောင်လိုသဘောထားပြီး ငါလည်း ရင်ခုန်နေတယ်၊ ဟင်း ဟင်း ဦးနဲ့ငါ့ရဲ့မင်္ဂလာဆောင်လေ”

ဒေလီယာ ရယ်ပြုံးကာ ပြောသွားပေမယ့် စိတ်ထဲတော့ အတော်လေး မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ မိန်းမသားဘဝအတွက် ဒီလို လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ကျက်သရေမင်္ဂလာအဖို့ ဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒေလီယာက ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖြစ်သွားသည့် အတွက် တခမ်းတနားမင်္ဂလာဆောင်ခွင့်မရဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘယ် လောက်များ ဝမ်းနည်းလိုက်မလဲ။

မိုးဝင့်သဇင်လည်း ဒီလိုပဲရှိမှာပါ။

ဖေဖေရဲ့ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ အားပေး ပည့်သူ မရှိ၊ ချီးမြှင့်မြှောက်စားမည့်သူမရှိ။

တိတ်ဆိတ်သော လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ခြင်းတွေ ရှိခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်မင်္ဂလာဆောင်ရသည့်အခါမှ ဒေလီယာ နှင့်မိုးဝင့်သဇင်ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေး ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့မိသည်။

“သမီး”

“ထိပ်ထား”

“ဪ ဖေဖေ၊ မမိုး”

အနားရောက်လာသော ဖေဖေနှင့်မိုးဝင့်သဇင်ကို အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်မိသည်။ မိုးဝင့်သဇင် မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းလို တင်းမာမနေ။

လျှို့ဝှက်သောအပြုံးတွေလားဆိုတာလည်း မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ဒီ အချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲမှာ စာနာစိတ်များဖြင့်သာ အမုန်းတွေကွယ် ပျောက်သလို ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

“သမီးလေး ဧည့်ခံပွဲက ပြီးခါနီးပြီ၊ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေရော ငွေသားတွေရော တော်တော်ရောက်တယ်၊ မောင်မင်းဘုန်းခေါင်မိတ်က လည်း မနည်းဘူးပဲ”

“အန်ကယ့်ဘက်က ပိုများမှာပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က စက်ရုံလုပ်ငန်းရှင်မိတ်ဆွေပဲ ရှိပါတယ်၊ နိုင်ငံခြားကမိတ်ဆွေတွေကိုတော့ သွားရေးလာရေး ခက်နေမှာစိုးလို့ မဖိတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါကွား၊ သမီးမင်္ဂလာပွဲလေး ဒီလိုတခမ်းတနား ဖြစ်သွားတာတော့ အန်ကယ် ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

“မဟုတ်တာ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။

ကျွန်တော်တို့စောစောမြန်မြန် လက်ထပ်ဖြစ်တာ အန်ကယ်ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ မဟုတ်ရင် ထိပ်ထားဆီက အဖြေရဖို့တောင် လွယ်သေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ထိပ်ထားက အရမ်းမာကြီးလွန်းလို့လေ၊ ချစ်နေရဲ့နဲ့ ဟန်ဆောင်လည်း ကောင်းတယ်”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဖေဖေကို”

“အ”

လူမသိသူမသိ သူမလိမ်ဆွဲလိုက်တော့ သူလည်း လူမသိသူမသိအော်လိုက်မိသည်။ သူ အပျော်လွန်နေမိတာပါ။

ထိပ်ထားသခင်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ခွင့်ရတာကြောင့် သူ အရမ်းကို ကြည်နူးပီတိတွေဖြင့် ပျော်နေခဲ့တာပါ။

မင်္ဂလာဦးညမှာ အချစ်ကဲဖို့လည်း သူ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ပထမဆုံး မင်္ဂလာဦးညလေး မဟုတ်ပါလော။

ရင်ခုန်သံတွေက အခုတည်းက ဝုန်းခိုင်းဆူညံလျက်။ ဒီည အချစ်တွေနဲ့ ကုန်ဆုံးဖြတ်သန်းကြမယ် ထိပ်ထား။

အခန်း (၃၀)

“ထိပ်ထား နင် ဘရိတ်ဖတ် ဘာစားမှာလဲ၊ ငါ စီစဉ်ပေးမယ်”
“နေပါ ငါလည်း နင်နဲ့အတူတူ အိမ်ရှင်မဖြစ်နေပြီပဲ၊ ငါလည်း အတူလုပ်မှာပေါ့။ နင်က နင့်ဦးအတွက်လုပ်၊ ငါက ငါ့ကိုကိုအတွက်လုပ်မယ်”

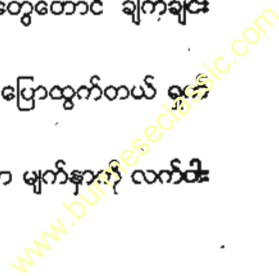
“အံ့မယ် မိန်းမ၊ တစ်ညတည်းနဲ့ ကိုကိုတွေတာတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ အံ့ဩစရာပဲ”

“နင်ကလည်း”

“ဘာနင်ကလည်းလဲ၊ မင်္ဂလာပွဲမှာတောင် ကိုမင်းဘုန်းလို့ ခေါ်သံကြားနေသေးတယ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ကိုကိုဆိုတော့ တော် နည်းနည်းလွန်သွားတာပေါ့။ အရှိန်ကောင်းလို့ အခေါ်အဝေါ်တွေတောင် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားတာထင်တယ်”

“ဟယ် ဒေလီယာရယ်၊ နင့်ပါးစပ်က ပြောထွက်တယ် ရှက်စရာတွေ”

ထိပ်ထားသခင် အရမ်းကို ရှက်သွားကာ မျက်နှာကို လက်မီး

နှင့်အုပ်ထားသည်။ ဒေလီယာက ထိုလက်ကို မရမက ဆွဲဖယ်လျက်
“အချင်းချင်းတွေ ရှက်မနေပါနဲ့၊ ဒါ သဘာဝတရားတွေ
တာ လူတိုင်းသိတယ်၊ ကဲ ညက ဘယ်လောက်တောင်”

“ဒေလီယာ နင်နော် ကဲ”

မျက်နှာနီနီဖြင့် ဒေလီယာ ကျောပြင်ကို တအုန်းအုန်း ထု
လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးမြတ်ခေါင် ဝင်လာခဲ့ပြီး

“ဟာ ထိပ်ထား၊ လေးလေး၊ ဇနီးချောလေးကို ဘာလို့အခု
နာအောင် ထုနေရတာလဲ”

“ဟင် လေးလေး၊ ဟို မ ဖဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေလီယာက စနော
နေလို့ပါ။ သူ့ကိုပြောထားပါဦး”

“ဟုတ်လား၊ ဒေလီယာက ဘာတွေများ စနောက်နေတာ
ပြောပါဦး”

“ဟိုလေ ဒီလို ဦးချဲ့ ထိပ်ထားကလေ”

“ဒေလီယာ နင် နင် မပြောနဲ့နော် တော်ပြီ တော်ပြီ”

“ဟား ဟား ဟား”

ထိပ်ထားသခင် နားပိတ်ကာ အော်တာမို့ ဦးမြတ်ခေါင် သဘော
ပေါက်ကာ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မင်းဘု
ခေါင် ရောက်လာခဲ့ပြီး

“လေးလေးတို့ ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ၊ ရယ်သံ
ကြောင့်တော့ မနက်ခင်း စောစောစီးစီးက ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိနေတာ
လို့ ထင်ရတယ်”

“ထင်ရုံပဲလား၊ တူလေးရယ်၊ တကယ်ကို ကျက်သရေမင်္ဂ
ရှိနေတာကွ မင်းတို့ညက တော်တော်လေး”

“ဘာလဲ လေးလေးရ”
“ဟိုလေကွာ”
“လေးလေး”

ထိပ်ထားက အထိတ်တလန့်လေး ဟန့်တား၏။ လေးလေးက
သဘောကျစွာရယ်တော့ မင်းဘုန်းခေါင် သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။
ရှက်ရွံ့စွာမျက်နှာလေးနီနေသော ချစ်ဇနီးလေးပန်းလေးကို မင်း
ဘုန်းခေါင် ဖက်ထားလိုက်ကာ

“မနောက်ပါနဲ့ လေးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ရှက်မနေပါပြီ၊
ဒေလီယာရော ပြောထားမယ်နော်၊ ငါ့မိန်းမကို စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်အောင် စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်နဲ့၊ ငါ့မိန်းမ စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လို့
ကတော့ မလွယ်ဘူးမှတ်၊ ငါ့မိန်းမက”

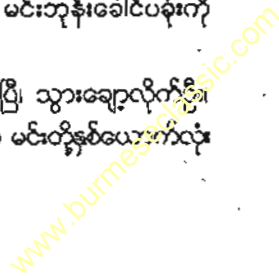
“ကဲ သူပြောခါမှ ပိုဆိုးသွားပြီ၊ မိန်းမ မိန်းမနဲ့ ဘာမှန်းမသိ
ဘူး၊ သွား မပြောနဲ့တော့”

“ဟောဗျာ မိန်းမမို့ မိန်းမခေါ်တာ စိတ်ဆိုးစရာလား၊ ကိုယ်က
မင်းရဲ့ယောက်ျား ကိုယ်တို့က မနွေကမင်္ဂလာဆောင်ပြီး ညအိပ်လိုက်က
တည်းက လင်မယားဖြစ်သွားပြီ”

“အား တကယ်ပဲ ဘာမှမလုပ်ပေးတော့ဘူး သွား”

ထိပ်ထားသခင် ရှက်ကာ အောက်ထပ်က အခန်းရိုရာ ပြေး
ဝင်သွားသည်။ ဦးမြတ်ခေါင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မင်းဘုန်းခေါင်ပန်းကို
လှမ်းပုတ်ပြီး

“မင်းမိန်းမ ရှက်ပြီး စိတ်ကောက်သွားပြီ၊ သွားချော့လိုက်ဦး၊
ဘရိတ်ဖတ်စားဖို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့၊ ဒီလိုအချိန်တွေမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး
အားရှိဖို့လိုတယ်”

“အာ လေးလေးကလည်း”

ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဘုန်းခေါင် ရှက်သွားရသည်။ အပြန်ထိုင် ထမင်းစားခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ထိပ်ထားရှိနေသည့်အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။

“ထိပ်ထား ကိုယ်ပါ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း မဖွင့်ဘူး”

“မနက်စာ စားရမယ်လေ ထိပ်ထား၊ လေးလေးရော ဒေလီယာရော စောင့်နေကြတယ်”

“မစားဘူး။ သူတို့က ကျွန်မကို ရှက်အောင်စနေကြတာ”

“ချစ်လို့ပါ ထိပ်ထားရယ်၊ ထိပ်ထားကိုချစ်လို့ စနေကြတာပဲ။ ကိုယ်တို့အိမ်လေးမှာ ထိပ်ထားရောက်လာတဲ့အတွက် အရမ်းလည်းဖော် နေကြတာလေ၊ ထိပ်ထားရော ပျော်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“မပျော်ဘူး”

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ထိပ်ထား”

“အဲဒီလင်မယား ဖြစ်ရတာကြီးကို ရှက်လို့”

“အဟင်း ထိပ်ထားရယ် လင်မယားက လင်မယားပဲပေါ့၊ ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ၊ ဒါသဘာဝပဲဥစ္စာ၊ ကဲပါကွာ ကိုယ့်ကိုတံခါးဖွင့်ပေးပါနော်၊ ကိုယ်မနောက်တော့ဘူး၊ လေးလေးနဲ့ဒေလီယာလည်း မစနောင်စေရတော့ပါဘူး ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါကွာ တကယ်”

ကတိတွေပေးမှ အခန်းတံခါးက ချစ်ခနဲ ဖွင့်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာကို ထိပ်ထားက သူမလက်ဖဝါးလေးဖြင့် လာအုပ်ပြီး

“မကြည့်နဲ့”

“ကဲ မကြည့်နဲ့ဆို မကြည့်ဘူး၊ မနက်စာစားဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်၊ လေးလေးက မှာလိုက်တယ်၊ ကိုယ်ရော မင်းရော အားရှိဖို့ လိုတယ်တဲ့”

“ကိုကို”

“ဟား ဟား မိန်းမရယ် ချစ်လို့စတာပါ၊ ကိုယ့်မိန်းမက အရမ်းတို ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ကလေးလေးကျနေတာပဲ ထိပ်ထား၊ ကိုကို မင်းကိုချစ်လိုက်တာ”

မြတ်နိုးမဝလွန်းစွာ သူ တရိုက်မက်မက် နမ်းပြီး ထွေးဖက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိပ်ထားကို သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးနှင့် ပုံအပ်ရင်းကာ ချစ်မိသည်။

တစ်ဘဝလုံးစာရည်ရွယ်ပြီး မခွဲမခွာရက်နိုင်အောင် တန်ဖိုးထားမိ၏။ သူ ဒီလောက်ထိ ချစ်ခဲ့ရသော မိန်းကလေးနှင့်လက်ထပ်ခွင့်ရတာ ဘယ်လောက်တောင် ပျော်စရာကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကိုယ်တို့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး ထိပ်ထားရယ်။

ဒီထက်မက တိုးချစ်ရင်းနဲ့ပဲ။

အဲဒီစရိုက်ကူးစက်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေ ဖြစ်လာမှာစိုးရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုတစ်ပတ်မှာတစ်ရက်လောက် တစ်လမှာ တစ်ပတ်လောက် အိမ်မှာခေါ်ထားပြီး ဆုံးမသွန်သင်ပါလို့ ကိုကြီးကို နဲ့ တိုက်တွန်းနေတာပေါ့။ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မောင်မင်းဘုန်းခေါင်ကို ကိုကြီးပြောထားပြီးသားပါ။ အဲဒီကိစ္စ သူလည်း သဘောတူတယ်။ သမီးကလည်း လာမှာပါလို့ ကတိပေးထား ဘာပဲ”

“ဒါဆို ဘာစိုးရိမ်စရာလို့လဲ ကိုကြီးရယ်၊ ထိပ်ထား၊ လာတဲ့အခါ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံပြီး သူ့များအိမ်မှာ ဘယ်လိုနေရမယ်၊ ဘယ်လို ဆက်ဆံရမယ်၊ လူတိုင်းကို အယုံမလွယ်ဖို့၊ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး သူ့စရိုက် တို တူမသွားဖို့ နားလည်အောင် ဖျောင်းဖျေဆုံးမရမှာပေါ့”

“မိုး”

“ရှင်”

“မိုးလည်း သမီးကို နွေးနွေးထွေးထွေး အဆင်ပြေပြေလေး ဆက်ဆံပေးပါနော်၊ ဒါမှ သမီးဒီအိမ်ကိုလာချင်စိတ်ရှိမှာ”

မိုးဝင်းသခင် စိတ်ပါလက်ပါပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဦး ဟွန်းခေါ်ဆန္ဒရှိတာကို လိုက်လျောချင်ရုံသက်သက်ကြောင့် မဟုတ်ပေ။

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ်၊ မိုးမှာအရင်စိတ်မျိုးတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ အစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေရမယ့်လူတွေလည်း မဟုတ် တော့ဘူးမဟုတ်လား။ ထိပ်ထားလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ့၊ မိုးလည်း ကိုကြီးနဲ့တခြားစိတ်ဆင်းရဲစရာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ထိပ်ထားက စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ် လား။ ဘာအဆင်မပြေစရာရှိတော့လို့လဲ”

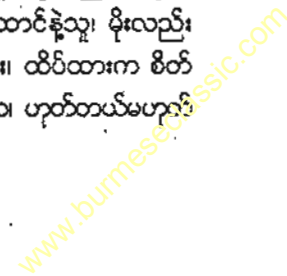
အခန်း (၃၁)

“သမီး အဆင်မပြေပါ့မလားပဲ၊ သူ့များသူ့စိမ်းအိမ်မှာသွားနေ ရတာ၊ နေရထိုင်ရ စားရသောက်ရ အခက်အခဲတော့ ရှိမယ်ထင်မယ်”

ဦးထွန်းခေါ် ထိုစကားမျိုးပြောနေတာ တဖျစ်တောက်တောက်၊ သမီးဆီကို တစ်နေ့တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ပြီး သမီးက အဆင်ပြေပါတယ်လို့ ပြောတာတောင် မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေသည်ထင်သည်။

“ကိုကြီး ကိုကြီးက ဘာတွေတွေ့ပူနေတာလဲ၊ ကိုကြီးသမီးက သူငယ်နှပ်စားလေး မဟုတ်ဘူး။ အပျော်အပါးမက်ပြီး အလည်သွားနေ တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက်ျား အိမ်မှာလိုက်နေတာ၊ သူ့ယောက်ျားနဲ့သူ့မိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေစရာလား”

“ကိုကြီးက စိုးရိမ်လို့ပါ၊ မိုးရယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာက သူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့ ဟိုကောင်မလေးက အပျော်မယားကနေ လက်ထပ်ခံရတာ မဟုတ် လား။ စရိုက်က ပါမသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ တော်ကြာ သမီးကိုပါ

“မိုးဆီက ဒီစကားကြားရတာ ကိုကြီးဝမ်းသာပါတယ် မိုးရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကရော အခုနောက်ပိုင်းရော သမီးက မိုးအပေါ် အရင်က လိုစိတ်မျိုးနဲ့ ဆက်ဆံရေး မတင်းမာတော့တာ မိုးလည်း သတိထားမိ တယ် မဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်ကျသွားလို့ သမီးနားလည်ပြီး စိတ်ပြောင်း သွားတာ။ အခု မိုးကလည်း အရင်စိတ်မျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ကိုကြီး တကယ်စိတ်ချမ်းသာမိပါတယ်။ သမီးအိမ်လာတဲ့အချိန်လေးမှာ ကိုကြီးတို့စိတ်ချမ်းသာသာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြမယ်နော် မိုး”

မိုးဝင့်သဇင် နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ခတ်ရုံ မဲ့ကျသွားသော်လည်း မသိသာသောအပြုံးတုဖြင့် ဦးထွန်းဇော် မျက်နှာလေးကို ပွတ်သပ်လိုက် သည်။

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ်၊ ထိပ်ထားကို ညီမလေးတစ်ယောက်ထို့ စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ မိုးမှာ သားသမီးလည်းမရှိဘူး။ ဟိုတစ်ခါပျက်ကျ ထားတဲ့အတွက် နောက်ရင်သွေးလွယ်ရဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ထိပ် ထားက မိုးရဲ့သမီးနေရာရောက်လာတာပေါ့”

“ကိုကြီးလည်း မိုးကိုယ်ဝန်မလွယ်နိုင်တော့တဲ့အတွက် စိတ် ထိခိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီရင်သွေးလေးသာ မွေးဖွားလိုက်ရရင် အိမ်ရဲ့ဆည်း လည်းသံလေးနဲ့ အရမ်းကိုကြည်နူးစရာကောင်းနေမှာ။ ဒီအချိန်ဆို တီထီ တာတာ ပြောတဲ့အရွယ်ရောက်လောက်ပြီဆိုတော့ ကိုကြီးအလုပ်ကပြန် လာရင် ဘယ်လောက်တောင် အမောပြေလိုက်မလဲ”

“မိုးအတွက်လည်း အပျင်းပြေ အဖော်လေးဖြစ်ပေးမှာနော်၊ မေမေလို့ မပီကလာပီကလာနဲ့ ခေါ်နေလောက်ပြီ။ အဲဒီရင်သွေးလေး ပျက်ကျသွားကတည်းက မိုးဘဝမှာ ကြည်နူးစရာပျော်စရာအချိန်တွေ ပျောက်သွားသလို ဆုံးရှုံးသွားရသလိုပဲ”

“မပူပါနဲ့တော့ မိုးရယ်၊ အခု သမီးက အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ ဆိုတော့ မြေးလေးမွေးရင် ကြည်နူးပီတိဖြစ်စရာ ဆည်းလည်းသံလေးက ကိုကြီးတို့အိမ်ကို ရောက်လာမှာပေါ့။ မိုးအတွက် သားသမီးမရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တောင် မြေးလေးတော့ ရှိလာမှာပဲလေ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

မိုးဝင့်သဇင် အံ့ကြိတ်သံနှင့် နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားတာ ဦးထွန်းဇော် မြင်မှာမဟုတ်ပေ။ အသည်းတွေထဲက တဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိတိုင်း အသွေးအသားတွေက ပွက်ပွက်ဆူ၏။

ဒီဒဏ်ရာကို မေ့နိုင်ပါ့မလား။ ဒီဝေဒနာကို လျစ်လျူရှုနိုင်ပါ့ မလား။ အသွေးအသားတွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားရတာ။

နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ မရနိုင်သည့် သန္ဓေသား။ ဒီတစ်ဘဝ လုံး စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည့် ရင်သွေး။

ငါ ဘယ်သူ့ဆီက ပြန်တောင်းရမလဲ ထိပ်ထားသခင်။

အခန်း (၃၂)

“ထိပ်ထားကို ဒီနေ့ မိဘအိမ်လိုက်ပို့ရမှာဆိုတော့ တူလေးတွေ အဲဒီအိမ်မှာ အိပ်မှာလား”

“မအိပ်ပါဘူး လေးလေး။ စက်ရုံသွားတဲ့အချိန် ထိပ်ထားကို ဝင်ပို့လိုက်မယ်။ မအိပ်ဘဲ ပြန်လာမယ်ဆိုရင်တော့ စက်ရုံကအပြန် ဝင် ခေါ်လို့ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လက်မထပ်ခင်တည်းက ထိပ်ထားအဖေက တောင်းဆိုထားတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ ထိပ်ထားပြန်လာချင်ရင်တောင် ပြန်လာ လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က တစ်ရက်တလေတောင် မှေ့ နိုင်လို့ပါဆိုပြီး ပြန်ခေါ်လို့လည်း မကောင်းဘူး”

“ဒါဆို ထိပ်ထားက ဟိုမှာညအိပ်ရမှာပေါ့”

ဒေလီယာမေးတာကို မင်းဘုန်းခေါင် မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး မှ ထိပ်ထားသခင် ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဖေဖေကလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်နေတာဆိုတော့ ညအိပ်စေ မှပဲဖြစ်မှာ။ ဖေဖေကနေတိုင်း အဆင်ပြေလားချည်းပဲ ဖုန်းဆက်မေးစေ တာ။ စိတ်မချဘူးထင်ပါတယ်”

“မိဘဆိုတော့ လွမ်းလည်းလွမ်းမှာပေါ့ ထိပ်ထားရယ်။ မိန်းမ နှုတ်ထုတ်ပေးမယ်လည်း သမီးက သမီးပဲမဟုတ်လား။ အသက်ကြီးလာရင် သားသမီး မြေးတွေကိုပိုပြီး ခင်တွယ်တတ်ကြတယ်။ စည်းစည်းလုံးလုံး ပိုပြီးပြည်ပြည်နေချင်ကြတာလေ။ နွေးထွေးမှုတွေ ကြင်နာမှုတွေ မက်လာ တယ်။ ဒီလိုပဲ ကိုယ်တတ်နိုင်သရွေ့ ဆုံးမသွန်သင်တာ နာခံပြီးသွားတဲ့အခါ လေးမှာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လိုက်ပေါ့ ထိပ်ထားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး။ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးပါတယ်။ မိတ္တူကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ မသွားချင်ပေမယ့် မိတ္တူက အရင် ‘စိတ်ချိုးမဟုတ်တော့ပါဘူးလို့ ဖေဖေကပြောတော့ ကျွန်မလည်း အာယာ အတွေ့မထားချင်တော့ပါဘူး”

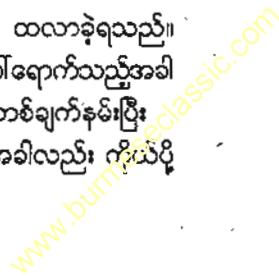
“ဒါပေါ့ သူကမှပြောင်းလဲမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ကလည်းပြောင်းလဲ ရမှာပေါ့။ ဘာလို့ အငြိုးတွေနဲ့ အကုသိုလ်ယူနေမှာလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဆင်ပြေအောင်နေကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မိတ္တူကို နှိပ်လည်း ဖအေမျက်နှာကို ထောက်ထားရမယ်။ အဲဒီလိုပဲတွေးပါ”

“ကဲ ထိပ်ထား လာမယ်ဆိုလို့ ထိပ်ထားအဖေလည်း ကုမ္ပဏီ သွားသေးဘဲ မျှော်နေမှား မနက်စာကိုတောင် ဟိုမှာစားဖို့ ပြောထား တယ်မဟုတ်လား။ ထိပ်ထား မိတ္တူက ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲချက်ထားမယ် ဆို ကိုယ်တို့သွားရအောင်လေ ထိပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

အဝတ်အစားလဲပြီးသားဖို့ ကော်ဖီပိုင်းက ထလာခဲ့ရသည်။ ဒေလီယာက လက်လေးပြက နှုတ်ဆက်၏။ ကားပေါ်ရောက်သည့်အခါ တော့ မင်းဘုန်းခေါင်က ထိပ်ထားနဖူးလေးကို တစ်ချက်နှမ်းပြီး

“ထိပ်ထား ကားကိုမယူခိုင်းတာက ပိုတဲ့အခါလည်း ကိုယ်ပို့

ချင်တယ်၊ ကြိုရင်လည်း ကိုယ်တိုင်ပဲလာကြိုချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်နော် ထိပ်ထား”

“ဟုတ်ပါပြီ ထိပ်ထားက ဘာပြောလို့လဲ၊ ဒါပဲနော် ညကျရင် ဖုန်းဆက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ မိန်းမနဲ့ခွဲရမှာ ကိုယ်တော့နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညတိုင်း မိန်းမကိုယ်လေးကိုဖက်ပြီး အိပ်ရမှ နစ်နစ်ခြက်ခြက် အိပ်ပျော်တာ”

“ပိုပြီ အရင်ကရော ဘယ်လိုအိပ်လဲ”

“ဪ အဲဒီအချိန်က အဲဒီအချိန်ပေါ့၊ အခုက မိန်းမရပြီလေ ခင်ဗျာ၊ မိန်းမနဲ့ပဲ အတူတူအိပ်ချင်တာပေါ့၊ အခုက ယောက္ခမကြီးက ကတိပေးထားရတာကြောင့် မလွှတ်ချင်ဘဲ လွှတ်ရတာ”

“တစ်ပတ်လုံးသွားနေရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒီအခါ ကျရင်လည်း ကိုကိုက ဖေဖေအိမ်မှာ လိုက်မအိပ်ဘူးလား”

“အင်း အခြေအနေကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ထိပ်ထားရယ်၊ ထိပ်ထား အဖေကကျတော့လည်း ထိပ်ထားကို ပြောချင်ဆိုချင်တာလေးတွေ တိုင်ပင်နီးနှောချင်တာလေးတွေ ရှိမှာပေါ့၊ ကိုယ်က တွယ်ကပ်ပြီး အလိုက် မသိလို့လည်း မကောင်းဘူး၊ အမြဲတမ်းကြီး ခေါ်ထားတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဘက်က နားလည်ပေးရမယ်လို့ ထင်တယ်”

“အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကို ဖေဖေ အမြင် ကြည်တာမျိုး မလိုလားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင် ပြေနေတာပဲကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ယောက္ခမကြီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေမဖြစ် စေရဘူး ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို၊ ဟိုလေ ကျွန်မရဲ့မိထွေးဖြစ်တဲ့ ယောက္ခမက ကိုကိုနဲ့သက်တူရွယ်တူနီးပါးလောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကိုကို ထစ်မျိုးကြီးတော့ မနေပါဘူးနော်၊ ကျွန်မ အားနာလို့ပါ”

“ဪ ထိပ်ထားရယ် ကိုယ့်ဦးလေးယူထားတဲ့မိန်းမက ကိုယ့် ဆက်တောင် ငယ်သေးတာပဲ၊ ထိပ်ထားနဲ့မှ ရွယ်တူသူငယ်ချင်းပဲရှိသေး တယ်၊ ကိုယ့်မှာအဲဒီလိုစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး၊ ထိပ်ထားစိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မခံစားနဲ့၊ မိထွေးနဲ့လည်း အဆင်ပြေအောင်နေလိုက်ပါ၊ ဒါမှ ကိုကို စိတ်ချနိုင်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ မိန်းမကလေး”

ကားမောင်းနေရင်းနှင့် ထိပ်ထားလက်ကလေးကို ဆွဲယူကာ ခင်းဘုန်းခေါင် နမ်းလိုက်၏။ ဒီမိန်းမကို ဘယ်လိုမှကို ချစ်လို့မဝ။

“ထိပ်ထား ကိုယ့်ကို လွှမ်းမနေနော်”

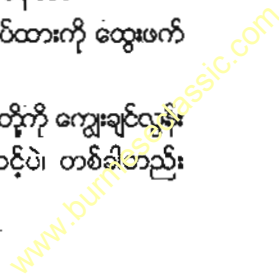
“လွှမ်းမနေမှာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ မအိပ်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်မလည်း နေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အချစ်ကလေးရယ် ကိုကိုကိုမခွဲချင်အောင် ချွဲပြန်ပြီကွာ” အိမ်နားနီးမှ နေမထီထိုင်မသာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ယောက်ျားကတိမို့ ထိပ်ထားအဖေအိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ရ၏။

“သမီးလေး သမီးလေးလာ ဖေဖေ မျှော်နေတာ”

ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ဦးထွန်းခေါက်က ထိပ်ထားကို ထွေးဖက် ဆည်း။ ပြီးမှ မင်းဘုန်းခေါင်ကိုမြင်သွားခဲ့ပြီး

“မောင်မင်းဘုန်းခေါင် လာကွာ၊ မိုးက မင်းတို့ကို ကျွေးချင်လွန်း သို့ ချက်ပြုတ်ပြီး စောင့်နေတာ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ၊ တစ်ခါသည်း

စားလိုက်ရအောင်”

ထမင်းစားခန်းထဲ တစ်ခါတည်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ နန်းကြီးသုပ် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ အစုံသုပ် အားလုံးပြင်ဆင်ထားသည်။

“လာကြကွယ် တစ်မျိုးမကြိုက်ရင် တစ်မျိုး စားလို့ရအောင်လုပ် ထားတာ”

“မမိုး ပင်ပန်းနေတော့မှာပဲ၊ ဘာလို့ အများကြီးလုပ်ထားတာ လဲ”

“မပင်ပန်းပါဘူးကွယ်၊ အများကြီးလုပ်ထားလို့ မကုန်ရင် ကိုကြီးကုမ္မဏီက ကလေးတွေ စားဖို့ ထည့်ပေးလိုက်လို့ရတာပဲ၊ ကဲ ဘာစားကြမလဲ မမိုး ပြင်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲပဲ စားပါမယ်”

“ကျွန်မကတော့ အစုံသုပ်ချဉ်ငန်စပ်လေး ငရုတ်သီးစပ်စပ် လေး ထည့်ပေးပါ”

“အေးအေး စားချင်တဲ့ပုံစံ ရစေရမယ်၊ ခဏလေးပဲနော် ကိုကြီး ကရော ဘာစားမှာလဲ”

“ကိုယ်ကတော့ နန်းကြီးသုပ်ပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ၊ မိုးစိတ် တွေများပြီး ပင်ပန်းနေဦးမယ်”

“ရပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ ထိပ်ထားတို့ရောက်လာလို့ မိုးက ပျော်နေတာ၊ အိမ်မှာလူကနည်းတော့ အမြဲတမ်း ပျင်းခြောက်ခြောက်နဲ့ အခုမှ အိမ်က အိမ်နဲ့တူသွားသလိုပဲ”

“စိုပြည်သွားတာပေါ့လေ၊ နောက်ဆို မြေးလေးရရင် ပိုပြီးတော့ တောင် စိုပြည်သွားမှာ၊ ပူမနေနဲ့မိုး၊ သမီးကို မိုးအတွက် မြေးထေး မြန်မြန်မွေးခိုင်းပေးမယ်”

“အာ ဖေဖေကလည်း”

ရယ်သံတွေ စည်ဝေသွားခဲ့သည်။ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံ ဆူညံ နေတာကလည်း နွေးထွေးခြင်း ပြယုဂ်တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒီလိုမျိုး မိန်းမနှင့်သမီး အဆင်ပြေနေတာမြင်တော့ ဦးထွန်း ဇော် တော်တော်လေး စိတ်ချမ်းသာနေ၏။

မိုးဝင့်သခင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာတော့ အံ့ဩစရာပင်။ အလုပ် တွေလုပ်ပြီး ပင်ပန်းလို့ မျက်နှာမှာ ချွေးစို့နေတာတောင် အပြုံးမပျက်ပေ။ တကယ်ကို အစ်မကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် စေတနာအပြည့်ဖြင့် ဂရုစိုက်မှုတွေ ရှိနေခဲ့သည်။

“အခုလို သမီးကိုလာဖို့တာ ကျေးဇူးတင်တယ် မောင်မင်းဘုန်း ခေါင်၊ အန်ကယ်တို့လည်း သမီးကို သတိရနေတာ၊ ပြဿနာတွေ ဖြစ် ခဲ့တာတော့ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ကွာ၊ အခုလို အဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှာတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးလေး နေချင်တာပေါ့၊ တကယ်မိသားစုဝင်ဆိုတာ ဒီလို နွေးထွေးမှုရှိမှ သိယောဇဉ်ပိုတာ မဟုတ်လား”

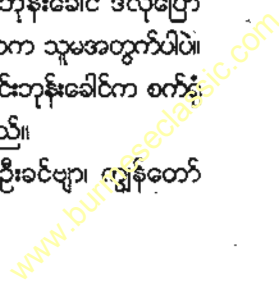
“ဟုတ်ကဲ့ နောက်လည်း လာပို့ပို့မယ်ခင်ဗျာ၊ ထိပ်ထားကလည်း လာချင်နေတာပါ၊ သူ့အဖေကို သတိရနေတာပါ”

“ဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ပိုပြီးအဆင်ပြေစေချင်တာကြောင့် မင်းဘုန်းခေါင် ဒီလိုပြော လိုက်သည်ဆိုတာ သူမ သိလိုက်သည်။ သူ့စေတနာက သူမအတွက်ပါပဲ။ စားသောက်ပြီးသွားသည့်အခါမှာတော့ မင်းဘုန်းခေါင်က စက်နဲ့ ကိုသွားဖို့အတွက် မတ်တပ်ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“အန်ကယ်နဲ့မမိုး ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်

စက်ရုံသွားရဦးမှာမို့ပါ။ ထိပ်ထားကို မနက်ဖြန်ညနေ စက်ရုံကအပြန်မှ ဝင်ခေါ်ပါ့မယ်”

“အေးပါကွာ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ကြာကြာထားရမယ် နော်၊ အန်ကယ်ကလည်း ကုမ္ပဏီသွားရမှာဆိုတော့ သမီးနဲ့တွေ့ချိန်က သိပ်မရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ် စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော် ပို့ပေးပါမယ်၊ ထိပ်ထား ကိုယ်သွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ကားနားအထိ သူမလိုက်ပို့ဖြစ်သည်။ မင်းဘုန်းခေါင်က ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာ သူမနဖူးလေးကို တစ်ချက်နမ်းပြီးမှ တာတာပြကား ကားကိုမောင်းထွက်သွား၏။ သူ့ကားလေးမြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေမိသည်။ ပုံရိပ်က မြင်ကွင်းကပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ သူ့အနမ်းတွေရဲ့ပုံရိပ်တို့က ပျောက်မသွားခဲ့ပေ။

ဒါဟာ နုလုံးသားကလာသော အချစ်တို့ကြောင့်ဆိုတာ။

အခန်း (၃၃)

“သမီးလေး ညစာရော စားလို့ကောင်းရဲ့လား။ ထမင်းစားနည်းနေသလားလို့ သမီး”

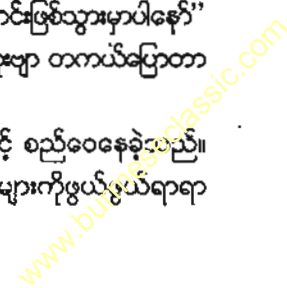
“မနည်းပါဘူး ဖေဖေရဲ့။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်ပြီး နောက်ထပ်တောင် ထည့်စားနေတာ မမိုးက ဟင်းချက်ကောင်းတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ မမိုးဟင်းချက်လက်ရာကို စွဲနေတာထင်တယ် ဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဒါတင်လားကွယ် အပြုအစုလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ ပင်ပန်းသမျှ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် အမောကိုပြေသွားတာပဲ။ ဖေဖေ အတွက်တော့ မိုးက သမီးအမေလို ဇနီးကောင်းပါပဲ”

“ကိုကြီးကတော့ ပြောတော့မယ်၊ အဲဒီလောက်မြောက်မပြောလည်း မိုးက ကိုကြီးအပေါ် တစ်သက်လုံး ဇနီးကောင်းဖြစ်သွားမှာပါနော်”

“ဟား ဟား မြောက်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ တကယ်ပြောတာပါ”

ထမင်းခိုင်းလေးက ရယ်သံလေးများဖြင့် စည်ဝနေခဲ့သည်။ မိုးဝင့်သဇင်က ထိပ်ထားရှိနေသည်ဆိုပြီး ဟင်းများကိုဖွယ်ဖွယ်ရာရာ

ချွတ်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည်။ တစ်နေ့လုံး ထိပ်ထားမပျင်းမိရအောင် အလုပ် တွေလုပ်လိုက်၊ စကားတွေပြောလိုက်ဖြင့် အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်လို့ ကုန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ပေ။

ညနေပိုင်း ဖေဖေပြန်လာမှ ညစာအတူစားဖြစ်ကြသည်။ အခု တော့လည်း မိုးဝင့်သံဇင်က ဖေဖေပြောသလို အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း ပီသနေခဲ့သည်။

“သမီး ဟိုအိမ်မှာ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ ကိုကိစ္စလေးရော ဒေလီ ယာရော သဘောကောင်းကြပါတယ်”

“အဲဒီကလေးမရဲ့နေထိုင်မှုရော သမီး”

“ဘယ်သူလဲ ဒေလီယာကို ပြောတာလား”

“အေးလေ သမီးသူငယ်ချင်းလို့ပြောတဲ့ ကောင်မလေး။ သူက အရင်က အပျော်မယားလို့နေခဲ့တာမဟုတ်လား။ စရိုက်ဆိုတာ ပြောင်းစို့ ခက်တယ် အဆင်မပြေတာမျိုးရှိလာရင်”

“ဒေလီယာက စရိုက်ပျက်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ အရင်ကလည်း မိသားစုအခြေအနေတစ်ခုကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာပါ။ အခုတော့ မမိုးလိုပဲ သူလည်း လေးလေးအတွက် ဇနီးကောင်းတစ် ယောက်ပါပဲ”

“ထိပ်ထားပြောတဲ့ပုံကလည်းကွယ်၊ မမိုးက ထိပ်ထားသူငယ် ချင်းလိုမျိုး အပျော်မယားဖြစ်ခဲ့ဖူးတာကျနေတာပဲ။ တို့က ကိုကြီးနဲ့အိမ်ထိုင် ပုံစံမျိုးမနေခဲ့ဖူးဘူးနော်၊ ဒီအတိုင်း ခင်မင်ရင်းနှီးရင်း နားလည်မှုတွေနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတာ”

“ဆော ဆောရီး မမိုး၊ ကျွန်မက အဲဒီသဘောမျိုးနဲ့ပြောလိုက်

တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဇနီးကောင်း အိမ်ထောင်ရှင်မကောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ ချီးကျူးချင်တာပါ”

အခြေအနေ တင်းမာမှာစိုး၍ ထိပ်ထားသခင်ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်ရသည်။ သူမ ရှည်ရွယ်ချက်က တကယ် ဒီလိုမဟုတ် သလို ဖေဖေကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပေ။

မိုးဝင့်သံဇင်က နားလည်သလို ပြုံးပြပြီး

“မမိုးက နောက်တာပါ။ ထိပ်ထား ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ တို့သိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မ စကားပြောမှားသွားရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေကို ဂရုစိုက်နေတာသိတဲ့အတွက် မမိုးနဲ့လည်း အဆင်မပြေမဖြစ် ချင်တော့ပါဘူး”

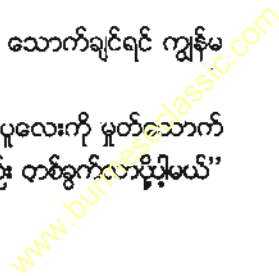
“တို့လည်း အဲဒီလိုဆန္ဒမျိုး ရှိပါတယ်၊ နောက် အိမ်လာတဲ့ အခါမှာလည်း ထိပ်ထား စားချင်တာတွေ တို့ချက်ကျွေးပါမယ်၊ ဪ ထိပ်ထားမျက်နှာ နီနေတယ်၊ ပုစွန်ချက်က ငရုတ်သီးစပ်လို့လားဟင်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မက အစပ်ကြိုက်တယ်၊ ငရုတ်သီးစပ်စပ်လေး နဲ့မှ ထမင်းစားမြိန်တာ၊ အရမ်းကောင်းပါတယ်”

“တော်ပါသေးတယ်၊ တို့က တို့လက်ရာကိုမကြိုက်ဘဲနေမှာစိုး မိမိနေတာ၊ ဟိုလေ ညအိပ်ရာဝင်ရင် ဘာသောက်တတ်လဲ၊ အခန်းထဲ လာပို့ပေးပါမယ်”

“နေပါစေ အဲဒီလောက်ဒုက္ခမရှာပါနဲ့၊ သောက်ချင်ရင် ကျွန်မ ဘာသာ ဖျော်သောက်ပါမယ်”

“တို့ကတော့ ညအိပ်ရာဝင် ကော်ဖီပူပူလေးကို မှုတ်သောက် လိုက်ရမူ အိမ်လို့ပျော်တာ၊ ထိပ်ထားအတွက်လည်း တစ်ခွက်လာပို့ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မသောက်တတ်သော်လည်း ဒီလောက်ပြောနေတာမို့ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံလိုက်ရသည်။ မိုးဝင်းသဇင် ဘာကြောင့် ပြုံးလိုက်သည်ဆို ဘာတော့ မသိပါ။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာတော့ သူမနေခဲ့သောအခန်းမှာပင် အိပ်ပို့ဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီးတော့ ကိုကို့ကိုအပြင်းအထန် သတိရလာ၏။ နေ့လယ်က ဖုန်းနှစ်ခါလောက်ပြောပြီးသော်လည်း မနေနိုင်စွာ ကိုကို့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ မင်းဘုန်းခေါင် ချက်ချင်းပင် ဖုန်းကိုင်၏။

“ထိပ်ထား အချစ်လေး ကိုကိုတောင် အခု ဖုန်းခေါ်တော့မလို့ ညအိပ်ရာဝင်တော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်ဘူး။ အရမ်းလွမ်းတာပဲ အချစ်ရယ်”

“တော်ပါ ဒီက အဲဒီလိုပြောမှာကြိုသိလို့ ကိုကို အဲဒီလိုပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟင် ထိပ်ထားက အဲဒီလိုပြောမလို့ သွားပါပြီကွာ ထိပ်ထား ပြောမှာကို ရင်ခုန်ပြီး နားဝင်ချိုချိုလေးနဲ့ နားထောင်လိုက်ရမှာ”

“အဟွန်း ကိုပိုကြီး၊ တကယ် ကျွန်မလွမ်းနေတာ ကိုကို၊ ဒီနေရာက ကျွန်မအရင်အိပ်ခွဲတဲ့နေရာဆိုပေမယ့် ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှာအိပ်ရတာလောက် မလုံခြုံ၊ မခွေးထွေးသလိုပဲ၊ ကိုကို့ရင်ခွင်ကို အရမ်းသတိရတယ် သိလား”

“ဟုတ်ပါပြီ နောက်နေ့ကျရင် ကိုကိုအတိုးချပြီး ကြင်နာပါ့မယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုလွမ်းနေတဲ့ချစ်သူလေးကို သနားလိုက်တာကွာ”

“ကိုကို ခဏလေးနော်၊ ဖုန်းကိုင်ထားဦး၊ တံခါးခေါက်လို့ ဖွင့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ကိုကိုနှင့်စကားပြောနေဆဲမှာ တံခါးခေါက်သံကြားတာကြောင့် ခုတင်ပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဪ မမိုး”

“ထိပ်ထားအိပ်တော့မှာလားလို့ ကော်ဖီလာပို့တာ၊ ပူနေတုန်းလေး သောက်လိုက် ထိပ်ထား၊ ပြင်သစ်ကလာတာ အရမ်းကောင်းတာပဲ ဆေးဖက်လည်းဝင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုနဲ့ဖုန်းပြောနေတုန်းမို့ ပြီးမှ သောက်လိုက်ပါမယ် ကျေးဇူးပဲ မမိုး”

“အင်း စောစောအိပ်နော် ထိပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမိုး”

မမိုးက အဓိပ္ပာယ်တွေအများကြီးပါသော အပြုံးနှင့်ပြုံး၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဘယ်လိုအပြုံးမျိုးလဲဆိုတာတော့ သူမ မခွဲခြားတတ်ပေ။ ပြီးမှ ကိုကိုနှင့်ဖုန်းပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ကိုကို”

“ဘယ်သူလဲ ထိပ်ထား”

“မမိုးပါ၊ ကျွန်မအိပ်ရာဝင်သောက်ဖို့ဆိုပြီး ကော်ဖီဖျော်ပြီး လာပို့တာ”

“ဟင် ထိပ်ထားက ညအိပ်ရာဝင် ကော်ဖီသောက်တတ်တဲ့ အကျင့်လည်းမရှိတဲ့နဲ့ နှိပ်တစ်ခါတလေ သောက်တတ်တာမဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဒါပေမဲ့ သူက ကိုယ့်တိုင်ဖျော်ပြီးလာပေးတော့လည်း အားနာလို့ ယူထားလိုက်ရတာပေါ့”

“အားနာလို့ဆိုပြီးလည်း မသောက်လိုက်နဲ့ဦး၊ သောက်စမနို့ရင် အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို့ရဲ့၊ လက်ထရန်ခန်းထဲ သွန်ပစ်လိုက်ရင် ရတာပဲ၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“စိတ်ပူတာပေါ့ဗျား ကိုယ့်ချစ်ဇနီးလေး ကိုယ်မျှက်ကွယ်ရာမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးရိမ်ရတာပေါ့၊ နောက်ဆို တစ်ရက်လောက်ခွဲရတာကိစ္စ မရှိပေမယ့် တစ်ပတ်လောက်နေရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်လည်းထိပ်ထားနဲ့ လိုက် မှပဲ၊ ကိုယ် မခွဲနိုင်ဘူး ထိပ်ထား”

“ကျွန်မလည်း ကိုကို့လိုပဲ ကိုကို့ရယ်၊ ဒါပဲနော် ကိုကို့ ဝွတ် နိုက်”

“ဝွတ်နိုက် ထိပ်ထား။ ထိပ်ထားလေး အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုကို့နဲ့ တွေ့ပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ ကိုကို့”

ဒီဆုတောင်းလေးကိုတောင် လွမ်းမောမိလေသည်။ ကိုကို့ရဲ့ အကြင်နာတွေကြောင့် ညစဉ်အိပ်စက်မှုတွေမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာထွေးခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ဒီလိုနှင့် အချိန်နေ့ရက်ကာလတွေကို အဆင်ပြေပြေ ဖြတ် သန်းရင်း။

အချစ်တွေဟာ လေ့လာပါးမသွားဘဲ တဖြည်းဖြည်း တိုးပွားရှင် သန်နေကာ။

အခန်း (၃၄)

“ဟင် ဘာ ဘာပြောတယ် ထိပ် ထိပ်ထားမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်လား ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုကြီးမပြောတာ လဲ၊ ဘာလို့အခုမှပြောရတာလဲ၊ ဘယ်နှလတောင် ရှိပြီလဲ”

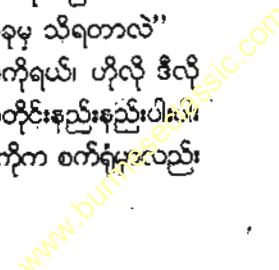
“တူလေး ဟ တစ်ခွန်းချင်း မေးပါ၊ အမောဆိုပြီးတောင် သေနိုင်တယ်၊ ထိပ်ထားက ပြောပြချင်လို့တောင် စောင့်နေတာ ပြောမှာ ပေါ့”

“အေးလေ ကိုမင်းဘုန်းက ပိုကိုပိုတယ်၊ တကယ်မနိုင်ဘူး”

လေးလေးနှင့်ဒေလီယာ အပြစ်တင်တာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ ထိပ်ထားပခုံးလေးကိုဖက်ကာ ဆိုဖာခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“ပြော ထိပ်ထား။ ကိုကိုက ဘာလို့ အခုမှ သိရတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း အခုမှ သိတာမို့ပေါ့ ကိုကို့ရယ်၊ ဟိုလို ဒီလို ခံစားနေရပေမယ့် အဲဒါကြောင့်လို့ မထင်ဘူး။ ဒီအတိုင်းနည်းနည်းပါးပါး ခြစ်တာကို ကိုကို့ကိုလည်း မပြောချင်ဘူးလေး၊ ကိုကိုက စက်ရုံမှာလည်း

ပင်ပန်းတယ်။ ကျွန်မနေမကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း စိတ်ပင်ပန်းမှာပဲလို့ထင်
“ထိပ်ထားရယ် အဲဒီလိုကိစ္စမျိုး ကိုယ့်ကိုမပြောရင် မင်း ဘယ်
သူ့ကိုပြောမှာလဲ”

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဘာမှန်းသေချာမသိလို့ပါ ကိုကို၊ ဒီနေ့မှ
ဒေလီယာက နင်ကြည့်ရတာမရှိသေးဘူး။ ဆေးခန်းမှာ ဆေးသွားစစ်
ကြည့်မှဖြစ်မယ်ဆိုလို့ လိုက်သွားခဲ့တာ ဟိုရောက်တော့”

“ဘယ်လောက်ရှိပြီတဲ့လဲ၊ ဘယ်နှလတဲ့လဲ”

“သုံးလထဲဝင်နေပြီ”

“ဟင် သုံးလ သုံးလတောင် ရှိပြီလား။ ဒါဆို ကိုယ်ကထေး
အဖေဖြစ်တော့မှာပေါ့။ တကယ် တကယ်ပေါ့ ထိပ်ထား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ဟား ဟား ငါကွ မင်းဘုန်းခေါင်ကွ၊ မင်းဘုန်းခေါင် ကထေး
အဖေဖြစ်တော့မှာကွ ပေး”

“ဟယ် ကိုကို ဘာလို့ရှက်စရာကောင်းအောင် အော်ဟစ်နေတာ
လဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ ရှက်လိုက်တာ”

မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ အရှက်သည်းနေသော ထိပ်ထား
လက်ကလေးကို မင်းဘုန်းခေါင် ဖွတ်အတင်း ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

“ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး ထိပ်ထား။ ဂုဏ်ယူရမှာ ဝမ်းသာ
ကြည်နူးရမှာ ဟုတ်တယ်နော် လေးလေး”

“ဟုတ်တာပေါ့ မှန်တာပေါ့ ငွေရအောင်ငွေနဲ့ အရင်းအနှီးလှူ
ပြီး ရှာဖွေရတာ လွယ်ပေမယ့် လှူကနေ လှူဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်
ဘူး။ လေးလေးတို့ကိုယ်ကြည့်လေ ဒေလီယာရော လေးလေးရော ကထေး

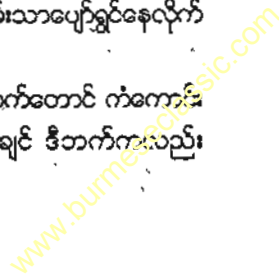
လိုချင်လိုက်တာ ရင်သွေးလေးလိုချင်လိုက်တာမှ ရူးနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့
အရင်က ကလေးမမွေးအောင် မရအောင် တားဆေးတွေ့အမျိုးမျိုး သုံးစွဲ
ခဲ့တာကြောင့် အခုဘယ်လိုလုပ်လုပ် ကလေးရဖို့မလွယ်တော့ဘူး။ ဒါ
လေးလေးတို့အပြစ်ဒဏ်ခံရတာ။ အရင်က မရအောင်တားခဲ့မိတဲ့အတွက်
အခု ကလေးလေးကမလာချင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ထိပ်ထား။ ငါနို့အတွက် သံယောဇဉ်တွေ အခိုင်
အမာဖြစ်ဖို့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ပြုကြည့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြည့်နေတာ နင်
လည်းအသိပဲ။ ဒါပေမဲ့ မလွယ်သေးဘူး။ ခဏစောင့်ကြည့်ပါဦး။ တချို့
ဆရာဝန်တွေက ကိုယ်ဝန်လွယ်လို့ရရင်တောင် ကိုယ်လက်အင်္ဂါစုံပြီး
အကောင်းပကတိရင်သွေးလေး မွေးဖို့ကတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဘယ်
လောက်တောင် ဝမ်းနည်းဖို့ကောင်းလဲ။ ရင်သွေးဆိုတာ လိုချင်တိုင်း
ရတာမဟုတ်ဘူး။ ကံကောင်းမှရတာ။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်မှ ရတာ”

ဟုတ်သားပဲလို့ ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံဖို့ရာ ပါးစပ်ကပြော
ထွက်ဖို့ မဝံ့ရဲပေ။ ရှက်တာရော စိတ်လှုပ်ရှားတာရော ကြည့်နူးပီတိဖြစ်
တာရော စုံလင်အောင် ခံစားမှုတွေ ဖြစ်လျက် နှုတ်တို့က ဆွံ့အနေကြ
သည်။

ကိုကိုကတော့ သူမခန်းလေးကို တင်းကြပ်စွာထွေးဖက်လျက်
“ထိပ်ထားအဖေကိုလည်း ဒီအကြောင်း အသိပေးရမယ်။
အကြောင်းကြားရမယ် ထိပ်ထား။ ယောက္ခထီးက အရမ်းကို မြေးချီချင်
နေတာ။ သိလို့ကတော့ ဘယ်လောက်တောင်မှ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေလိုက်
မလဲ”

“မွေးလာတဲ့ကလေးကတော့ ဘယ်လောက်တောင် ကံကောင်း
လိုက်မလဲ၊ ဟိုဘက်က အဘိုးကလည်း မြေးလိုချင် ဒီဘက်ကလည်း

တောင့်တနေတာဆိုတော့ ပြောစရာ ဘာရှိတော့မှာလဲ”

“မွေးစမ်းပါ ထိပ်ထားရယ်၊ မြန်မြန်မွေးစမ်းပါ သားလေး ဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရင်သွေးလေးတွေကို ကိုယ်အချမ်း ချစ်မှာ”

“အခု ရေတွင်းတူး အခုခရေကြည်သောက်ချင်လို့ ဖြစ်မလား ကိုမင်းဘုန်းရဲ့၊ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီဆိုပေမယ့် မွေးဖွားဖို့စောင့်ရ ဦးမှာပေါ့၊ ထိပ်ထား နင်ရှေ့လျှောက် မပေါ့နဲ့တော့နော်၊ အစစအရာရာ သတိထားဆင်ခြင်ရတော့မယ်၊ သွားတာလာတာ နေတာထိုင်တာ စား တာသောက်တာ အားလုံး၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် စားချင်တာစား သောက် ချင်တာသောက်လို့မရဘူး၊ ကလေးအတွက်တွေးရတော့မယ်”

“ဒေလီယာ ပြောတာမှန်တယ် ထိပ်ထား၊ ကိုယ်ကတော့ ထိပ် ထားကို စိတ်မချတော့ဘူး၊ ရင်သွေးက ကိုယ်တို့အတွက် အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ထိပ်ထားကလည်း အရေးကြီးတာဆိုတော့ ကိုယ့်မျက်စိ အောက်မှာပဲရှိစေချင်တယ်”

“အဲဒီလိုကြီးနေလို့ ဖြစ်မှာလား၊ ဖေဖေတို့ဆီ သွားနေကြအတိုင်း သွားရဦးမှာလေ၊ ဖေဖေတို့ကလည်း အခုဆို ပိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်ချင်ကြ ဦးမယ်”

ထိပ်ထားပြောတာ မှန်နေတာမို့ မင်းဘုန်းခေါင် ငိုငိုကျသွား ရသည်။ ဦးထွန်းဇော်က ထိပ်ထားကိုသွားပို့သည့်အခါမှာသာ မျက်နှာက ပြုံးရွှင်ချိုမြဲနေပြီး ပြန်ခေါ်သည့်အချိန်ဆိုလျှင် မျက်နှာက လုံးဝမကောင်း ပေ။ သမီးအချစ်မြဲအနှစ်ဆိုသလို မြေးလိုချင်လိုက်တာလည်း ရူးမတတ် ပင်။

ငါ့အမွေတွေ ဆက်ခံဖို့ မြေးလိုတယ်ကွဟု ခဏခဏ ကြိမ်းဝါး ခမ်း သူတို့မှာလည်း ဒီတစ်သက်ကလေးရဖို့မှ မလွယ်တော့တာ။

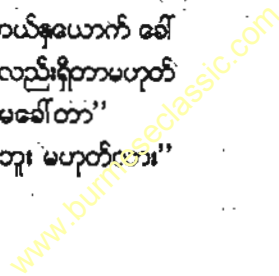
“ထိပ်ထားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့အတွက် တွေးပေး ရမှာပေါ့၊ အခုတောင် ထိပ်ထားကို အရမ်းဂရုစိုက်ကြတာ၊ ထိပ်ထား မိထွေးဆိုလည်း အရမ်းကို ပြောင်းလဲလာတယ်၊ ထိပ်ထားလာမယ့်နေ့ဆို ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်ပေးတာ မမောနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ခဏခဏ လာဖို့အတွက် ဖားနေသလိုတောင် ဖြစ်နေတယ်၊ အစားအသောက် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်အတွက်ပါပါတယ်လေ”

“အဲဒါကတော့ ဖားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ တကယ်စေတနာနဲ့ လုပ်ကျွေးတာပါ၊ ထိပ်ထားသွားတိုင်း ညဘက်မညည်းမညူ၊ ကော်ဖီ ဖျော်ပေးတယ်၊ ပြင်သစ်က တန်ဖိုးကြီးကော်ဖီမှုန့်ကိုမှ ဖျော်ပေးတာနော်၊ ထိပ်ထားက ညဘက်ကော်ဖီမသောက်တတ်တိုင်း သွန်သွန်ပစ်နေရတာ အားလည်းနာတယ်၊ နှမြောလည်း နှမြောမိတယ်၊ စေတနာကိုစော်ကား မိသလိုဖြစ်မှာမို့လို့ သွန်ပစ်နေတာ မသောက်တော့ပါဘူးလို့လည်း ပြော ထွက်ဘူး”

“အဲဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ကောင်းမှာလဲ ထိပ်ထားရယ်၊ ထိပ် ထားပြောသလို စေတနာကိုစော်ကားမိသလိုဖြစ်သွားမှာ အမှန်ပဲ၊ သူက အပင်ပန်းခံလုပ်ထားရတာလေ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေဆိုလည်း အလုပ်သမား မခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်းလုပ်တာ”

“ဖေဖေက အလုပ်သမားခေါ်ပေးပါတယ်၊ ဘယ်နှယောက် ခေါ် ခေါ်လို့ပြောတယ်၊ မမိုးက အိမ်မှာလူတယ်နှယောက်မှလည်းရှိတာမဟုတ် ဘူး၊ ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်စရာလည်း မရှိဘဲနဲ့ဆိုပြီး မခေါ်တာ”

“ထိပ်ထားသွားရင်လည်း ဘာမှမလုပ်ခိုင်းဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း ဘာမှကိုမလုပ်ခိုင်းတာ၊ အခု ကိုယ်ဝန်ရှိမှန်းသိရင် မူးဖူးတောင် မှတ်ထားဦးမယ်ထင်တယ်၊ သူကလည်း သူ့ရင်သွေးလေး ပျက်ကျသွားလို့ ကလေးအရမ်းလိုချင်နေတာလေ၊ ဖေဖေအသက်ကြီးလို့ အရင်သေရင်တောင် သူ့အတွက် သံယောဇဉ်အခိုင်အမာ ကျန်ခဲ့ဦးမယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီ သူ့ရင်သွေးပျက်ကျသွားတာ ထိပ်ထားကြောင့်ဆိုပြီး အငြိုးတွေထားခဲ့တာမဟုတ်လား၊ အခု အဲဒီအကြောင်း မပြောတော့ဘူး လား”

“ဟင့်အင်း လုံးဝကိုမပြောတော့တာ၊ အရင်ကတော့ ရန်သူ တွေလိုကို တိုက်ခိုက်နေတာ၊ အခုကတော့ ညီမရင်းတွေလိုပါပဲ၊ ကျွန်မကို အရမ်းဂရုစိုက်တယ်”

“တော်သေးတာပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စတွေ အေးချမ်းသွားလို့ ပြဿနာ တွေနဲ့ဆိုရင် အဲဒီအိမ်ကို ကိုယ်လုံးဝလွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ် သူပဲ ဖေဖေကို ကတိတွေပေးထားပြီးတော့”

“ဪ ကတိပေးထားလည်း ထိပ်ထားအတွက် စိုးရိမ်စရာ ရှိရင် တစ်မျိုးပေါ့၊ အခု ဘာပြဿနာမှမရှိလို့ စိတ်ချလက်ချလွှတ်ထား တာ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိန်းမအတွက်ပဲ ကိုယ်တွေ့ရမှာပေါ့ဗျာ၊ တခြားလူတွေကို ဂရုစိုက်စရာလား”

“မင်းဘုန်းခေါင်တို့ကတော့ အိုဗာပဲဟေ့၊ လေးလေးတောင် အခြေအနေမမှန်ရင် မြောင်းထဲပို့မယ့်ကောင်”

ဦးမြတ်ခေါင် စကားကြောင့် ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်၊ ထိပ်ထားမှာ ရင်သွေးလေးလွယ်ထားရပြီဆိုတာကြောင့် အားလုံးစိတ် လွတ်ကိုယ်လွတ်ကို ပျော်ရွှင်နေကြတာဖြစ်၏။

မင်းဘုန်းခေါင်က ထိပ်ထားကိုယ်လေးကို ဖက်ထားလျက်နှင့် “ရင်သွေးလေးရှိတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကိုယ်တို့ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာစားမလဲ ဘာလုပ်ကြမလဲ ပြော၊ ကိုယ်အားလုံး လုပ်ပေးမယ်”

“တော်ပါ ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ အိမ်မှာပဲ ဒေလီယာနဲ့မုန့်တွေ အစားအသောက်တွေ အတူတူ လုပ်စားကြမယ်”

“အောင်မလေးဗျာ ထိပ်ထား ဘာမှမလုပ်ရပါဘူး၊ ထိပ်ထား ဘယ်မှမသွားချင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်ဟိုတယ်က အစားအသောက်ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်အော်ဒါမှာကျွေးပါ့မယ်၊ ထိပ်ထား ဘာအလုပ်မှမလုပ်ရတော့ဘူး၊ အလေးအပင်လည်း မမရဘူး၊ စိတ်လည်းအပင်ပန်းမခံရဘူး၊ ရေတောင် တိုယ်ချိုးပေးမယ်”

“ဟယ် ကိုကိုနော်၊ အိုဗာလို့အပြောခံရတာတောင် နည်းသေး တယ်”

ထိပ်ထားစကားကြောင့် ဦးမြတ်ခေါင်က မင်းဘုန်းခေါင်ကို အမြင်ကတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး

“အဲဒါပဲ မမြင်ဘူးတော့ မူးကိုဖြစ်ထင်နေတာ၊ မိန်းမကလည်း ရဘူး၊ ကလေးကလည်း မရဘူးတော့ ရှားနေပြီ ဒီကောင်၊ ဒီက လေးလေးလို အတွေ့အကြုံရှိအောင် ရှေ့မှာတစ်ယောက်လောက် အစမ်း ရှုခဲ့ပြီးရော”

“လေးလေးနော်”

“ဦးနော်”

ဒေလီယာနှင့်ထိပ်ထား မကျေမနပ် မျက်စောင်းဝေသွားကြ သည်။ ဒေလီယာကတော့ ဦးမြတ်ခေါင်ကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် သဝဏ်ကိုသာပါ။

ထိပ်ထားကတော့ မင်းဘုန်းခေါင်အချစ်ကို သူမတစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တာကြောင့်ပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်တွေနှင့်တော့ ဝေစည်နေတာပါပဲ။ မေတ္တာ တရားတွေနှင့်နေကြတာမို့ သာယာအေးချမ်း ပျော်ရွှင်မှုတွေပြည့်စုံလျက်။

အခန်း (၃၅)

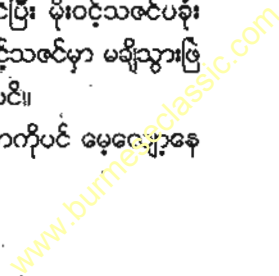
“ဟင် ဘာ ဘာပြောတယ် သမီးမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဟုတ်လား။ တကယ်လား သမီးလေး တကယ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သုံးလထဲမှာပါ။ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သေချာစစ်ဆေးပြီးပါပြီ”

“ဟား ထွန်းဇော်တို့ အဘိုးဖြစ်ပြီပေါ့ကွ။ ဟန်ကျလိုက်တာ သဘောကျလိုက်တာကွ။ ဘယ်လောက်တောင် ပျော်စရာကောင်းလိုက် သလဲ။ မိုး မိုးရောမပျော်ဘူးလား။ မိုး မြေးရတော့မယ်။ ကိုကြီးတို့မှာ သားသမီးမရပေမယ့် မြေးလေးရတော့မယ် မိုးရဲ့”

ဦးထွန်းဇော်က ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရွှင်ပြီး မိုးဝင့်သဇင်ပန်း လေးကိုပုတ်လိုက် ဖက်လိုက်ဖြင့် ပြောသည်။ မိုးဝင့်သဇင်မှာ မချိသွားဖြဲ ပုံစံမျိုးဖြင့် ထိပ်ထားကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေသလိုပင်။

အခုချိန်မှာ ဟန်ဆောင်ပြီး ပျော်ပေးရမှာကိုပင် မေ့လျော့နေ ခဲ့၏။

“ထိပ် ထိပ်ထား တကယ်ကိုယ်ဝန်ရှိတာလား”
 “ဟုတ်တယ် မမိုးရဲ့၊ နေရထိုင်ရ မအိမသာဖြစ်နေတာတွေကြာပါပြီ၊ မနေ့ကမှ အိမ်ကဒေလီယာနဲ့ အထူးကုဆေးခန်းမှာ သေချာသွားစစ်ခဲ့တာ၊ ကိုးပတ်တောင် ကျော်သွားပြီ၊ သုံးလထဲရောက်ပြီပေါ့၊ အိမ်ကတော့ အားလုံးကိုပျော်နေကြတာပဲ၊ ကိုကိုကတော့ ပြောမနေနဲ့ အဲဒီမျက်နှာလည်း ကြည့်ဦး”

ထိပ်ထားက မင်းဘုန်းခေါင်မျက်နှာကို မေးဝေ့ကာ ပြော၏။
 မင်းဘုန်းခေါင် မျက်နှာကြီးက ပြုံးပြီးနေလျက်

“ကျွန်တော် ထိပ်ထားကိုလာသာပို့ရတာ စိတ်မချဘူး၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာပဲ ထားချင်တာ”

“မင်းကကွာ ငါတို့သမီးကို ငါတို့ကရော ဂရုစိုက်တဲ့နေ့မလားကွ၊ မိုးက သမီးကို သူညီမရင်းလေးလို ဂရုစိုက်နေတာပါ၊ အခုဆို သမီးအတွက်တည့်မယ့်အစားအစာ အားဖြစ်စေမယ့်အစားအစာတွေ လုပ်ကျွေးလိမ့်မယ် ဟုတ်တယ်နော် မိုး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒီအချိန်မှာ ကလေးရော လူကြီးရော ကုန်းမှာ ဖို့လိုတယ်၊ အစားအသောက်ကလည်း အရေးကြီးတာပဲ၊ အရမ်းဂရုစိုက်မှဖြစ်မယ်”

“ဒီမှာလာနေတုန်းကတော့ မိုးကပဲ ဂရုစိုက်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ကိုကြီးလည်း ကုမ္ပဏီက စောစောပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ မြေးလေးရတော့မယ်ဆိုတော့ ကိုကြီးလည်း အားတွေပိုရှိသွားပြီ၊ ကိုကြီးတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှအမွေပေးရမယ့်သူ ရှိလာပြီလေ”

“ဟင် မွေးတောင်မမွေးရသေးဘူး အမွေပေးမလို့လား”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့၊ ဖေဖေတို့မှာ သားသမီးရှိရင်တော့ တစ်မျိုး

ပေါ့၊ သားသမီးမရှိတော့ မြေးလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ ပုံပေးရမှာပေါ့၊ ဖေဖေရဲ့အမွေအနှစ်တွေ ရသင့်တဲ့ကလေးပဲ”

“မြေးထီးလေးမဟုတ်ဘဲ မြေးမလေးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ရမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ ထွန်းဖော်အတွက် မျိုးဆက်လေးပဲဥစ္စာ၊ သမီးနာမည်နဲ့တော့ ဘာမှသိပ်မရနိုင်ဘူးနော်၊ မြေးလေးနာမည်နဲ့ပဲ အကုန်လွှဲပေးမှာ”

ဦးထွန်းဖော် အရမ်းကိုတက်ကြွနေသည်။ မိုးဝင့်သဇင်ကိုပင် အတွေးထဲမှာရှိပုံမပေါ်တော့။ မင်းဘုန်းခေါင်ကလည်း အပျော်မျက်နှာနှင့် ပင်

“ကျွန်တော်လည်း ရင်သွေးလေးအတွက် အလုပ်တွေပိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဒီစက်ရုံလုပ်ငန်းကလည်း အောင်မြင်တယ်ဆိုပေမယ့် နောက်ထပ်ရင်သွေးလေးတွေ ထပ်ရဦးမယ်ဆိုရင် ဒီထက်ပိုပြီး ကြီးစားမှဖြစ်မှာ”

“ဒါပေါ့ကွ ဒီထက်ပိုလုပ်ရမှာပေါ့၊ ငါသာ ဒီထက်ငယ်ကြည့်ပါလား၊ မြေးတွေအတွက်လုပ်ဦးမှာပဲ၊ ခွန်အားတွေ ကုန်ချင်ကုန်သွားပါစေ၊ မြေးတွေအတွက် လုပ်ပေးလိုက်ချင်သေးတယ်”

“အန်ကယ်ရယ် အန်ကယ် တကယ်ကို တက်ကြွပြီး ပျော်နေတာပဲ၊ အိမ်က လေးလေးလည်း အဲဒီလိုပဲ၊ သူတို့က ကလေးမရနိုင်ဘူးဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရင်သွေးလေးအတွက်ပဲ သူတို့ရှိသမျှ ပုံပေးမှာတဲ့”

“ဒါဆို ငါ့မြေးက ကံကောင်းတာပေါ့ကွ၊ အားလုံးက အမွေခံတွလည်းပေး၊ အလိုလိုက်ဖူးဖူးမှတ် အချစ်ခံရမယ့်ကောင်၊ ဒါပေးမလို့လူ

တစ်ယောက်ရဲ့ကံစာတာဆိုတာ ဘယ်ပြောလို့ရပါ့မလဲ၊ အထိတ်ကံ ကုသိုလ် အကြောင်းတရားတွေက ပါလာပြီးသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်၊ နောက်နေ့မှ ထိပ်ထားကို လာခေါ်ပါမယ်”

“အေး၊ နောက်ရက်ကျရင် သမီးကိုလာပို့ပြီး မင်းပါဒီမှာ အိပ်ချင်အိပ်ပေါ့၊ သမီးလည်း ကြာကြာနေရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ထိပ်ထား ကိုယ်သွားမယ်နော်၊ ကျန်းမာရေးကရစိုက်၊ ကိုယ့်ဆီလည်းဖုန်းဆက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

မင်းဘုန်းခေါင် မပြန်ချင်ပြန်ချင်နှင့် ပြန်သွားရသည်။ ကားနား အထိလိုက်ဖို့သော ထိပ်ထားနဖူးလေးကို အနမ်းပွင့်တွေခြွေပြီးမှ တာတာလေးပြသွား၏။ မခွဲထားချင်သော်လည်း မိဘရဲ့မေတ္တာတရားကို နားလည်နေတာကြောင့် သူမလည်း မနေချင်ဘဲနေခဲ့ရသည်။

တစ်စက္ကန့် တစ်မိနစ်လေးတောင် ဝေးမနေချင်ဘူးဆိုသော်လည်း။

အခန်း (၃၆)

“အမယ်လေး”

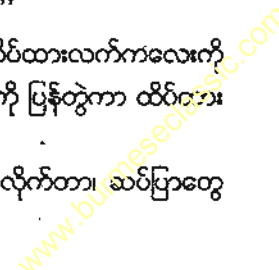
ရေချိုးခန်းထဲအဝင်မှာ ချွဲစိစိအရာတွေကြောင့် သူမ ဖြုန်းခနဲလဲကျသွားတော့မလို့ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူမ အချိန်မီသတိထားပြီး အုတ်ကန်ပေါင်ကို မကိုင်ထားမိလျှင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဝစ်လဲကျသွားမှာ သေချာ၏။

တကယ်ကို ဘုရားကယ်လိုက်တာပါ။ အထိတ်တလန့်ပင် ရင်ဆွေးလေးခိုအောင်းနေသော ဝမ်းဗိုက်လေးကို ကပျာကသီလေး ဓမ္မဗိုက်ထားမိသည်။

“ထိပ် ထိပ်ထား ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ကတုန်ကယင် ချွေးပြန်သွားသော ထိပ်ထားလက်ကလေးကို ဆွဲ၍ မိုးဝင့်သင် မေးသည်။ မိုးဝင့်သင်လက်ကို ပြန်တွဲကာ ထိပ်ထား ရေချိုးခန်းအပြင်ထွက်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ရေချိုးမလို့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်လိုက်တာ၊ ဆပ်ပြာတွေ

ထင်တယ်။ အရမ်းချော်နေတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဪ အဲဒါ မမိုးပေါ့ဆတာပါကွယ်။ အဝတ်လျှော် စက်ထဲ ဆပ်ပြာထည့်တာ အောက်ကို ဖိတ်ကုန်တာ မသိလိုက်ဘူး။ တော်သေးတာပေါ့ ထိပ်ထား၊ ဘာမှမဖြစ်လို့ အခုပဲ မမိုးဆေးပေးမယ် နော်”

“နေပါစေ မမိုးလည်း တစ်နေကုန် အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ၊ မနားရဘူး၊ ကျွန်မအခန်းထဲမှာပဲ ချိုးလိုက်ပါတော့မယ်”

“ဪ ထိပ်ထားမချိုးလည်း မမိုး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမှာပါ ကွယ်။ ရေချိုးတိုင်းတော့ လုပ်နေကျပါ။ ဟင်းအိုးတည်တာမပြီးပြတ်သေး တာနဲ့ ရေချိုးဖို့နောက်ကျနေပြီ။ ထိပ်ထားကိုခံတွင်းတွေအောင် ကျွေးချင် လို့လေ။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ အရသာရှိတာလေးတွေ မက်တတ်တယ်မဟုတ် လား”

“ဒုက္ခရာလို့ မမိုးရယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ဝန်ရှိတာ အစားအသောက် ပျက်တာမျိုးမရှိသေးပါဘူး။ အရမ်းထူးထူးခြားခြားကြီး မခံစားရဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ရှိမှန်းကို မသိလိုက်တာ၊ ဟိုကိစ္စကို သတိထားမိမှ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တာ”

“အင်း ထိပ်ထား ကံကောင်းတာပေါ့။ တချို့ဆို ကိုယ်ဝန်စရို ငြိဆိုကာတည်းက တော်တော်လေး ခံစားရတာလေ။ မမိုးလည်း အဲဒီလိုပဲ နေလို့ထိုင်လို့ လုံးဝမကောင်းဘူး။ အသက်အရွယ်အရလည်း ပါမှာပေါ့။ အစားအသောက်ပျက်တယ်၊ အော့ချင်အန်ချင်တယ်၊ ဘာစားစား ခံတွင်း မတွေ့ဘဲ ရွံ့သလိုလိုချည်းပဲ ဖြစ်နေတာ။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ လည်း အရမ်းစိတ်ချောက်ချားတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးနဲ့လတ်ထပ်ဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ဖြစ်သွားတာလေ”

“ဪ”

ဟုတ်မှာပဲလို့ စာနာစိတ်လေး ဝင်သွားမိလေသည်။ သူမမှာ လည်း ရင်သွေးလေးလွယ်ထားရပြီမို့ အကောင်းမမြင်နိုင်ဘဲ ရန်လိုတိုက် ခိုက်မိတာတွေကို နောင်တရနေမိ၏။

“ဟိုတစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ မမိုးစိတ်ထဲ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး။ ကဲ ထိပ် ထားရေ မြန်မြန်ချိုးလိုက်လေ၊ ထိပ်ထားအဖေ ပြန်လာတော့မှာဆိုတော့ ထမင်းစားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမိုး ကျွန်မ မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ ပါမယ်”

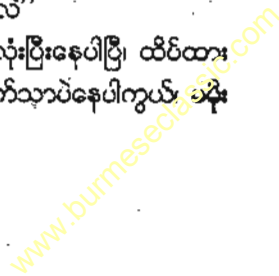
သူမအခန်းမှာပင် ရေအမြန်ချိုး၍ အဝတ်အစားလဲလိုက်ရ သည်။ ခုနက အဖြစ်အပျက်ကို သူမ အခုထိ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

သတိလက်လွတ်သာဖြစ်သွားခဲ့လျှင် ရင်သွေးလေးအတွက် တကယ်ကို မတွေ့ပုံစရာပါ။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ ကိုကိုကို လုံးဝ ပြောပြလို့မဖြစ်။ စိတ်မချဖြစ်ပြီး ဖေဖေအိမ်ကိုလုံးဝလွှတ်မှာ မဟုတ်တော့ ပေ။

မြေးလေးရတော့မှာကို အရမ်းတက်ကြွပျော်ရွှင်နေသော ဖေဖေ ကို ဒီလိုတော့ ဥပေက္ခာမပြုရက်ပါ။ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေပေးခဲ့မိသည့်အချိန် တွေရှိခဲ့တာမို့ သူမကြောင့် စိတ်ထိခိုက်မှုတွေ မဖြစ်စေချင်တော့။

“မမိုး ကျွန်မ ဘာကူလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ဪ ထိပ်ထား၊ နေပါစေ အားလုံးပြီးနေပါပြီ။ ထိပ်ထား ဘာမှလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ သက်သောင့်သက်သာပဲနေပါကွယ်။ မမိုး အတွက် ဒီလောက်က ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူး”

“ဖေဖေရော ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီ၊ ဗိုက်တွေအရမ်းဆာနေလို့တဲ့လေ၊ အခုပဲ ပြန်ထွက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေလည်း အသက်ကြီးတော့ အိမ်ပဲပြန်လာနေချင်တော့တာ ထင်တယ်”

“ထိပ်ထားရှိလို့ပါ။ မဟုတ်ရင် သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း ဘယ်သူနဲ့တွေ့နေလို့ ဘယ်မိတ်ဆွေနဲ့ဘယ်မိတ်ဆွေမှာ စကားပြောနေလို့နဲ့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အိမ်ပြန်နောက်ကျတတ်တယ်”

“ဟုတ်လား အသက်ကြီးလာလို့ စကားပြောဖော်မတ်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေက မမိမိတော့ချစ်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်း သူ့ဇနီးကောင်းကြောင်း တဖွဖွပြောနေတာ”

“အဟင်း၊ ဟင်း”

မိုးဝင့်သဇင် သဘောကျသလို ပြုံးရယ်လိုက်ပေမယ့် အရယ်အပြုံးတွေက အသက်မပါပေ။ ဟန်ဆောင်မှုတွေဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု လှူပုဂံချက်တွေရှိနေတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ ထိုအချိန်မှာ ဦးထွန်းဖော်ဝင်လာခဲ့ပြီး

“သမီးလေး နေကောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“အေးအေး၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော် သမီး၊ သမီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှ ဗိုက်ထဲက ဖေဖေမြေးလေးလည်း ကျန်းမာမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဗိုက်ဆာလို့ဆို ထမင်းကစားလို့ရပြီ၊ အဆင်သင့်ပဲ၊ မမီးလက်ရာနဲ့ဖေဖေ စားပြန်မှာပါ၊ မမီးက လက်ရာကောင်းတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ဖေဖေ အသက်ရှည်ကျန်းမာနေတာလေ၊ မိုးအပြုစုကောင်းတာနဲ့ ဆေးရုံဆေးခန်းတောင် သွားစရာမလိုဘူး၊ ဟုတ်တယ်နော် မိုး”

“ဟုတ်ပါပြီ ကဲ ထမင်းစားရအောင်”

“ဟာ ဟင်းတွေက စုံလှချည်လား၊ ပင်ပန်းတော့မှာပဲမိုးရယ်”
မိုးဝင့်သဇင် ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ ဦးထွန်းဖော် ချီးကျူးလိုက်သည်။ မိုးဝင့်သဇင်က မပြုံးချင်ပြုံးချင်ဖြင့်

“ကိုကြီးက အဲဒီလိုမြှောက်ပြီးတော့ပဲ မိုင်းစားနေတာ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုကြီးက ဝန်ထမ်းဘယ်နုယောက်ခေါ်ခေါ်လို့ မိုးကို မပင်ပန်းစေချင်လို့ ပြောသားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီကကို အပင်ပန်းခံပြုစုချင်လို့ပါရှင်၊ ကဲ စားထိပ်ထားလည်းစားနော်၊ ခံတွင်းမတွေ့ရင်လည်းပြော၊ ကလေးကျန်းမာအောင်လို့ စားချင်တာရှိရင် ချက်ကျွေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမီး ကျေးဇူးပဲ”

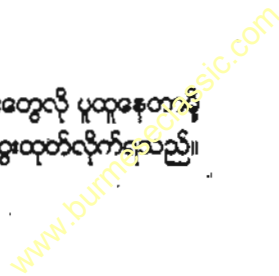
ပြောပြီး ဟင်းထည့်၍ ထမင်းတစ်လုပ်စားလိုက်စဉ်မှာ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ပူထူသွားပြီး ရင်ထဲအထိ ပူဆင်းသွားကာ မျက်ရည်တွေပင် ချက်ချင်းဝဲတက်လာသည်။

“ရှူး အား”

“ဟင် ထိပ်ထား အရမ်းစပ်သွားလား၊ ဒီအရည်လေးသောက်လိုက်လေ ထိပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ အား ဖလူး”

ဟင်းရည်သောက်ကာလည်း ငရုပ်ကောင်းတွေလို ပူထူနေတာမို့ ပါးစပ်ထဲတောင်မထားနိုင်ဘဲ သောစင်မှာသွား၍ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“သမီး သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်းရည် ဟင်းရည်ပူသွားလို့ပါ ဖေဖေ”

“ဪ သမီးရယ် ဒီလိုအချိန်မှာ ဟင်းရည်အပူ ရေခဲအပူ ကော်ဖီအပူ မသောက်ရဘူး၊ ဗိုက်ထဲကကလေးကို ထိခိုက်တတ်တယ်”

“ဟင်းရည်က ငရုတ်ကောင်းများသွားလား မသိဘူး။ မနိုး သောက်ကြည့်ဦးမယ် ဟင် ဟုတ်သားပဲ၊ ဟင်းအိုးထဲမှာ မနိုး ငရုတ် ကောင်းနှစ်ခါခပ်မိသွားတယ်၊ ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး။ ငရုတ်ကောင်းက ခဲသွား သားလည်ပတ်မှုအတွက် ကောင်းတယ်၊ ငါးပြေမကို ငရုတ်သီးနဲ့ချက် တာက ထိပ်ထားက အစပ်ကြိုက်လို့ပါ။ အချိုလေးသောက်မလားဟင် မနိုး ကော်ဖီဖျော်ပေးရမလား”

“ရ ရတယ် မနိုး။ ဖေဖေအတွက်ချက်ထားတဲ့အစပ်မပါတဲ့ ဟင်းတွေနဲ့ပဲ စားလိုက်ပါမယ်”

“မိုးရယ် သမီးက ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီ၊ သူ အစပ်ကြိုက် တယ်ဆိုလည်း ချက်ကျွေးလို့ မရတော့ဘူးလေ၊ သူ့အကြိုက်လုပ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကလေးအတွက်ပဲ တွေးရမယ်၊ ဂရုစိုက်ပါ၊ မိုးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်ဆို မိုး သတိထားပါမယ်၊ အခု ထိပ်ထား ကို စားကောင်းတာလေးတွေ ချက်ကျွေးချင်ဖောနဲ့ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွား တာပါ”

“မြေးလေးက ကိုကြီးတို့အတွက် အရေးပါတယ်၊ မိုးက သမီးရဲ့ မိခင်နေရာကနေ ဂရုတစိုက်ရှိနေရမှာ၊ အမှတ်တမဲ့ဆိုတာ ကလေးအ တွက် အမှားအယွင်းဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ နောက်သေချာ သတိထားပါ မိုး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖေဖေက သူမနှင့်ရင်သွေးလေးကို စိုးရိမ်စိတ်များပြီး လေသံ မာမာနှင့်ပြောဆိုလိုက်တာကြောင့် မိုးဝင့်သဇင် မျက်နှာပျက်ကာ ကတုန် ကယင်လေး ဖြစ်သွားရှာသည်။

သူမကြောင့်မို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိရင်း မိုးဝင့်သဇင်ကို အားလည်းနာမိသည်။ သူမကိုစားကောင်းစေချင်၍ စေတနာနှင့်အပင် ပန်းခံကာ အကောင်းဆုံး လုပ်ကိုင်ပေးနေတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ သူမ ဒီနေ့ထမင်းစားနည်းပြီး စောစော အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့မိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ကိုကိုနှင့်အချိန်ကြာကြာ ဖုန်းစကား ပြောပြီး သူမအိပ်ရာထဲ ဝင်လှဲလိုက်သည်။

ဒီနေ့ နည်းနည်းစိတ်ပင်ပန်းမှုရှိသောကြောင့် အိပ်ရာထဲဝင်လှဲ နေသော်လည်း တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်သလို ရှိနေခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်း ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အခုထိ ရင်သွေးလေးအ တွက် စိုးရိမ်နေမိခဲ့ပဲ။ တစ်ခုခုသာ ဖြစ်လို့ကတော့ အားလုံး စိတ်ဒဏ်ရာ ရ ရင်ကျိုးကြရမှာပင်။

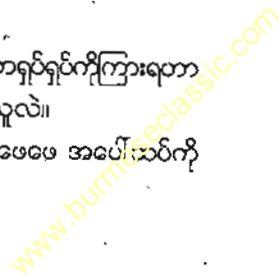
ဒါကြောင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသည့်မိခင်တွေဟာ သင်္ချိုင်း ကုန်းကို တစ်နေ့မျက်စောင်းသုံးခါထိုးရတယ်လို့ ပြောကြတာဖြစ်မည်။ တကယ်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုအက်ဆီးဒင့်မျိုး ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုတာ မသိပေ။

“ရှပ် ရှပ်”

“ဟင်”

အခန်းရှေ့မှာ ဖြတ်သွားနေသော ခြေသံတရှပ်ရှပ်ကိုကြားရတာ ကြောင့် သူမ အံ့ဩသွားရသည်။ ဘာလဲ ဘယ်သူလဲ။

သူမကို စိတ်မချလို့ အောက်ထပ်ကနေ ဖေဖေ အပေါ်သပ်ကို

တက်ကြည့်တာများလား။

“ရှပ် ရှပ်”

“ဖေဖေလား”

သူမ ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ မေးလိုက်ပေမယ့် တုန့်ပြန်သံမကြားရ။ တရှပ်ရှပ်နှင့်ခြေသံလိုလိုကတော့ ဆက်တိုက်ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီအိမ်မှာ သူမနေလာခဲ့သည့်သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး တစ်ခါမှ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမရှိဘူးပေ။ သူမရဲ့ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ ဘာဆိုတာမှမရှိ။ အသံက နီးသွားလိုက် ဝေးသွားလိုက်။

လုံးဝ ပျောက်သွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူမအခန်းနားမှာ ဝေ့ဝေ့ ဝဲဝဲ ရှိနေခဲ့သည်။

“အမလေး ဘုရား ဘုရား”

ခေါင်းရင်းဘက်မှန်တံခါးမှာ အရိပ်မည်းကြီးမြင်လိုက်ရပြီး ခန်းခါးစက လေတစ်ချက်ဝေ့ကာ လွင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူမ ရွေးဖေး တွေပင် ပြန်လာသည်။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ စိတ်တွေချောက်ချားလာပြီး နေရာကနေ မလှုပ်ရဲဘဲ ရှိနေ၏။

“အား အား အမလေး အား”

အဖြူရောင်တွေ လွင့်နေသလို အမည်းရောင်အရိပ်ကြီးတွေ ထပ်ပေါ်လာသလို မြင်ရချိန်မှာတော့ သူမ သတိလက်လွတ် အသံကုန် အော်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ အခန်းတံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ

“သမီး သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဖေ ဖေဖေပါ တံခါးဖွင့်ပါဦး သမီး တံခါးဖွင့်”

ဖေဖေအသံ။ ဒါ ဖေဖေအသံ။

“ဖေဖေ”

“သမီးလေး”

အခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပြီး ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဖေဖေ ရင်ခွင်ထဲ ဖွတ်တိုးဝင်လိုက်သည်။

“သမီး သမီးလေး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အိပ်မက် ဆိုးတွေမက်လို့ လန့်အော်လိုက်တာလား သမီး”

“မ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ သ သရဲခြောက်တာ”

“ဘာ အာ သမီးရယ်၊ ဖေဖေတို့အိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ် သရဲ ရှိရမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ သမီးလည်း ဒီအချိန်ထိနေလာတာ ဘယ်မှာ သရဲခြောက်တယ်လို့ တွေ့ဖူးလို့လဲ”

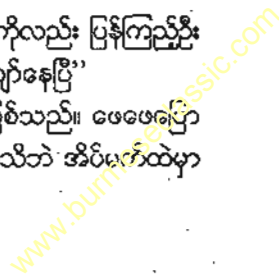
“အရင်က ဟုတ်တယ်၊ မတွေ့ဖူးဘူး။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး။ အ အခု တကယ်သရဲရှိတယ် ဖေဖေ၊ သမီးအခန်းပေါက်ဝမှာ တရှပ်ရှပ် နဲ့သွားနေတာ၊ ပြီးတော့ အရိပ်မည်းကြီးရယ် အဖြူကြီးရယ် ကြောက် ကြောက်စရာကြီး ဖေဖေရယ်၊ တကယ် တကယ်ကိုမှ သရဲ”

“မဟုတ်တာ မဖြစ်နိုင်တာ သမီးရယ် သမီးအိပ်ပျော်ရင်းနဲ့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တာပါ၊ တစ်ခါတလေ အိပ်မက်ထဲမှာ မက်နေတာ တွေက အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်နေသလို ခံစားရတတ်တယ်”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ သမီး တကယ်အိပ်မပျော်သေးပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ အိပ်ပျော်ရင်တော့ အိပ်မက်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ အခုက သမီး တကယ်ကိုအိပ်မပျော်သေးတာပါ”

“အိပ်မပျော်ဘူးလို့သာပြောတယ်၊ နာရီကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး သမီး၊ ဘယ်နာရီထိုးပြီလဲလို့ ညနှစ်ချက်တီးကျော်နေပြီ”

နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ဖေဖေပြော သလိုဖြစ်နိုင်လို့လား။ သူမ အိပ်ပျော်လို့ပျော်မှန်းမသိဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာ

လို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မိခြင်းလား။

“ကိုကြီး ထိပ်ထား ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

အခုမှ မိုးဝင့်သဇင် အခန်းထဲဝင်လာပြီး အထိတ်တလန့် ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် မေးသည်။ အိပ်ရာထဲက ထလာတာမို့ အင်္ကျီတွေ ပိုသီဖတ်သီ ဆံပင်တွေဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာ ဖြစ်မည်။

“မိုး ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ သမီးအော်သံကြားလို့ ကိုယ်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ မင်းအိပ်ရာထဲမှာ မရှိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သမီးအခန်းကို တက်လာရတာ”

“မိုး ရေအိမ်ဝင်နေတာ ကိုကြီးရဲ့၊ အသံကြားသလိုလိုရှိလို့ ရေအိမ်ထဲက ထွက်လာတော့ အခန်းထဲမှာ ကိုကြီးမရှိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ မိုး လိုက်လာရတာ၊ ထိပ်ထားက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သရဲတွေလို့တဲ့ လန့်ပြီးအော်တာ”

“ဟင် သရဲ သရဲဘယ်မှာလဲ”

“မရှိပါဘူး မိုးရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ သရဲဘယ်ကရှိရမှာလဲ၊ သမီးအိမ်မက်ဆိုးမက်ပြီး လန့်အော်တာရှိမှာပါ။ အဲဒါကို သမီးက သူ့ အိပ်မပျော်သေးဘူး။ သေချာကိုမြင်လိုက်ရတာ ခြေသံကြားလိုက်ရတာလို့ ပြောနေတယ်”

“အဲဒါ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ စိတ်ချောက်ချားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ရှင်”

“သွေးသားကြောင့်လေ ထိပ်ထားရဲ့၊ မမိုး အဒေါ်တွေဆိုလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ဖူးကြတယ်၊ အဒေါ်တစ်ယောက်ဆိုရင် သားဦးလေးတင်

မဟုတ်ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်လွယ်တိုင်းကို ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံး စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ကို ပြုကြည့်ပြီး ဆေးကုလိုက်ရတဲ့အထိပဲ”

“ဟင် ဘာ ဘာရောဂါလဲ ဟင်”

“ဆရာဝန်ကတော့ ဒါရောဂါမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်သန္ဓေလွယ်ရတဲ့သွေးသားအပြောင်းအလဲကြောင့်တဲ့၊ အိပ်မပျော်လေ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်လေပဲ၊ စိတ်ထဲမှာ တွေးမိတွေးရာတွေးပြီး မြင်မိမြင်ရာမြင်၊ ကြားမိကြားရာကြားတာမျိုးပေါ့။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တိုင်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ကြတာချည်းပဲ။ ကိုယ်ဝန်လရင့်မှ သူ့အလိုလိုပျောက်သွားတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ တချို့ဆို မီးသွေးခဲစားတာ သဲစားတာ၊ နံဖိနပ်ရှူချင်တာ၊ သူများတွေ ဘုန်းကြီးတွေကိုဆွမ်းကပ်တဲ့ဆွမ်းကျွန်ကွမ်းကျွန်ကိုမှ စားချင်တဲ့သူမျိုးလည်းရှိတယ်လေ၊ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ချဉ်ခြင်းတစ်တယ်ဆိုတာ”

“အေး သမီးက အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်တာရှိမှာပါ”

ဖေဖေက ထောက်ခံပေမယ့် သူမကတော့ မထောက်ခံချင်သေးပေ။ တခြားသူတွေဖြစ်တာ မပြောတတ်ပေမယ့် သူမ အဲဒီလိုဖြစ်တာ လုံးဝကိုမဟုတ်။

တကယ်ကို ကြားခဲ့မြင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့လည်း ဇေချိုးခန်းထဲက ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ဒီလိုမျိုး စိတ်ချောက်ချားတာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ မိုးဝင့်သဇင်က သွေးသားကြောင့်လည်း ပြောထားသည်မဟုတ်လား။ ဟူး သူမကိုယ်သူမ တွေးပင်မတွေးတတ်တော့။

“သမီး သမီး ဒီလိုဖြစ်တာ မင်းဘုန်းခေါင်ကိုတော့ သွားမေးပြာလိုက်နဲ့နော်၊ ပြောလိုက်ရင် သမီးကိုမိုးရိမ်ပြီး ဒီအိမ်ကိုထားမှာမဟုတ်တော့

ဘူး၊ ဖေဖေကလည်းသမီးကိုတွေ့ဖို့အတွက် အဲဒီအိမ်တော့ မလာချင်ဘူး။ သမီးရယ်၊ အဲဒါကြောင့် မပြောလိုက်ပါနဲ့။ သမီးလည်း နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမျိုးမဖြစ်လောက်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေလည်း ရှိနေတာပဲ။ သမီးဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်၊ ကြောက်တယ်ဆိုရင်လည်း ဖေဖေအခန်းထဲ လာအိပ် နော် သမီး။”

“သမီးက သိပ်မကြောက်တတ်ပါဘူး။ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေး အရမ်းထိတ်လန့်ပြီး ပျက်ကျသွားမှာစိုးလို့ပါ။”

“အင်း၊ အဲဒါတော့ စိုးရိမ်ရတယ်။ သွေးသားလန့်တယ်ဆိုရင် အထဲက ကလေးတစ်ခုဖြစ်နိုင်တယ်။ သမီးဖေဖေတို့နဲ့ လာအိပ်မလား။ သမီးအခန်းထဲ ဖေဖေ လာအိပ်ပေးရမလား သမီး။”

“ရပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီးအိပ်ရဲပါတယ်။ ဘုရားစာဆိုပြီး သမီး အိပ်လိုက်မယ်။ ရပါပြီ ဖေဖေနဲ့မမီး သွားအိပ်တော့လေ။”

“ဖြစ်ပါ့မလား သမီး။”

“ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ ဖြစ်တယ်။”

“ဖေဖေ နားစွင့်နေမယ်နော်၊ သမီးလေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အော် သာအော်လိုက်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက်နေပါ ဦးမယ် အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပါ။”

“အေးပါ သမီးလေး၊ ဖေဖေအတွက်က မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သမီးက သာ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတာမို့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမှာ၊ မြေးလေးကို ဆုံးရှုံး လိုက်ရမှာ အရမ်းကြောက်တယ် သမီး။ ဖေဖေတို့အတွက် မြေးလေးက မျှော်လင့်ချက်ပဲ။ ဖေဖေတို့အမွေအနှစ်တွေကို ခံစားဖို့ မြေးလေးတစ် ယောက်တော့ လိုတာပဲမဟုတ်လား။ ဖေဖေတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့

ရတနာ လေးပါ ဂရုစိုက်ပါ သမီး။”

စိတ်မချသလို အတန်တန်သတိပေးမှာနေတာကြောင့် မိုးဝင့် သမင် အံကြိတ်၍ အသံတိတ်တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။ အမွေအနှစ်တွေ ပေးဖို့တဲ့လား။ အချစ်တွေ မေတ္တာတွေ ပေးဖို့တဲ့လား။

မိမိရင်သွေးလေးသာ ထိပ်ထားသခင်ကြောင့် ပျက်မကျခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် မွေးဖွားသန့်စင်ပြီး လူဖြစ်လာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဒါတွေအားလုံး မိမိရဲ့ရင်သွေးလေးရမှာ သေချာသည်။

အခုတော့ ထိပ်ထားသခင်ကြောင့် ရင်သွေးလေးကိုလည်းဆုံးရှုံး ဝိုင်ဆိုင်သင့်သည့်အရာတွေလည်း ဘာမှမရ။

ဒါတွေအားလုံး လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတာက မိမိ။ ဒါတွေအားလုံး ဝိုင်ဆိုင်သွားတာက ထိပ်ထားသခင်။

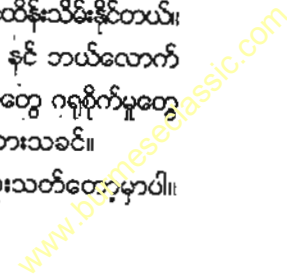
ကြည်ဖြူလိုက်ရမှာလား။ ပေးဆပ်လိုက်ရမှာလား။

ဟင့်အင်း ငါမရတာတွေ နင်လည်း ဘာမှမရစေရဘူး ထိပ် ထားသခင်။ နင့်ကိုဒါတွေမပေးချင်လို့ နင့်ကို ကိုယ်ဝန်မလွယ်ရအောင် ရင်သွေးမရအောင် ကော်ဖီထဲမှာ သန္ဓေတားဆေးတွေထည့်ပြီး တိုက်ခဲ့ ပါလျက်နဲ့ နင်က ဘာကြောင့်ကိုယ်ဝန်ရှိလာရတာလဲ။

အဲဒီလွယ်ထားရတဲ့သန္ဓေသား ပျက်ကျအောင်လို့ ရေချိုးခန်း ထဲမှာ ဆပ်ပြာရည်တွေလောင်းထားခဲ့တာလည်း နင်ကံကောင်းသွားခဲ့ တယ်။ အပူအစပ်တွေကျွေးတာလည်း နင်က ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်။

နင် ဘယ်လောက်ထိ ကံကောင်းနိုင်မှာလဲ။ နင် ဘယ်လောက် ထိ ပျော်ရွှင်နိုင်မှာလဲ။ နင့်အဖေအချစ်တွေ ကြင်နာမှုတွေ ဂရုစိုက်မှုတွေ ဘယ်အချိန်ထိ ရနိုင်မယ်လို့များ ထင်နေလဲ ထိပ်ထားသခင်။

အဲဒါတွေအားလုံး သိပ်မကြာခင်မှာ အဆုံးသတ်တော့မှာပါ။

RJ ◊

ငါ နင့်ကိုကြာကြာ ပျော်ရွှင်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။

ငါ့ရင်သွေးလေး ဆုံးရှုံးရသလို နင့်ရင်သွေးလည်း ဆုံးရှုံးရမယ်။
ငါ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပျောက်ဆုံးရသလို နင်လည်း ပျော်ရွှင်ခြင်း
တွေ မခံစားစေရဘူး။

အဲဒါ ငါ့ရဲ့သစ္စာတရား။ ငါ့ရင်သွေးလေးအတွက် ငါ ကျိန်ဆို
ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့သစ္စာတရား။

နင့်ကို ကမ္ဘာကြေတောင် ဥဒါန်းမကျေနိုင်ဘူး။
ထိပ်ထားသခင် နင့်အတွက် အချိန်တွေက။

အခန်း (၃၇)

“အချိန်တွေကုန်ပါစေလို့ ငါတစ်ညလုံး ဆုတောင်းနေရတာ၊
ငါအိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ လုံးဝအိပ်ပျော်သေးတာ မဟုတ်
တဲ့အတွက် ဘယ်လိုလုပ် အိပ်မက်ဆိုးမက်တာ ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ စိတ်က
ယောင်ချောက်ချား ဖြစ်စရာအကြောင်းလည်း မရှိဘူး။ ငါ ကျန်းမာရေး
ကောင်းနေတာ နင်လည်းအမြင်ပဲ”

“ထိပ်ထား နေဦး။ နင် ဘာတွေမြင် ဘာတွေတွေ့လာတာလဲ၊
ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ နင်လည်းအသိ၊ သရဲတစ္ဆေ
ဆိုတာရော ဒီခေတ်မှာ ရှိသေးလား။ ရှိတယ်ပဲထားဦး။ အဲဒါ နင်နေခဲ့တဲ့
အိမ်၊ နင်အိပ်ခဲ့တဲ့အခန်းလေး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ထိပ်ထားရယ်၊ နင့်မိထွေး
ပြောသလို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတဲ့အချိန်မို့ သွေးသားပြောင်းလဲပြီး
ချောက်ချားတာမျိုး”

ထိပ်ထားသခင် လက်မခံနိုင်သလို လက်ကာပြုလိုက်သည်။
သူမ ဘယ်လိုမှကိုလက်ခံလို့မရ။ စိတ်ထဲမှာ တအံ့ခွေးခွေး အကြိတ်အခဲ

ဖြစ်နေတာမို့ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုကို ရေချိုးနေချိန်မှာ ဒေါလီယာကို ဖွင့်ပြောပြမိခြင်းပင်။

“အဲဒီလိုကိစ္စ ငါတကာယ်မဖြစ်တာ သေချာတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ သိတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ရေချိုးခန်းဝင်တဲ့အချိန်မှာ ထိတ်လန့်စရာ ဖြစ်သွားလို့ အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ရေချိုးခန်းထဲမှာ”

“ဆပ်ပြာရည်တွေရှိမှန်းမသိဘဲ နင်းမိပြီး ချော်လဲမလိုဖြစ်သွားတာ။ တော်သေးတယ် ရင်သွေးလေးရော ငါရော ဘာမှမဖြစ်သေးလို့ ဒါပေမဲ့ တော်တော်လေးတော့ ထိတ်လန့်သွားခဲ့တယ်။ ရင်သွေးလေးတစ်ခုရဖြစ်မှာစိုးလို့လေ”

“နင်ဟယ် ဂရုစိုက်ပါဆိုတာကို အဲဒီဆပ်ပြာတွေက ဘယ်သူ ကြောင့်လဲ”

“မမိုးပါ အဝတ်လျှော်စက်ထဲ ထည့်ရင်းက အောက်မှာဖိတ်ကျနေတာကို သူ သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ ငါဖြစ်တာသိတော့ အရမ်းစိုးရိမ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်တယ်။ သူလည်း တော်တော်ကို စိုးရိမ်သွားတာ”

“နင်လည်းသူ့ကိုဒုက္ခသွားပေးသလိုဖြစ်နေပြီ။ မသွားဘဲနေပါလားဟယ်။ ဒီမှာ နင့်ကိုငါ ဂရုစိုက်လို့ရပါတယ်”

“ဖေဖေက လာစေချင်တာလေ။ ငါက အရမ်းကြီးသွားချင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဒီလိုတွေလုပ်ကိုင်ပေးနေတော့ အရင်ကကိစ္စတွေအတွက် ငါ အရမ်းအားနာပြီး မျက်နှာလည်းပူရတယ်။ သူ ငါ့အပေါ်ကောင်းလေ ငါမနေတတ်လေပဲ”

“အေးမေပါဟယ် လူဆိုတာ ကိုယ်မကောင်းခဲ့တာကို မကောင်း

မှန်းသိဖို့ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ နောင်တရရင် သူ့အပေါ် ဘယ်လိုပြန်ကောင်းပေးရမလဲ အဲဒါပဲ စဉ်းစား”

“အေးပါ ငါလည်း အဲဒါပဲစဉ်းစားနေတာပါ။ ဟဲ့ ဒါနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကိုကိုတော့ ပြန်ပြောမပြန်နော်။ ကိုကို စိုးရိမ်နေမှာစိုးလို့ ပြီးတော့ ဖေဖေအိမ်မသွားခဲ့တော့တဲ့ ဘာတို့ဖြစ်လာရင် ဖေဖေနဲ့ မကောင်းဘူးလေ။ ငါကတော့ အခုအားလုံးနဲ့အဆင်ပြေပြေနေချင်တော့တယ်”

ထိပ်ထားသခင်စိတ်တွေ အရမ်းကို ပြောင်းလဲလာနေသည်။ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကြောင့် စိတ်တွေနူးညံ့လာတာပဲလား။ တကယ်ကို မိုးဝင့်သစင်ကောင်းလို့အားနာနေတာပဲလား မသိပေ။

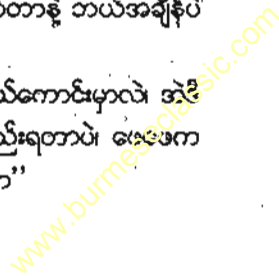
သူမတို့စကားပြောနေဆဲမှာ မင်းဘုန်းခေါင် ရောက်လာခဲ့ပြီး ထိပ်ထားသခင် လက်ကလေးကို ဆွဲ၍

“ထိပ်ထားကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်။ ကိုယ်နိုင်ငံခြားကို လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ အစည်းအဝေး သွားတက်စရာရှိတယ်”

“ဟင် ဘယ်နေ့ရက်တောင် ကြာမှာလဲ”

“တစ်ညနဲ့တစ်ရက်ပါပဲ။ အဖွဲ့အစည်းနဲ့သွားမှာဆိုတော့ အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းလေယာဉ်နဲ့ပြန်လာကြမှာ။ ညဘက် ဘယ်အချိန်ထဲမသိဘူး ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီရက်မှာ ထိပ်ထားက ထိပ်ထားအဖေဆီ သွားနေလိုက်လေ။ ညဘက် ကိုယ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဘယ်အချိန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်လာခေါ်မယ်”

“ညဘက်ကြီး အဲဒီလို ခေါ်လို့တော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ အဲဒီထဲ အိပ်လိုက်ပေါ့။ နောက်နေ့မှ အတူတူပြန်လည်းရတာပဲ။ ဖေဖေက ညည်း ကိုကိုကို လာအိပ်ပါလို့ ခေါ်ထားတာပဲဥစ္စာ”

“ကဲ ကိုမင်းဘုန်း၊ ခရီးထွက်တာ ထိပ်ထားကို အိမ်မှာပဲထားခဲ့တော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ထိပ်ထားကို ကျွန်မ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဒေလီယာ စိတ်ဆိုးသလိုပြောတော့ မင်းဘုန်းခေါင် အားတို့အားနာဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

“သိပါတယ် ဒေလီယာရယ်၊ ကိုယ်ခရီးသွားတဲ့အချိန် သူ့အဖေ ဆီပို့တယ်ဆိုတာက ကိုယ်ပြန်လာတဲ့အချိန် ထိပ်ထားနဲ့အတူတူအိမ်မှာ နေချင်လို့လေ၊ အခုက ထိပ်ထားက ဟိုမှာသွားသွားနေရတဲ့အတွက် ထမင်းလက်ဆံမစားရတဲ့နေ့တို့ အတူစကားမပြောရ မအိပ်ရတဲ့နေ့တို့နဲ့ အရမ်းလွမ်းရတာပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း တစ်ရက်လေးတောင် မခွဲနိုင်ဘူးလား၊ ဒီလောက်တောင် မခွဲနိုင်ဘူးလားလို့ ဘိုးတော်ကြီးပြောမှာကြောက်လို့ လိုက်အိပ်ရမှာလည်း ခက်နေတယ်၊ အခုက ခရီးကအပြန် ဝင်မှာဆိုတော့ ပြောလို့ကောင်းတယ်လေ အဲဒါကြောင့်ပါ”

“အမယ်လေး အဲဒီလောက်ကြီး ရှင်းပြမနေပါနဲ့၊ နားလည်ပါတယ်ရှင်၊ ထိပ်ထားမှာ ဖအေကတစ်ဖက် ယောက်ျားကတစ်ဖက်နဲ့ အချစ်ခံရတာလည်း မလွယ်ပါလား၊ ဟိုအိမ်ကူးလိုက် ဒီအိမ်ကူးလိုက်နဲ့ မျောက်ကြီးဖင်ခေါင်းကျယ်ဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဒေလီယာက ပြောတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ လေးလေးရော”

“ဘုရားခန်းဝင်နေတယ်၊ အခုနောက်ပိုင်း ဦးက ဘုရားတရားအရမ်းလုပ်တယ်၊ ငါ့အပေါ်လည်းကြင်နာတယ်၊ အသက်ကြီးတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တယ်ဆိုပြီး ငါဘယ်တော့မှ နောင်တမရတော့ဘူး၊ အသက်ကြီးတာလယ်တာနဲ့မဆိုဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားကိုရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ မမိုးလည်း အဲဒီလို ခံယူချက်နဲ့ပဲ လေတွေတိုရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ ငါက ဒါတွေနားမလည်ဘဲ အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားကို ဘာအတွက်ယူတာလဲဆိုပြီး မမိုးကို ပြဿနာတွေရှာခဲ့တာ၊ ရင်သွေးလေးက အဲဒါကြောင့် မပျက်စီးသင့်ဘဲ ပျက်စီးသွားခဲ့ရတယ်”

“ဟဲ့ ထိပ်ထား သူ့ကလေးပျက်ကျတာ ဘာလို့ နှင့်ကြောင့်ဖြစ်ရမှာလဲ၊ သူ့ဒေါသနဲ့သူ နမော်နမဲ့ဖြစ်သွားတာ၊ စေတနာအကျိုးပေးတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ လူဆိုတာ စေတနာကောင်းမှ ကံကောင်းတာဟာ၊ သူ့အပြစ်နဲ့သူပါတာ”

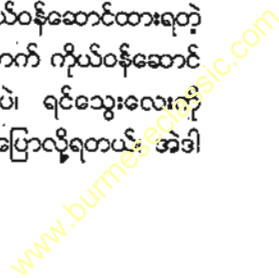
ဒေလီယာ ဖျောင်းဖျာတာကို နားဝင်ပေမယ့် ထိုကိစ္စကို ကြာလေစိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေပင်။ မမိုးလည်း အသက်အရွယ်အရ ရင်သွေးလေးဖြင့် မိသားစုတဝ ပျော်ရွှင်သာယာမှုတွေ လိုချင်ရှာမှာပဲမဟုတ်လား။

သူမမှာ ရင်သွေးလေးရှိမှ ထိုတောင်တန်းတွေအတွက် ကိုယ်ချင်းစာနာရမှန်း သိလာသည်။ ကိုကိုက သူမပရီးလေးကို ထွေးဖက်ပြီး

“အဲဒါတွေ မတွေ့ခဲ့တော့ ထိပ်ထားရယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲ ဂရုစိုက်ပါ၊ ထိပ်ထားကျန်းမာမှ ရင်သွေးလေးလည်း ကျန်းမာမှာ၊ ကိုယ်မရှိတဲ့အချိန် ထိပ်ထားပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုနောက်ဆံတင်းအောင်မလုပ်နဲ့”

“စိတ်ချသွားပါ ကိုကိုရယ်၊ ထိပ်ထားက ဘာဖြစ်မှာမို့လဲ ကိုကိုက အဲဒီလိုကြီးပြောနေတော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာပြီ”

“ဪ ထိပ်ထားရယ် ထိပ်ထားက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့ သူမို့ စိုးရိမ်လို့ပြောနေရတာပေါ့ကွာ၊ မိခင်တစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒါအသက်နဲ့ရင်းထားရတာပဲ၊ ရင်သွေးလေးကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး စောင့်ရှောက်နေတာလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်၊ အဲဒါ

ကြောင့် မိခင်တွေ့ရုံမေတ္တာတရားက ကြီးမားပြီး ကျေးဇူးတွေဆပ်လို့ မကုန်ဘူးလို့ပြောကြတာပေါ့ ထိပ်ထားရယ်၊ မမိုးက ရင်သွေးထက် သူ့ စိတ် သူ့ဒေါသကိုဦးစားပေးလို့ ဖြစ်သွားရတာ၊ အဲဒါကို စိတ်မကောင်း ဖြစ် စိတ်ထိခိုက်နေမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ။ တခြားနည်းလမ်းနဲ့ သူ့အပေါ် ကောင်းပေးလိုက်ပြီး စိတ်ကိုဖြေပါ ထိပ်ထားရယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

ကိုကိုနှင့်ဒေလီယာက သူမကို စိတ်ဖြေသာနိုင်အောင် အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျက်ကြသည်။ သူမလည်း ဖြေသာနိုင်အောင် မမိုးအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ စဉ်းစားမိ၏။

တစ်ခုခုလုပ်ပေးလိုက်ရမှ သူမလည်း ဖြေသာနိုင်မှာပါ။ အပြစ် ရှိတယ်လို့ ခံစားမိသောနေ့ကတည်းက ပူလောင်နေခဲ့ရသောဒီရင်ဟာ။

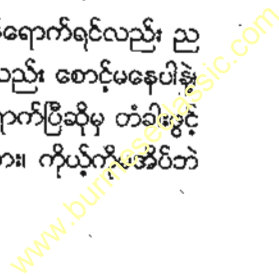

အခန်း (၃၈)

“အဖွဲ့အစည်းနဲ့သွားမှာဆိုတော့ ထိပ်ထားကို လေယာဉ်ကွင်း လိုက်ပို့မခိုင်းတော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူပြန်သွားရင် လမ်းမှာဘာဖြစ်မလဲ စိတ်မချဖြစ်နေရဦးမှာ၊ သူ့ကိုကားမောင်းခိုင်းလို့မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ ကျွန်တော်မရှိတဲ့အချိန်လည်း သူ့ကိုကားနဲ့အပြင်မထွက်ခိုင်းပါနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါကွာ၊ သမီးကို အန်ကယ် ဂရုစိုက်မှာပါ။ မိုးကလည်း အန်ကယ်ထံထက်တောင် ဂရုစိုက်ပါသေးတယ်၊ အစားအသောက်ဆိုလည်း သမီးကြိုက်တာလေးတွေ သေချာအပင်ပန်းခံချက်ပြုတ်ကျွေးတယ်၊ ဘာအလုပ်မှလည်း မခိုင်းဘဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ပါ။ မင်းစိတ်ချပြီး တော့သာ သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ရင်လည်း ညသက်ကြီး ဖြစ်နိုင်တော့ လာမကြိုပါနဲ့၊ မအိပ်ဘဲလည်း စောင့်မနေပါနဲ့၊ ဘယ်အချိန်ရယ်လို့ခန့်မှန်းမရလို့ပါ။ အိမ်နားကိုရောက်ပြီဆိုမှ တံခါးခွင့်ပေးဖို့အတွက် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ် နော် ထိပ်ထား၊ ကိုယ့်ကိုမအိပ်ဘဲ

မစောင့်နဲ့နော်၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုရဲ့ စိတ်ချသွားပါ။ ဖေဖေလည်းရှိတယ်၊ မမိုးလည်းရှိတယ်၊ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်မှာပါ။ လရင့်လာတော့ ပိုပြီးဂရုစိုက်ရတော့မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

ထိပ်ထား ပြောတာ နားထောင်ပြီး မင်းဘုန်းခေါင်က မိုးပင့်သခင်ဘက်ကိုလှည့်၍

“မမိုးကိုလည်း ထိပ်ထားကို ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အပြန်ကျရင် လက်ဆောင်ဝယ်လာခဲ့ပါမယ်။ အသွားဖြစ်မယ့်သူဆိုတော့ လိုက်ဖက်တဲ့လက်ဆောင်ပေါ့”

“အဟင်း ဟင်း ရပါတယ်။ ထိပ်ထားကို ဂရုစိုက်သင့်လို့ စိုက်တာပါ။ ကိုကြီးရဲ့သမီးပဲလေ၊ မေတ္တာထားပေးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မိုးနဲ့သမီး အစတည်းက အဆင်ပြေကြရင် ကောင်းမှာ ဒီအချိန်မှာ အဆင်ပြေသွားတာလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး။ အားလုံးအဆင်ပြေပြီး စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းနေတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် မောင်မင်းဘုန်းခေါင်လည်း စိတ်ချလက်ချသာ ခရီးထွက်ပါ။ သမီးအတွက် စိတ်ပူစရာ ဘာမှမရှိဘူး ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်တို့ဆီမှာ ရှိနေတာ စိတ်ချပါတယ်။ ကဲ ဒါဆို ကိုယ်သွားတော့မယ် ထိပ်ထား၊ ကားကို ဒီမှာထားခဲ့မယ်။ တက္ကစီနဲ့လေယာဉ်ကွင်းသွားလိုက်မယ်။ ထိပ်ထား လိုက်မပို့နဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်”

“အိုကေ ကိုယ့်အတွက်စိတ်ပူပေးမနေနဲ့ သွားပြီနော် ထိပ်ထား မင်းဘုန်းခေါင်က အပြင်ရောက်သည့်တိုင်အောင် လက်ပြုလို့

မဆုံးပေ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသည့် မိန်းမအတွက် အချစ်ပိုကာ အစိုးရိမ်လွန်နေပုံပါ။

“ကဲ ကိုကြီးလည်း ကုမ္ပဏီပြန်သွားရဦးမယ်။ ဒီနေ့စက်ပစ္စည်း အသစ်တွေ ဝင်မယ်လေ၊ မောင်မင်းဘုန်းခေါင် ခရီးထွက်မယ်ဆိုလို့ နှုတ်ဆက်ရအောင် ပြန်လာတာ”

“သွားလေ ကိုကြီး၊ ညနေတော့ စောစောပြန်လာနော်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တွေဆိုတာ ညစာစားတာ နောက်ကျလို့မကောင်းဘူး။ ကလေးကြောင့် နေရထိုင်ရတာ မကောင်းဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုကြီးသမီးက တိုကြီးပြန်လာမှပဲ စားမှာဆိုတော့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ စောစောပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ သမီးလေး ဖေဖေ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဦးထွန်းဇော်လည်း အလုပ်ကိုပြန်ထွက်သွားပြန်သည်။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သည်က မိုးဝင့်သခင်နှင့်ထိပ်ထားသခင် နှစ်ယောက်တည်း။ မိုးဝင့်သခင် မျက်နှာက ခါတိုင်းနှင့်မတူ။ တစ်ခုခုကို တွေးတောကြံစည်မှုတွေဖြင့် အေးခဲကာ ကျွတ်ဆတ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“မမိုး နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ မမိုးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ သိပ်နေမကောင်းရင်လည်း အလုပ်တွေမလုပ်ပါနဲ့”

“လူကနေကောင်းပါတယ်။ စိတ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ မမိုး”

“ထိပ်ထားကို အားကျနေတာ”

“ရှင်”

“ထိပ်ထား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့အတွက် အားလုံးရဲ့ချစ်ခြင်း

၂၇

၂၇

ဂရုစိုက်ခြင်းခံရတယ်။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် အားလုံးက အမွေတွေ ပေးမယ် ထောက်ပံ့မှုတွေပေးမယ်ဆိုတော့ အားရကျေနပ်စရာပဲ။ ထိပ်ထားလည်း ပျော်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“တို့လည်း ရင်သွေးလေးသာရှိရင် အဲဒီလို ပျော်နေရမှာပဲ။ ကိုကြီးရဲ့ဂရုစိုက်မှုကိုလည်း အခုထက်ပိုပြီး ခံစားရမယ်လို့ထင်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိလို့သာ ကိုကြီးက တို့ကိုလက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလေ”

“ဒါပေမဲ့ အခုလည်း ဖေဖေကလက်ထပ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား”

“ ယေဘုယျ ဘေးကင်းစွာ စတင် ယေဘုယျ အနေနဲ့

တာဝန်ယူသင့်တယ်လို့ တာဝန်ယူရုံပဲ။ အနှစ်သာရ ရှိ မရှိဆိုတာ တို့က ပိုခံစားမိတာပေါ့။ တို့ ဘက်ကသာ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်တာဝန်တွေ မကျေခဲ့ရင် ဒီလိုဖေးမ မူမျိုးတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေအပေါ်ဘာတွေ မကျေနပ်စရာရှိနေလို့လဲလို့ မမေးချင်ပေ။ တခြားဘာခံစားမှုတွေရော ရှိနေတာလဲ။ မိုးဝင့်သဇင် မျက်နှာက ဝေဒနာတွေပြည့်နှက်နေသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ။

“ဖေဖေက မမိုးကိုချစ်ပါတယ် မမိုးရယ်။ ကလေးမရှိလို့လည်း ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲသွားတာမျိုး မရှိပါဘူး”

“တို့အတွက်တော့ ထူးခြားတယ်။ အဲဒီရင်သွေးလေးမရှိတည်းက တို့အတွက်တော့ ဆုံးရှုံးမှုတွေရသွားပဲ။ ရင်သွေးလေးက တို့တပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး အရမ်းကိုပျော်ရွှင်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီလို မျှော်လင့်ချက်တွေက တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားတယ်။ အဲဒီနေ့က မင်းသာ တို့ကိုတွေ့ဖို့ မချိန်းခဲ့ဘူးဆိုရင် အထင်သေးနိုင်ချ ပါးရိုက်တဲ့အထိ မပေါက်ကွဲခဲ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီရင်သွေးလေးမရှိဖို့ ကျိန်စာမတိုက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်”

“မမိုး”

ရင်ဖွင့်ပေါက်ကွဲမှုတွေ ပြင်းထန်လာတာမို့ ထိပ်ထားသခင် အထိတ်တလန့်ပင် ဟန့်လိုက်မိသည်။ မိုးဝင့်သဇင်က သတိဝင်သွားသလိုနှင့်

“ဆောရီး ပြီးခဲ့တာတွေကို တို့ဘာလို့ ပြန်ပြောမိနေလဲမသိဘူး။ ထိပ်ထားကို စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင်လုပ်မိပြီ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ မမိုးရင်ထဲက ဒီလိုခံစားမှုတွေ ရှိနေနိုင်တာပဲ။ ကျွန်မစိတ်မကောင်းပါဘူး။ မမိုးရယ်၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုစွဲတွေ အတွက် ကျွန်မအနူးအညွတ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလို တွေမလုပ်ခဲ့သင့်ဘူးဆိုတာ ရင်သွေးလေးလွယ်ထားရမှ ပိုပြီးနောင်တရမိပါတယ်။ တကယ်ကိုတောင်းပန်ပါတယ် မမိုး”

ကျေနပ်ရမှာလား။ ကျေအေးရမှာလား။ ဟင့်အင်းလို့ ခေါင်းကို ခါပစ်လိုက်သည်။ တောင်းပန်တိုင်းကျေအေးပေးသင့်သည့် အပြစ်တွေမှ မဟုတ်တာ။

အရာအားလုံးက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဘာမှပြန်မရတော့။

ဘာမှမရဘဲ အားလုံးဆုံးရှုံးသွားရတာကို ဘာကိုကျေနပ်ရမှာလဲ။

ငါ့ပျက်စီးခဲ့သလောက် နှင့်ပြည့်စုံခြင်းတွေကို ငါမုဒိတာ မပွားပေးနိုင်ဘူး။ ထိပ်ထားသခင်။ သံသရာကျမှ အတုံ့အလှည့်နဲ့ ပြန်ဆုံကြမယ်။

အခန်း (၃၉)

“ဟင် ကိုကို”

ဖုန်းသံကြားတာကြောင့် ကမန်းကတမ်း ထထိုင်၍ ဖုန်းကိုင်ရသည်။ ညအချိန်မတော်မှ ကိုကိုပြန်ရောက်လာသည်ထင်သည်။ အိမ်နားရောက်မှ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့အတွက် ဖုန်းဆက်မည်လို့ ပြောသွားတာကြောင့် ကိုကို အိမ်ရှေ့လောက်ရောက်နေပြီလို့ သိလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ကိုကို၊ အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီလား၊ နည်းနည်းလောက် ကြိုဆက်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု ကျွန်မက အခန်းထဲမှာရှိသေးတယ်။ ကိုကို တံခါးပေါက်ရှေ့မှာ အကြာကြီးစောင့်နေရတော့မှာပဲ”

“သမီး”

“ဟင် ဖေဖေ”

ခေါ်လိုက်တာက ဖေဖေအသံမို့ ဖုန်းနံပါတ်ကို အခုမှပြန်ကြည့်မိသည်။ အမှန်ပင် ဖေဖေဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်၏။

“ဆော ဆောရီး ဖေဖေ၊ ကိုကိုဖုန်းဆက်တာမှတ်လို့ သမီးက ပြောနေတာ”

“ဖေဖေက သမီးစိတ်မပူရအောင် အိပ်ရေးမပျက်ရအောင်လို့ မောင်မင်းဘုန်းခေါင်ဆီဖုန်းဆက်ပြီး ထွက်ကြိုနေတာ၊ အခု ခြံတံခါးရှေ့မှာရောက်လို့ ဖေဖေ တံခါးဖွင့်ပေးနေပြီ၊ ဖေဖေတို့အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့တော့မယ်။ သမီးအိမ်ရှေ့ကိုထွက်မလာခဲ့နဲ့တော့၊ အောက်ထပ်ညှို့ခန်းကနေပဲ စောင့်ချင်စောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သမီး အခုပဲ ထွက်လာပါပြီ”

ဖုန်းပြောရင်းနှင့်အတူကိုကိုဆွဲဆန့်ကာ ကပိုကရို ဆံနွယ်တွေကို သေသပ်အောင် ပြုပြင်နှင့် ကိုကိုပြန်လာတာကို သူမစိတ်ရောလူရော မအားလပ်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဟင်”

လူရိုပ်လိုလို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်တာကြောင့် တုန်ခနဲ ဖြစ်သွားသေး၏။ စိတ်က ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာပဲနေမည်။ ကြောက်စရာလည်းမရှိပါ။ ဖေဖေနှင့်ကိုကို အောက်ထပ်ရောက်နေလောက်ပြီပဲ။ လှေကားထစ်တွေကိုပဲ ဂရုစိုက်ဆင်းရမည်။

“သမီး သမီး”

“ဟင် ထိပ်ထား ထိပ်ထား”

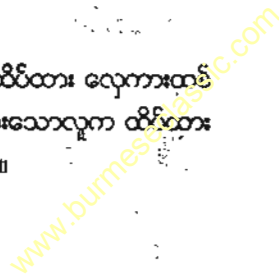
“အမယ်လေး”

“ဝုန်း”

“မြန်း”

“ဟာ အန်ကယ် အန်ကယ်”

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသည်။ ထိပ်ထား လှေကားထစ်တစ်ထစ်ဆင်းဖို့ ပြင်နေဆဲမှာ ဝတ်ရုံအနက်ခြုံထားသောလူက ထိပ်ထားကို နောက်ကနေ အားနှင့်တွန်းချပစ်လိုက်သည်။

ရှေ့ကအရင်ဝင်လာသော ဦးထွန်းဖော်က ဒါကိုမြင်လိုက်တာ
လှေကားထစ်တွေပေါ် အမြန်ပြေးတက်ကာ သမီးအန္တရာယ်မဖြစ်အောင်
ဖက်ပေ့၍ အောက်ကနေ အနာခံလိုက်၏။

ထိပ်ထားအန္တရာယ်ဖြစ် မဖြစ်မသိပေမယ့် ဦးထွန်းဖော်ကတော့
အတော်လေးကို အထိနာသွားပေလိမ့်မည်။

“ဟိတ် မပြေးနဲ့”

ဦးထွန်းဖော်နှင့်ထိပ်ထားကို မင်းဘုန်းခေါင် အရင်ဂရုမစိုက်နိုင်
ထိပ်ထားကိုအန္တရာယ်ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်သော ဝတ်ရုံခြုံထားသည့်သူ
နောက်ကိုအမြန်ပြေး၍ လိုက်လိုက်သည်။

ဒါ တမင်သေစေချင်သောစိတ်နှင့် လုပ်လိုက်တာ။ ဘာကြောင့်
သေစေချင်တာလဲ။ ဘာကြောင့်လုပ်လိုက်တာလဲ။

“ဗုန်း ခွပ် ခွပ်”

လှေကားထစ်တွေကို ကျော်ခွပြေးတက်ပြီး ထိုလူနောက်ကိုလိုက်
၍ ပြတင်းပေါက်နားအရောက်မှာ မိသွားခဲ့သည်။ ထိုပြတင်းပေါက်ကနေ
အောက်ထပ်ကိုဆင်းဖို့ ပြင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာကိုအားကုန်ခွဲထိုး
၍ ဝတ်ရုံကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟင် ခင် ခင်ဗျား မမိုး မမိုး”

အရမ်းကိုတုန်လှုပ်ချောက်ချားမိလောက်အောင် အံ့ဩသွားခဲ့
သည်။ မထင်မိ။ ထိပ်ထားမိထွေး မိုးဝင့်သဇင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု လုံ့
ကိုမထင်မိ။

“မမိုး ခင်ဗျား ဘာကြောင့်လုပ်တာလဲ။ ထိပ်ထားကို ဘာလို့
ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

သူထိုးလိုက်လို့ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ ညှိမည်းသွားသော မိုးဝင့်

သဇင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ဘာမှမပြော။

ဦးထွန်းဖော်နှင့်ထိပ်ထား ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုတာ သိရဖို့
ကလည်း အရေးကြီးနေတာမို့ မိုးဝင့်သဇင်ကို ဆွဲရုန်း၍ ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဦးထွန်းဖော်နှင့်ထိပ်ထားက လှေကားထစ်အလယ်မှာပဲ ရှိသေး
သည်။ ထိပ်ထားက ဦးထွန်းဖော်ကို ပြောထား၏။

“ထိပ်ထား အနံကယ်”

“ကိုကို ဖေ ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။ မထုနိုင်ဘူး။
ကျွန်မထူလို့လည်း မရဘူး ကိုကို”

“ထိပ် ထိပ်ထား ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား”

“ကျွန်မက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဖေဖေက ကျွန်မကိုကယ်လိုက်
တာ။ ကျွန်မလိမ့်မကျအောင် ဖေဖေက ခံထားလိုက်တာ”

“ဒါဆို ဆေးရုံကားဖုန်းဆက်ခေါ်၊ ရဲစခန်းကိုလည်းဖုန်းဆက်
လိုက် ထိပ်ထား။ ဒီမှာ ထိပ်ထားကို သေစေချင်တဲ့တရားခံ မိထားပြီ”

“ဟင် မမိုး”

“မိုး”

မထုနိုင်မထုနိုင်ဖြစ်နေရင်းက ဦးထွန်းဖော် အုရမ်းကိုအံ့ဩသွား
လေသည်။ မျက်နှာက ခေါင်းစွပ်သာ ကျွတ်သွားပေမယ့် ဝတ်ရုံက
ဝတ်ထားလျက်ပင်။ ဟုတ်သည်။ ဒီဝတ်ရုံဝတ်ထားသည့်လူက သမီးကို
နောက်ကနေ တွန်းချလိုက်တာ။

လှေကားထစ်အပေါ်ဆုံးကနေ အောက်ဆုံးအထိသာ ဒေလီမို့
ကောက်ကွေး ပုံပျက်ပန်းပျက် ကျသွားခဲ့လျှင် သမီးရော ဗိုက်ထဲက
ရင်သွေးလေးရော အဖြစ်ဆိုးအသေဆိုးနှင့် ကြုံရမှာမလွဲပေ။

“မိုး မိုးမင်းဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ။ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မိုး”

“ထိပ်ထားသခင်ကို သေစေချင်လို့ပေါ့၊ ထိပ်ထားသခင်လည်း သေ၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးလည်းသေအောင် လုပ်လိုက်တာ”

“ဘာ မိုး မင်း မင်းရက်စက်လှချည်လား၊ အငြိုးကြီးလှချည် လား၊ အဆင်ပြေတယ်လို့ထင်ထားတာ၊ မင်းရဲ့စိတ်တွေပြောင်းလဲပြီလို့ ထင်တာ၊ အဲဒါ မင်းဟန်ဆောင်တာလား၊ ဟုတ်လား မိုး”

“ဘယ်လိုမိခင်က ကိုယ့်ရဲ့ရင်သွေးကိုသေအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူကို ကျေနပ်နိုင်မှာလဲ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီလိုလက်စားချေချင်လို့ တူသော အကျိုးပေးအောင်လုပ်တာ ဘာမှားသွားလို့လဲ ကိုကြီး၊ မိုးရင်သွေးအတွက် မိုး ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလား၊ မိုးကိုအစော်ကားခံထားရတဲ့အတွက် မိုးလက် တုန်ပြန်လို့မရဘူးလား”

“မိုး မိုးမင်းမှားတယ်၊ မင်းအရမ်းကိုမှားတယ်၊ ရင်သွေးလေး ပျက်စီးရတာ မင်းဒေါသ မင်းစိတ်ကြောင့်ပဲ၊ ကလေးအတွက် တွေးမယ်ဆို ရင် ကိုယ့်ရင်သွေးကိုယ် ဂရုစိုက်ရ စောင့်ရှောက်ရမှာပေါ့၊ သမီးကိုနှိပ်စာ တိုက်လို့ဆိုရင်လည်း မင်းသာ မေတ္တာမှန်ခဲ့ရင် ရင်သွေးလေးပျက်စီး သွားစရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ မိုး၊ သမီးကို အပြစ်တွေပုံလွှဲချပြီး အငြိုးတွေ ထားတာ၊ မင်းဘာတွေပြန်ရလို့ကလဲ၊ ကျေနပ်မှုတွေလား၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ လား၊ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေလား”

“ဒါထိပ်ထားသခင် မသေလို့ပါ၊ သေသွားရင် သူ့ရင်သွေးပျက် စီးသွားရင် မိုးလောက်ပျော်မယ့်သူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမယ်တောင်မထင်ဘူး၊ မိုး အရမ်းကိုကျေနပ်မှာ အရမ်းကိုစိတ်ချမ်းသာသွားမှာ”

“မိုး မိုးရယ်၊ မင်းအငြိုးကြီးလိုက်တာ၊ မထင်ဘူး၊ မင်းကို အဲဒီလိုမိန်းမဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး၊ ငါမှားတာ သမီးကန့်ကွက်နေ တဲ့ကြားက ဇွတ်တားနေတဲ့ကြားက မင်းကိုလက်ထပ်ခဲ့မိတာ ငါမှားတာပဲ”

မိုးဝင့်သဇင် မျက်နှာတင်းမာခက်ထန်သွားခဲ့သည်။ ရှုံ့မဲ့ညည်း ညညနေသော ဦးထွန်းဖော် မျက်နှာကိုထဲကြည့်ရမှန်းလည်း မသိတော့ဘဲ

“သမီးကိုဒီလောက်ချစ်ပြန်တဲ့အတွက် ထိပ်ထားသခင်ကို ပိုပြီး မုန်းမိတာ ကိုကြီး၊ အမြဲတမ်း ထိပ်ထားသခင်က ရှေ့ကဦးစားပေး ပဲ၊ ကိုကြီးအတွက် မိုးကဘာလဲ၊ မိုးဗိုက်ထဲက ပျက်ကုသွားတဲ့ရင်သွေးက ဘယ်သူကလေးလဲ၊ ဒါကို ကိုကြီးက သမီးကိုလုံးဝအပြစ်မတင်ဘူး၊ လုံးဝအပြစ်ရှိတယ်လို့ မထင်ဘူး၊ ဘာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံး ထိပ်ထား သခင်မွေးလာမယ့်မြေးကို အကုန်ပေးမယ်၊ ဒါတွေက မိုးရင်သွေးလေး ရသင့်တာမဟုတ်ဘူးလား၊ မိုးနဲ့ရင်သွေးလေးက ကိုကြီးမေတ္တာတွေ အပြည့်အဝရပြီး မိသားစုပျော်ရွှင်နေသင့်တာမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာကြောင့် ဘာကြောင့် ထိပ်ထားသခင်က အကုန်ရတာလဲ၊ အားလုံး ပိုင်ဆိုင်သွား တာလဲ၊ မိုး ဆုံးရှုံးရတာတွေ ထိပ်ထားက ဘာလို့ အကုန်ပိုင်ဆိုင်သွား ရတာလဲ”

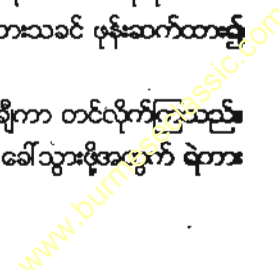
“တော်ပါတော့ မိုးရယ်၊ မင်းရဲ့အတ္တတွေ မကြားပါရစေနဲ့တော့ မသိလည်း မသိချင်တော့ပါဘူး၊ မင်းကိုကြောက်သွားပါပြီ၊ မင်းရဲ့အငြိုး တွေကို အရမ်းကိုကြောက်သွားပါပြီ အား အား”

“ဖေ ဖေဖေ”

“အန်ကယ် အန်ကယ်”

ဦးထွန်းဖော် ခါးကိုလက်နှင့်ကိုင်ထားရင်းက မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေ၍ ရှုံ့မဲ့ကာ ညည်းညူသည်။ ထိပ်ထားသခင် ဖုန်းဆက်ထား၍ ရဲကားရော ဆေးရုံကားရော ရောက်လာ၏။

ဆေးရုံကားပေါ် ဦးထွန်းဖော်ကို ပွေ့ချီကာ တင်လိုက်ကြသည်။ မိုးဝင့်သဇင်ကိုတော့ ရဲတွေလက်ထိပ်ခတ်ကာ ခေါ်သွားဖို့အတွက် ရဲကား

ပေါ်တက်ခိုင်း၏။

ဦးထွန်းဇော် ဝေဒနာခံစားနေတာ မြင်တော့ မိုးဝင့်သဇင် အံကြိတ်ထားရင်းနှင့် မျက်ရည်ကျသည်။ ရင်သွေးလေးနှင့်မိမိအပေါ် ဦးထွန်းဇော် ဒီလိုမျိုး အသက်ပေးကာ မချစ်ပြခဲ့ဘူးပေ။ ထိပ်ထားသခင် အတွက်တော့ အသက်တောင် ပေးခွင့်ပူပါလား။ သမီးနှင့်မြေးကိုကယ်ရင်း အဆင်မသင့်လျှင် အသက်တောင်ဆုံးရှုံးနိုင်တာ ဦးထွန်းဇော် မတွေ့မီ ဘူးထင်သည်။

ဒီမေတ္တာတွေ မိမိနှင့်ရင်သွေးလေးက ဘာကြောင့်မရတာလဲ။ ဘာကြောင့်မထိုက်တန်ရတာလဲ။ ဒီဘဝအတွက်က ဒီလောက်ပဲလား ကိုကြီးရယ်။

အခန်း (၄၀)

ဦးထွန်းဇော်ကခါးရိုးဒဏ်ရာကြောင့် ထိုင်တာထတာ အဆင် မပြေတော့၍ ဦးချဲ့နှင့်သာ နေရတော့သည်။ မိုးဝင့်သဇင်ကတော့ အပြစ် ဒဏ်တွေပေးဆပ်ဖို့အတွက် ထောင်ထဲမှာ ငါးနှစ်မျှသွားနေရ၏။

ဦးထွန်းဇော်လုပ်ငန်းတွေကို မင်းဘုန်းခေါင်က သူ့စက်ရုံလုပ်ငန်း နှင့်အတူတူ ဦးစီးဦးဆောင် တာဝန်ယူ၍ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသည်။

အချိန်တွေ နေ့ရက်နာရီတွေ ပြောင်းလဲသွားခြင်းနှင့်အတူ မင်းဘုန်းခေါင်နှင့်ထိပ်ထားသခင်တို့ရဲ့သားလေး မင်းထွန်းကိုကိုလေးပင် ငါးနှစ်ကျော်အရွယ်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဦးထွန်းဇော်ရဲ့ဦးချဲ့လေးကို မြေးလေး မင်းထွန်းကိုကိုက ခြံထဲမှာ နောက်ကနေတွန်းပေးနေ၏။ မြေးရဲ့သိတတ်မှုလေးကြောင့် ဦးထွန်းဇော် ပီတိတွေဖြင့်ပြုံးပျော်နေသည်။

“ဖေဖေ”

“ဪ သမီး”

ဦးထွန်းဇော်တို့အနားကို ထိပ်ထားသခင်နှင့်မင်းဘုန်းခေါင်တို့ ရောက်လာသည်။ မင်းဘုန်းခေါင်က သားလေးကိုကောက်ချိပြီး ထိပ်ထား သခင်က ဦးထွန်းဇော်အနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ် သမီး၊ မြေးလေးနဲ့ ဒီလိုနေရတဲ့အတွက် ဖေဖေအရမ်းကိုကျန်းမာရေးကောင်းနေပါတယ်”

“ဖေဖေ”

“အင်း ပြော သမီး”

“မမိုး ထောင်ကလွတ်လာပြီ၊ ဖေဖေဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိလဲဟင်”

“ဘာကိုပြောတာလဲ သမီး”

“ဖေဖေအတွက် မမိုးကိုလိုအပ်သေးတယ်ဆိုရင် သမီးနားလည် ပေးပါမယ် ဖေဖေ၊ အရင်တစ်ချိန်က နားလည်မှုမပေးခဲ့မိတဲ့အတွက် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ အခု အဲဒါတွေကို သင်ခန်းစာယူပြီး သမီးနောင်တမရချင်တော့ဘူး၊ ဖေဖေ၊ မမိုးလုပ်ခဲ့သမျှ အပြစ်တွေကို လည်း သမီးမေ့ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဖေဖေသာ လိုအပ်တယ်ဆိုရင်”

“တော်ပါပြီ သမီး၊ ဖေဖေအတွက် ဘယ်လိုမိန်းမမှ မလိုအပ် တော့ပါဘူး၊ မြေးလေးရှိနေတဲ့အတွက် ဖေဖေဘဝ အရာအားလုံး ပြည့်စုံ နေပါပြီ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေအပေါ်တော့ မမိုးက အရမ်း ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ဇနီးကောင်းအိမ်ထောင်ရှင်မကောင်း ပီသခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေတို့ချင်းချစ်လို့လည်း လက်ထပ်ခဲ့ကြတာလေ၊ သူ့ အပြစ်တွေလည်း ပေးဆပ်ပြီးပြီပဲ ဖေဖေ၊ ဖေဖေအတွက် ခုဆေးပေးမီးပူ လိုအပ်တယ်ဆိုရင် သမီးတို့ကိုထည့်မတွေးပါနဲ့၊ ဒီလိုပြောတာ ဖေဖေကို

သမီးတို့မပြုစုမစောင့်ရှောက်နိုင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မမိုးကို တရားလို နေရာက ရဲစခန်းမှာအမှုဖွင့်ခဲ့တဲ့အချိန်ကတောင် ဖေဖေ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဖေဖေ မျက်ရည်ကျနေတာကို တွေ့ပြီး သမီးတကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တာပါ”

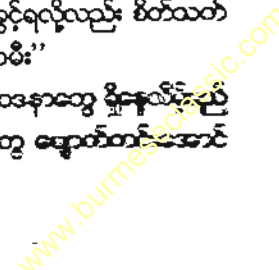
ဦးထွန်းဇော် သက်ပြင်းတွေချရင်း မျက်ရည်ဝဲသည်၊ တစ်နေရာ ကို တောင့်တမှုတွေဖြင့် ငေးနေပြီးမှ

“အတိတ်မှာချန်ထားခဲ့လိုက်တာ ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ ပြီးတာလည်း ပြီးနေပါပြီ၊ ချစ်ခဲ့တာက ချစ်ခဲ့တာ၊ ကောင်းခဲ့တာက ကောင်းခဲ့တာပါပဲ၊ ဖေဖေတို့ယောက်ျားတွေက အပြီးအတေးကြီးတဲ့မိန်းမ အပြစ်လုပ်ရမှာဝန်မလေးတဲ့မိန်းမ၊ စိတ်ထားကောင်းချင်ဟန်ဆောင်တတ် တဲ့မိန်းမမျိုးကို ကြောက်တတ်ကြတယ် သမီး၊ ဒီတစ်ခါအပြစ်တွေဆေး ကြောသန်စင်ပြီးလည်း နောက်တစ်ခါလုပ်ဖို့ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ အတွက် သမီးနဲ့မြေးလေးကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်မိန်းမကို ဖေဖေ ဘယ်တော့ မှ လက်ခံတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးတို့မိသားစုနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး ဖေဖေပျော်အောင်နေပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေရဲ့ဆုံးဖြတ်မှုကို အားပေးသင့် သလားမသိပေမယ့် ဖေဖေပျော်ပါ့မလားလို့ စိတ်ပူမိတယ်”

“ပျော်ပါတယ်၊ မြေးလေးနဲ့ဒီလိုနေခွင့်ရတာ ဖေဖေပျော်တာ ပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးတို့မိသားစုလေး အေးချမ်းနေတာတွေရင် ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်၊ ဖေဖေမေတ္တာတွေ ပေးခွင့်ရလို့လည်း စိတ်သက် သာရာရတယ်၊ ဖေဖေအတွက်တော့ ဒါပါပဲ သမီး”

ပြီး၍ပြောနေသော ဖေဖေရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ ချိန်ဆယ်နေညှိ ဆိုတာတော့ သေချာသိနေသည်။ ဒီဝေဒနာတွေ ပျောက်တင်အောင်

သူမလည်း ကယ်တင်လို့မှမရတာ။ သက်သာအောင်ပဲ ဖြေသိခိုနိုင်မှာပါ။

“သားလေး ဖေဖေအပေါ်က ဆင်းပြီး ဘိုးဘိုးဦးချဲ့ကို တွန်းပေးလိုက်ဦးလေး သားရဲ့၊ ဘိုးဘိုးက ဦးချဲ့စီးချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်လား ဘိုးဘိုး”

သားလေးက သူ့အဖေကိုယ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အဘိုးဖြစ်သူမေးဖျားလေးကိုကိုင်ကာ မေးသည်။ အဘိုးက မြေးရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ပွေဖက်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် စီးချင်လို့ပေါ့ မြေးရဲ့၊ ဘိုးဘိုးကို တွန်းပေးမှာလား”

“တွန်းပေးမယ်၊ ညကျရင် နှိပ်လည်းနှိပ်ပေးမယ် ဘိုးဘိုး”

“အမယ်လေး အဘိုးမြေးလေးက လိမ္မာလိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် မြေးလေးကို အရမ်းချစ်နေရတာ၊ ဒီအဘိုးရဲ့အမွေတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ မြေးလေး”

ဦးထွန်းဇော် သဘောတွေကျလျက် မြေးလေးကို နမ်းလိုက်သည်။ မြေးလေးတွန်းပေးခဲသာ ဦးချဲ့ကိုစီးရင်း ပြုံးပျော်နေ၏။

“ဖေဖေ အခုလို ပျော်နေတာတွေတော့ စိတ်ချမ်းသာရပါသေးတယ် ကိုကိုရယ်၊ သူ့မြေးနဲ့သူပျော်နေတာ”

“ဒါကြောင့်လည်း မိုးဝင်းသဇင်ကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနိုင်သေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် အန်ကယ် တော်တော်ခံစားရမှာ”

“ခံစားရမှာပေါ့ ကိုကို၊ မမိုးက ဇနီးကောင်းပီသအောင်နေပေးခဲ့တော့ ဖေဖေ အရမ်းတန်ဖိုးထားခဲ့သေးတယ်၊ ကျွန်မတို့ကိစ္စတွေသာ မရှိခဲ့ရင် သေတပန်သက်တဆုံးပေါင်းပြီး ဖေဖေနဲ့မမိုး ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြရမှာ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်တဲ့ပုံစံမျိုးတော့ မနေပါနဲ့တော့”

ထိပ်ထားရယ်၊ ထိပ်ထားလည်း အခုအခြေအနေဖြစ်တာတောင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသေးတာပဲမဟုတ်လား၊ ထိပ်ထား တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကျေပါပြီ အန်ကယ်လက်မခံချင်တော့တာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ကြောက်မိမှာအမှန်ပဲ၊ ထိပ်ထားလို တော်ဝင်မိန်းမမြတ်လို မိန်းမနဲ့ရတာ ကိုကို ကံကောင်းတာ၊ အဲဒီလိုမိန်းမမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် ထိပ်ထားကို ကိုကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်”

“ကျွန်မဘယ်တော့မှ သစ္စာမပျက်တဲ့မိန်းမမျိုးဖြစ်အောင် နေပါမယ်၊ ရိုးသားမှုတွေနဲ့ တစ်သက်လုံးမိသားစုအပေါ် စောင့်ရှောက်ပါမယ်၊ ကျွန်မလည်း မမိုးလို မိန်းမမျိုးနဲ့ထပ်တွေ့ရမှာ ကြောက်နေမိပါတယ်၊ ဖေဖေအတွက်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ”

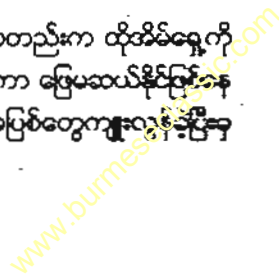
“အန်ကယ်ကိုတစ်သက်လုံး မမိုးကိုမေ့ပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် စောင့်ရှောက်ကြတာပေါ့၊ ထိပ်ထားရယ်၊ ကဲ လာ အန်ကယ်ကို ကိုယ်တို့လည်း သားလေးနဲ့အတူတူ ဦးချဲ့တွန်းပေးရအောင်၊ လမ်းမဘက်ထိ တွန်းပေးလိုက်ရင် အန်ကယ်စိတ်လန်းသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ဦးထွန်းဇော် ဦးချဲ့လေးကို မိသားစုသုံးယောက် ပြုံးပျော်လျက် အတူတူ တွန်းပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်ရည်တွေကျလျက် ငေးမောနေသည့်သူရှိနေတာတော့ ဘယ်သူမှမသိကြ။

မိုးဝင်းသဇင်ထောင်ကထွက်လာပြီးကတည်းက ထိုအိမ်ရှေ့ကို အမြဲတမ်းလာစောင့်ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေကျကာ ဖြေမဆယ်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ အတ္တတွေဖြင့် အပြစ်တွေကျူးလွန်ခဲ့ပြီးမှ နောင်တတွေရနေခဲ့တာပါ။

ထိပ်ထားသခင်တို့မိသားစုဘဝကို ပျက်စီးစေချင်သော အပြစ်
 တွေဖြင့်လုပ်ခဲ့မိသမျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီးအော်ခတ်ခံခဲ့ရသည်။
 အခုတော့ တစ်ယောက်တည်း။
 ဒီဘဝအတွက်တော့ ဝေးပြီပေါ့ ကိုကြီးရယ်။

ပရိသတ်အတွက်
 အမြဲတမ်း
 ဗျူး

